

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 426 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 17 ΙΟΥΝΗ 2006

0.80 ΕΥΡΩ

Να τελειώσουμε
τη «δουλειά»
που αρχίσαμε

ΤΩΡΑ

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

17/6: Παγκόσμια ημέρα κατά της ερημοποίησης και της λειψυδρίας 17/6/1215: Υπογραφή της Magna Carta (Ιωάννης Ακτήμονας) 17/6/1846: Πρώτη φωτογραφία σε περιοδικό 17/6/1972: Δημοσιοποίηση του σκανδάλου Watergate από την Washington Post 17/6/1856: Ιδρυτικό συνέδριο του ρεπουμπλικανικού κόμματος (ΗΠΑ) 17/6/1950: Πρώτη μεταμόσχευση ήπατος 17/6/1900: Φωτίζονται με φωταέριο κεντρικοί δρόμοι της Αθήνας 17/6/1967: Πρώτη δοκιμή βόμβας υδρογόνου από την Κίνα 17/6/1984: Το ΠΑΣΟΚ κερδίζει τις ευρωεκλογές 18/6/1815: Ηττα Ναπολέοντα από τον Wellington στο Βατερλό 18/6/1942: Γέννηση Paul McCartney (Beatles) 18/6/2004: Ενθρόνιση 127ου μητροπολίτη Θεσσαλονίκης (Ανθίμος) 18/6/1946: Δημοσιεύεται το Δ' ψήφισμα που νομιμοποιεί τις εκτελέσεις κομμουνιστών 19/6/1951: Θάνατος Αγγελου Σικελιανού 19/6/1933: Η Γαλλία προσφέρει πολιτικό άσυλο στον Λέοντα Τρότσκι 19/6/1961: Ανεξαρτητοποίηση του Κουβέιτ 19/6/1963: Σχηματισμός μεταβατικής κυβέρνησης από τον Παναγιώτη Πιπινέλη 19/6/1964: Εγκαίνια καλωδιακής τηλεφωνικής σύνδεσης ΗΠΑ - Ιαπωνίας 19/6/1965: Ανατροπή αλγερινού προέδρου Αχμέντ Μπεν Μπελά από τον στενό συνεργάτη του Χουάρι Μπουμεντιέν 19/6/1990: Κατάργηση φυλετικού διαχωρισμού σε δημόσιους χώρους στη Νότια Αφρική 20/6: Παγκόσμια ημέρα προσφύγων 20/6/1978: 6,5 Richter στη Θεσσαλονίκη (40 νεκροί) 20/6/1827: Ο τσάρος Νικόλαος αποδέχεται την παραίτηση του Ιωάννη Καποδίστρια και του απονέει ισόβια σύνταξη 60.000 ρουβλιών, την οποία αρνείται ο Καποδίστριας 20/6/1938: Παραχωρείται έκταση δίπλα στον Λευκό Πύργο για ανέγερση βασιλικού θεάτρου 20/6/1962: Η ΚΕ του ΚΚΕ αποκαθιστά τον Αρη Βελουχιώτη που είχε αποκηρύξει ως προδότη 20/6/1963: Εγκαθίσταται το "κόκκινο τηλέφωνο" Ουάσινγκτον - Μόσχας 20/6/1790: Η Washington επιλέγεται ως πρωτεύουσα των ΗΠΑ 20/6/1923: Δολοφονία του μεξικανού επαναστάτη Πάνσο Βίλα 20/6/1955: Η μεγαλύτερη έκλειψη ηλίου (διήρκεσε 7'08" όταν το μέγιστο που μπορεί να συμβεί είναι 7'31") 20/6/1975: Ο ακαδημαϊκός Κωνσταντίνος Τσάτσος εκλέγεται πρόεδρος της δημοκρατίας 20/6/1944: Ιδρυση CIA (ΗΠΑ) 21/6: Παγκόσμια ημέρα μουσικής 21/6/1908: Θάνατος Ρίμσκι Κόρσακοφ 21/6/1961: Γέννηση Manu Chao 21/6/1905: Γέννηση Ζαν Πολ Σαρτρ 22/6/1882: Ιδρυση Νομικού Συμβουλίου Κράτους 22/6/1936: Αυτοκτονία Αλεξάντερ Μπέργκμαν 22/6/1981: Ομολογία Mark Chapman για τη δολοφονία του John Lennon 22/6/1987: Θάνατος Fred Astaire 23/6/1996: Θάνατος Ανδρέα Παπανδρέου 23/6/1454: Τύπωση πρώτου βιβλίου στον κόσμο (Αγία Γραφή - Gutenberg) 23/6/2001: Θάνατος John Lee Hooker (83 χρ) 23/6/1936: Γέννηση Κωνσταντίνου Σημίτη 23/6/2005: Θάνατος Μανόλη Αντανωστάκη (80 χρ).

● Με χειροκροτήματα υποδέχτηκαν τα παπαγαλάκια της «αντιπρομοκρατίας» την ανακοίνωση του θανάτου του Ζαρκάουι ●●● Αυτοί που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να χαρακτηρίζονται δημοσιογράφοι «ενσωματωμένοι» στον κατοχικό στρατό ●●● Ας μη διαμαρτυρούνται μετά όταν κάποιος από το συνάφι τους εκτελείται από την Αντίσταση ●●● Την πληρωμή που του ταιριάζει εισπράττει ●●● Μια ολόκληρη περιοχή ισοπέδωσαν οι κατακτητές για να 'ναι σίγουροι ότι θα σκοτώσουν τον Ζαρκάουι ●●● Τουλάχιστον δυο βόμβες των 250 κιλών και πολλά ακόμη πυρά δεν άφησαν τίποτα όρθιο ●●● Ποιος ξέρει πόσοι άμαχοι πλήρωσαν με τη ζωή τους την επίθεση κατά του κρυσφήγετου των μουτζαχεντίν ●●● Το σημειώνουμε γι' αυτούς που θα μιλήσουν για βαρβαρότητα, όταν γίνει η επόμενη επίθεση αυτοκτονίας ●●● 'Η όταν γίνει το επόμενο πολεμικό χτύπημα στην καρδιά κάποιας ευρωπαϊκής μεγαλούπολης ●●● Οσο για τον ίδιο το Ζαρκάουι, πέθανε όπως θα ήθελε ●●● Με το όπλο στο

χέρι ●●● Γι' αυτό και ξεχειλίξε από περηφάνεια η ανακοίνωση της οργάνωσής του ●●● Περιπτώ να πούμε ότι ο εντοπισμός του οφείλεται σε ρουφιάνο και όχι στην ικανότητα των Αμερικάνων ●●● Αν ήταν τόσο ικανοί, θα είχαν τελειώσει με την Αντίσταση εδώ και καιρό ●●● Αυτή, όμως, αναπτύσσεται και δυναμώνει ●●● Χτύπησαν οι μπάτσοι τη φοιτητική πορεία; ●●● Και τι περιμένατε να κάνουν, να χαϊδέψουν τους φοιτητές; ●●● Δουλειά των μπάτσων είναι να βαράνε, υλοποιώντας πολιτικές εντολές, τις οποίες δεν χρειάζεται να καταλαβαίνουν ●●● Εκείνοι που έδωσαν

την εντολή ήθελαν να σπείρουν τον τρόμο ●●● Εσείς, λοιπόν, που αγαπηθήσατε, όταν είδατε το πρωτοσέλιδο της «Ελευθεροτυπίας» ●●● με το αιμόφυρτο πρόσωπο του φοιτητή στο οδόστρωμα και δίπλα τα άρβυλα του ένστολου γουρουνιού ●●● μη δίνετε άλλοι στον εαυτό σας απλώς αγανακτώντας ●●● Πάρτε θέση δίπλα στους αγωνιζόμενους φοιτητές ●●● Και δώστε στους καταστολείς την απάντηση που πρέπει ●●● Οσο για κείνους που μετράνε σπασμένα τζάμια τραπεζών, η απάντηση έχει δοθεί από παλιά ●●● Εσείς μιλάτε για ζημιές, εμείς μιλάμε για ζωές

●●● Για τους εξ επαγγέλματος προβοκατορολόγους της «Περισσός ΑΕ» δε χρειάζεται να πούμε πολλά ●●● Αυτοί είχαν βγάλει προβοκάτσια του Ρουφογάλη και της ΚΥΠ το Πολυτεχνείο του 1973 ●●● Κι ύστερα προσπάθησαν να το καπλητευτούν ●●● Η υπόθεση 17Ν παράγει αρεοπαγίτες και αντεισαγγελίες του Αρείου Πάγου ●●● Μια χαρά τα είπε ο Κουφοντίνης ●●● Το ποδόσφαιρο πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα είναι «το μπαλέτο της εργατικής τάξης» ●●● Γι' αυτό μη στραβοκοιτάτε σόους «κολλάνε» στους τηλεοπτικούς δέκτες τους αυτή την περίοδο ●●● Αν δε σας προσφέρει συγκίνηση, ουδέν το μεμπτόν ●●● Προσπαθείστε, όμως, να καταλάβετε γιατί προσφέρει στους άλλους ●●● Τα υπόλοιπα, η εμπρομηματοποίηση, η πολιτική εκμετάλλευση κ.λπ., ισχύουν για κάθε μορφή τέχνης ●

◆ «Κατά κάποιο τρόπο φταίμε και εμείς οι ρεπόρτερ. Καθώς δεν τολμάμε να βγούμε έξω από τη Βαγδάτη - ή και μέσα στην ίδια τη Βαγδάτη - η απεραντοσύνη του Ιράκ έχει σκεπαστεί από μια πυκνή σκιά. Ίσως καμιά φορά βλέπουμε κάποιες λάμπες τη νύχτα - μία ή δύο Χαντίθα μέσα στην έρημο - αλλά εξακολουθούμε να καταγράφουμε πειθήνια τους αριθμούς των "τρομοκρατών" που υποτίθεται ότι έχουν εξοντωθεί σε απομακρυσμένες περιοχές της Μεσοποταμίας. Φοβούμενοι το μαχαίρι του αντάρτη δεν μπορούμε να ερευνησουμε. Και αυτό αρέσει στους Αμερικανούς. Ποιος ξέρει τι αγριότητες έχουν διαπραχθεί μακριά, μέσα στην έρημο;». Ο επίμονος Ρόμπερτ Φισκ στον «Independent».

◆ «Ποιος λοιπόν μπορεί να μας βγάλει απ' το τέλμα που μας βγάλει απ' το τέλμα των ΗΠΑ 20/6/1923: Δολοφονία του μεξικανού επαναστάτη Πάνσο Βίλα 20/6/1955: Η μεγαλύτερη έκλειψη ηλίου (διήρκεσε 7'08" όταν το μέγιστο που μπορεί να συμβεί είναι 7'31") 20/6/1975: Ο ακαδημαϊκός Κωνσταντίνος Τσάτσος εκλέγεται πρόεδρος της δημοκρατίας 20/6/1944: Ιδρυση CIA (ΗΠΑ) 21/6: Παγκόσμια ημέρα μουσικής 21/6/1908: Θάνατος Ρίμσκι Κόρσακοφ 21/6/1961: Γέννηση Manu Chao 21/6/1905: Γέννηση Ζαν Πολ Σαρτρ 22/6/1882: Ιδρυση Νομικού Συμβουλίου Κράτους 22/6/1936: Αυτοκτονία Αλεξάντερ Μπέργκμαν 22/6/1981: Ομολογία Mark Chapman για τη δολοφονία του John Lennon 22/6/1987: Θάνατος Fred Astaire 23/6/1996: Θάνατος Ανδρέα Παπανδρέου 23/6/1454: Τύπωση πρώτου βιβλίου στον κόσμο (Αγία Γραφή - Gutenberg) 23/6/2001: Θάνατος John Lee Hooker (83 χρ) 23/6/1936: Γέννηση Κωνσταντίνου Σημίτη 23/6/2005: Θάνατος Μανόλη Αντανωστάκη (80 χρ).

πομπη εφιάλτες, να κοιταζόμαστε στα μάτια, αντί να κρυβόμαστε πίσω απ' τα καθημερινά μικρομέγαρα εγκλήματά μας, να μπορούμε να αναμετρηθούμε με το μέλλον μας ως είδος; Με απόλυτο τρόπο υποστηρίζει πως μόνον η πολιτική μπορεί να ξαναδώσει στους ανθρώπους τα εφόδια να ερμηνεύσουν τη ζωή τους». Ο Διονύσης Τσακνής στην «Ελευθεροτυπία». Η πολιτική γενικά και αόριστα. Ας πούμε, η ενασχόληση με την πολιτική από τις τάξεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ «μπορεί να ξαναδώσει στους ανθρώπους τα εφόδια να ερμηνεύσουν τη ζωή τους!» Μετριοτήτητα σαν συνθέτης, παπαρολόγος ως δημοσιολόγος.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Και πάντα «εντός των ορίων». ◆ «Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός, που έχει αντικαταστήσει πλέον σήμερα την ξεπερασμένη σοσιαλδημοκρατία, συνδέει την ιδέα της ισότητας (που πρεσβεύει ο σοσιαλισμός) με την ιδέα της ελευθερίας (που πρεσβεύει ο φιλελευθερισμός). Η Αριστερά πρέπει να διακηρύξει ότι δεν υπάρχει ελευθερία χωρίς την εξασφάλιση της ισότητας. Το να είσαι ελεύθερος να κοιμάσαι κάτω από τις γέφυρες δε σημαίνει πως είσαι ελεύθερος. Η ευρωπαϊκή Αριστερά πρέπει λοιπόν να επαναιδικδικήσει τον φιλελευθερισμό - της ανήκει». Ο Μιχάλης

Μητσός στα «Νέα». Είναι τόσο αφελής πολιτικά και ακατάρπτος θεωρητικά όσο εμφανίζεται ο κ. Μητσός; Αγνοεί άραγε ότι ο φιλελευθερισμός είναι πρωτίστως ρεύμα

οικονομικής σκέψης, που στηρίζεται στην έννοια της απόλυτης ελευθερίας των αγορών; Νομίζουμε ότι δεν το αγνοεί. Απλώς παίζει το παιχνίδι με την ηχηρή και ποθητή λέξη «ελευθερία» για να δικαιώσει την αγριότητα του φιλελευθερισμού και να δικαιώσει τη νεοφιλελεύθερη ευθυγράμμιση της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, που έχει εγκαταλείψει ακόμα και το ρεφορμισμό του «κοινωνικού κράτους» θεωρώντας ότι αυτό αποτελεί... κρατικιστική αγγύωση που περιορίζει την... ελευθερία.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οσο χρειαστεί (σ.σ. θα κρατήσει ο... διάλογος). Δεν υπάρχει κανένα απολύτως πρόβλημα. Η κυβέρνηση έχει ως προτεραιότητα την Παιδεία. Το γνωρίζετε αυτό. Μας απασχολεί ο ευρωπαϊκός χώρος της Ανώτατης Εκπαίδευσης πώς θα βρει τα ελληνικά πανεπιστήμια το 2010. Αν δεν κάνουμε ορισμένες παρεμβάσεις και δεν προχωρήσουμε σε ουσιαστικές τομές, τότε τα ελληνικά πτυχία το 2010 δεν θα έχουν ιδιαίτερη αξία, θα χαθούν κοινοτικά προγράμματα, θα πάψει να υπάρχει για την Ελλάδα το πρόγραμμα ERASMUS. Νομίζω ότι αυτό δεν το αξίζουν ούτε οι φοιτητές, ούτε οι οικογένειές τους. Μαριέττα Γιαννάκου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Δεν πιστεύω ότι η αναταραχή, οι δυνατές φωνές, οι συγκρούσεις είναι εκείνο που θα υπαγορεύσει τις κινήσεις της κυβέρνησης.

Αννα Ψαρούδα-Μπενάκη

Στις φοιτητικές κινητοποιήσεις δεν ήρθε ούτε η Νέα Δημοκρατία, ούτε το μέγιστο μέρος της ΠΑΣΠ, του ΠαΣοΚ δηλαδή, με εξαιρέσεις κάτι μετανοημένων παλαιομαρξιστών. Και το ΚΚΕ δεν εμφανίστηκε. Λοιπόν, πώς είναι δυνατόν αυτοί να 'ναι τόσο που έχουν

κάνει τις καταλήψεις;

Θ. Βερέμης (πρόεδρος ΕΣΥΠ)

Η ολοκληρωτική ήττα της εκπαιδευτικής πολιτικής της κυβέρνησης είναι ο τελικός μας στόχος, απαντούν τώρα οι φοιτητές μετά την αναδίπλωση του υπουργείου Παιδείας και συνεχίζουν δριμύτεροι τις κινητοποιήσεις. Στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο, στο Οικονομικό, στο Πάντειο, στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, στη Νομική Σχολή Αθηνών, οι φοιτητικοί

σύλλογοι αποφάσισαν χθες με συντριπτική πλειοψηφία συνέχιση των καταλήψεων.

Ελευθεροτυπία

Για κουκούλωμα φαίνεται ότι πηγαίνει η ιστορία των υποκλοπών και ο Κοραϊνός θα τριβεί τα χέρια του... Σε λίγο μάλιστα κανείς δεν θα ασχολείται με την υπόθεση αυτή, που συγκλόνισε τη χώρα στις αρχές του χρόνου, αλλά τον τελευταίο καιρό σταμάτησε «περιέργως» να απασχολεί τις στήλες των εφημερίδων και τα παράθυρα των τηλεοράσεων... Διαπιστώσεις λοιπόν κάνει το πόρισμα της ΑΔΑΕ και,

όπως μαθαίνουμε, δεν πρόκειται να αποδώσει ευθύνες σε συγκεκριμένα πρόσωπα, πετώντας το... μπαλάκι πλέον στη Δικαιοσύνη προκειμένου να προσωπποήσει τις ευθύνες. Δηλαδή να μάζει η Δικαιοσύνη να βρει ποι οι μπηκαν μέσα στο σύστημα, κάτι που είναι γνωστό ότι σχεδόν έναν χρόνο μετά την αποκάλυψη των υποκλοπών δεν είχε καταφέρει να κάνει.

Το Παρόν

Με χλευάζετε που μίλησα για το σπορ των Πακιστανών. Πώς το κρίκετ γεννήθηκε στην Αγγλία;

Αμφισβητείται αυτό; Όχι. Ε, το ίδιο συμβαίνει και με τους Πακιστανούς.

Β. Πολύδωρας

Οι αυτοκτονίες (σ.σ. κρατουμένων στο Γκουαντάναμο) αποτελούν μια καλή κίνηση δημοσίων σχέσεων με στόχο την προσέλευση της προσοχής.

Κολίν Γκράφι (υφυπ. Εξωτερικών ΗΠΑ)

Για επιδημία σωματικής και ψυχολογικής βίας στους χώρους εργασίας κάνει λόγο το Διεθνές Γραφείο Εργασίας.

ΑΠΕ

■ Ο τέτσηρης και το καπάκι

«Ηρωικά, ακούνητα και αμιλητα στρατιωτικά, που τα βαράνε οι εφορμούσες διμοιρίες των διαδηλωτών με ξύλα, πέτρες και σιδερα». Αυτά είναι τα ΜΑΤ, σύμφωνα με τον ποιητή Βύρωνα Πολύδωρα (από το μικρόφωνο της «ντόισε Βέλε» τα είπε).

Είναι προφανές ότι έχει κυλήσει ο τέτσηρης και βρήκε το καπάκι. Ο παλιός ΕΚΟΦίτης βρήκε τις ορδές των πραιτοριανών και τους αναπέμπει ύμνους με το αμίμητο στίλ του. Θα το βαρέσει κάποια στιγμή το κεφάλι του ο Καραμανλής με δαύτον, αλλά δικό του το πρόβλημα.

■ Μητσοτάκης-Λαλιώτης 100-22

Οχι, δεν πρόκειται για αγώνα μπάσκετ αλλά για δικαστική απόφαση. Το Εφετείο Αθήνας έκρινε εξ ολοκλήρου ψευδείς τους ισχυρισμούς του Κώστα Λαλιώτη, περί διακίνησης χρηματικών ποσών, τα οποία ελάμβανε ο Κώστας Μητσοτάκης ως αντάλλαγμα άνομων επιχειρηματικών συμφερόντων μέσω τροφοδότη λογαριασμού της εταιρίας «Mayo Investments» στη διάρκεια της πρωθυπουργικής θητείας του, υποχρεώνοντας τον Λαλιώτη να καταβάλει στον πρώην πρωθυπουργό αποζημίωση ύψους 100 χιλ. ευρώ για συκοφαντική δυσφήμιση. Με την ίδια απόφασή του, το δικαστήριο καταδίκασε το Μητσοτάκη για απλή εξύβριση, υποχρεώνοντας τον να καταβάλει 22.000 ευρώ στον Λαλιώτη. Ομορφος κόσμος, ηθικός...

■ Διχασμός

«Το τι είμαι εγώ σας το λέει το όνομά μου», δήλωσε η Γκιουλμπεγιάζ Καραχασάν στη Μειονοτική Επιτροπή που συνεδρίασε στην Κομοτηνή. Δήλωση όχι μόνο απολύτως συμβατή με την πραγματικότητα και την περί εθνικότητας συνειδησης της νεαρής δικηγόρου που βρέθηκε ξαφνικά στη δίνη της κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης (ούτε στα πιο τρελά της όνειρα δεν πρέπει να φανταζόταν κάτι τέτοιο), αλλά και απολύτως συμβατή με την πολιτική πραγματικότητα στις μειονοτικές περιοχές. Για να σταυρώσει ψηφαλάκι στην Ξάνθη (για Καβάλα και Δράμα δεν το συζητάμε) η κυρία Καραχασάν πρέπει να απαρνηθεί όλα αυτά που ελεγε στα κεντρικά κανάλια της χώρας («είμαι ελληνίδα μουσουλμάνω»).

Ουδείς ψόγος, βέβαια. Ο ψόγος ήταν για τα άλλα, τα προηγούμενα. Για τον αυτοεξευτελισμό της κ. Καραχασάν, που την περιέφεραν οι Πασόκοι ως λάφυρο και την υποχρέωναν να κάνει δηλώσεις εθνικοφροσύνης, εξευτελίζοντας και την ίδια και όσους μειονοτικούς είχαν δει με συμπάθεια (γιατί όχι και με ανακούφιση;) την υποψηφιότητά της. Τώρα το ΠΑΣΟΚ την εγκατέλειψε τελείως. Βλέπετε, τα γκάλοπ έδειξαν πως το πολιτικό τρικ του Γιωργάκη όχι μόνο δεν έπιασε αλλά λειτούργησε και στην αντίθετη κατεύθυνση απ' αυτή που είχαν κατά νου ο αρχηγούλης και οι συμβουλάτορες του.

■ Ελληνοτουρκικές σχέσεις

Μορατόριουμ κι άγιος ο Θεός

Μπορεί ο Παπαδόπουλος να έδινε στις Βρυξέλλες μάχη για να μπλοκάρει την ενταξιακή διαδικασία της Τουρκίας, την ώρα που η Μπακογιάννη ετοιμαζόταν να συναντηθεί με τον Γκιουλ στην Ισταμπούλ, όμως η διαδικασία των Βρυξελλών ουδώς εμπόδισε την ελληνοτουρκική συνάντηση. Άλλωστε, οι δυο κυβερνήσεις οργάνωσαν αυτή τη συνάντηση με προκαθορισμένη ατζέντα: επανενεργοποίηση του μνημονίου Παπούλια-Γιλμάζ και επέκταση των Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης.

Πρώτο και καλύτερο απ' αυτά τα μέτρα η επέκταση της θερινής περιόδου αναστολής των πτήσεων στρατιωτικών αεροσκαφών στο Αιγαίο από τους δύο στους τρεις μήνες. 15 Ιούνη με 15 Σεπτέμβρη. Ενα τρίμηνο που... όλως τυχαίως ταυτίζεται με την τουριστική σεζόν. Και παραπέρα, καθιέρωση «κόκκινης γραμμής» που θα συνδέει τα δύο επιτελεία και τα δυο υπουργεία. Για να μπορούν τα επιτελεία να επικοινωνούν γρήγορα και να διευθετούν κρίσεις σαν κι αυτή

που οδήγησε πρόσφατα στη σύγκρουση και πτώση των δυο αεροσκαφών νότια της Καρπάθου.

Είναι φανερό ότι και οι δυο κυβερνήσεις δε θέλουν άλματα στις μεταξύ τους σχέσεις, αλλά να σιγουρέψουν κάποια μέτρα που θα επιτρέπουν συνεννόηση και διευθέτηση κρίσεων. Αυτή είναι η απαίτηση του κεφάλαιου και στις δυο χώρες, που αυτή την περίοδο αναπτύσσει κοινά επιχειρηματικά σχέδια. Τα υπόλοιπα, η Χάγη και οι μόνιμες ρυθμίσεις, μπορούν να περιμένουν. Από μια άποψη, αυτά τα υπόλοιπα, τα γενικά και... οραματικά, λειτουργούν βοηθητικά για τα υπόλοιπα, τα άμεσα και συγκεκριμένα. Βελτιώνουν το κλίμα, διαμορφώνουν μια κατάσταση διαλόγου, αποφορτίζουν τις εθνικιστικές εξάρσεις στους δυο λαούς και διευκολύνουν τις κυβερνήσεις στους χειρισμούς τους. Για παράδειγμα, φαντάζεστε τι θα ακουγόταν στην Ελλάδα σε παλιότερες εποχές, αν πήγαινε ο όποιος υπουργός Εξωτερικών και υπέγραφε συμφωνία σαν αυτή που υπέγραψε η ντόρα με τον Γκι-

ουλ, λίγες μόνο μέρες μετά από ένα παραλίγο θερμό επεισόδιο, που κόστισε τη ζωή σ' έναν ελληνικό πιλότο; Κι όμως, αυτή τη φορά όχι μόνο δεν ακούστηκε τίποτα επικριτικό, αλλά ακόμα και οι αντιπολιτευόμενες εφημερίδες παρουσίασαν τη συμφωνία Μπακογιάννη-Γκιουλ με θετικό τρόπο. (Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι Ντόρα και Γιωργάκης έχουν συναντηθεί επί της ακολουθητέας εξωτερικής πολιτικής).

Εκεί που τα πράγματα πήγαν να πάρουν κάπως άσχημη τροπή ήταν στις Βρυξέλλες, όπου ο Παπαδόπουλος, βλέποντας ότι οι «μεγάλοι» της ΕΕ για τους δικούς τους λόγους θέλουν να «καψονάρουν» την Τουρκία, σήκωσε κεφάλι και απειλούσε με μπλοκάρισμα της διαδικασίας. Η κυβέρνηση της Αθήνας άφησε τους «κυπρίους αδελφούς» εντελώς μόνους τους και ακάλυπτους. Οι «μεγάλοι» της Ευρώπης τα πήραν στο κρανίο, γιατί δε γουστάρουν στα δικά τους τεράτια να υπάρχουν παρεμβολές από χώρες επιπέδου Κύπρου. Εμπειροί οι ιμπεριαλιστές πολιτικοί, ξέρουν καλά ότι έτσι και βάλουν την Κύπρο στο παιχνίδι, έτσι και της δώσουν λόγο στα ζητήματα της ενταξιακής διαδικασίας της Τουρκίας, θα τη βρίσκουν μπροστά τους σε κάθε επόμενη φάση και θα την έχουν σαν βαριδί δεμένο στα πόδια τους. Γι' αυτό και έκοψαν το βήχα του απεσταλμένου της Κύπρου.

Η τουρκική κυβέρνηση από τη μεριά της έδωσε ένα ακόμα ρεσιτάλ διπλωματικής συμπεριφοράς. Ο Γκιουλ 'έμεινε στην Αγκυρα και δήλωσε ότι δεν πρόκειται να πάει στις Βρυξέλλες έτσι και δεν λυθεί το πρόβλημα με το μπλοκάρισμα από την Κύπρο. Η τουρκική πολιτική ηγεσία γνωρίζει πολύ καλά ότι η ενταξιακή της πορεία θα περάσει από σαράντα κύματα. Σε καμιά περίπτωση, όμως, δε θέλει αυτά τα κύματα να γίνουν σαράντα ένα, με την προσθήκη και του Κυπριακού.

Πώς λύθηκε το στιγμιαίο πρόβλημα; Με άτακτη υποχώρηση της Κύπρου, η οποία εισέπραξε μια φραστική αναφορά για να μπορεί να δημαγωγεί ο Παπαδόπουλος στην ελληνοκυπριακή κοινότητα. Κατά τα άλλα, το σχετικό κεφάλαιο των ενταξιακών διαπρα-

ματεύσεων (το πρώτο από τα 35 συνολικά) εγκρίθηκε κανονικότητα, με μια υπόμνηση προς την Τουρκία να σεβαστεί τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο. Μια υπόμνηση που έχει ίδια αξία με τις ευχές που κάθε Κυριακή αναπέμπουν οι παπάδες στις εκκλησίες του πλανήτη. Πόσες φορές, άραγε, θα πρέπει να γίνει προς την Τουρκία η υπόμνηση ότι πρέπει να εφαρμόσει και για τα πλοία και αεροπλάνα της Κυπριακής Δημοκρατίας το πρωτόκολλο τελωνειακής σύνδεσης; Η Τουρκία γράφει κανονικότητα όλες αυτές τις υπομνήσεις, γνωρίζοντας ότι είναι ανούσιες φραστικές παραχωρήσεις προς την Κύπρο και πως το δικό της «παζάρι με τους «μεγάλους» της Ευρώπης θα γίνει σε άλλη βάση και με άλλα διακυβεύματα.

Η ελληνική κυβέρνηση, ως τρίτος ουδέτερος παρατηρητής (που εκείνες οι ένδοξες εποχές του «Ελλάδα και Κύπρος συναποφασίζουμε») εξέφρασε την ικανοποίησή της για την απόφαση των Βρυξελλών, ενώ η Μπακογιάννη δήλωσε με νόημα ότι για την ελληνική κυβέρνηση βαραίνει περισσότερο η στρατηγική επιλογή της στήριξης της ευρωπαϊκής πορείας της Τουρκίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Μπακογιάννη έδειξε ιδιαίτερα ενοχλημένη από το προσωρινό μπλοκάρισμα των τουρκοκοινοτικών διαπραγματεύσεων από την Κύπρο (όσο βρισκόταν στην Ισταμπούλ διέρρηε προς τους δημοσιογράφους που τη συνόδευσαν τη δυσανεξία της, θεωρώντας ότι έτσι υπονομεύεται η συνάντησή της με τον Γκιουλ), ενώ ο Ρουσόπουλος, όταν ρωτήθηκε αν η ελληνική κυβέρνηση διαφωνεί με την απειλή βέτο, απάντησε ότι η ελληνική κυβέρνηση «πιστεύει ότι η **συναίνεση** είναι για όλους μας μια θετική εξέλιξη σε μια εξαιρετικά δύσκολη και σύνθετη διαπραγματεύση».

Καλύτερος όλων, όμως, ήταν ο Ερντογάν που με αγέρωχο ύφος δήλωσε από το Ζάγκρεμπ όπου πραγματοποιούσε επίσημη επίσκεψη: «Δεν πιστεύω ότι οι 24 χώρες που είναι μέλη της ΕΕ θα δώσουν πολλή προσοχή στο βέτο ενός τμήματος της Κύπρου». Προσέξτε, οι 24 χώρες, δηλαδή και η Ελλάδα μαζί.

Αδίστακτοι γκάνγκοτες

Μετά τον Βένιο Αγγελόπουλο ο Γιάννης Μηλιός. Καθηγητής του Πολυτεχνείου κι αυτός, πήγε στην Αμερική για κάποιο επιστημονικό συνέδριο, καλεσμένος αμερικάνικου πανεπιστημίου. Τον συνέλαβαν στο αεροδρόμιο, τον ανέκριναν επί πεντάωρο και μετά του είπαν να πάρει την επόμενη πτήση και να επιστρέψει στην Αθήνα, γιατί στις ΗΠΑ είναι ανεπιθύμητος. Φαίνεται πως δεν τους αρέσουν καθόλου αυτά που γράφει και το γεγονός ότι έχει εκφράσει την αλληλεγγύη του για ορισμένους διωκόμενους στην Ελλάδα.

Η συμπεριφορά των Αμερικανών δεν μας εξέπληξε ούτε μας εξόργισε. Ας το πάρουμε απόφαση ότι οι αδίστακτοι γκάνγκοτες που κυβερνούν σήμερα τις ΗΠΑ δεν τηρούν ούτε τα προσχήματα. Περισσότερο μας εξόργισε η σιωπή της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας. Μούγκα και από την κυβέρνηση, μούγκα και από το ΠΑΣΟΚ. Μη τυχόν και δυσανεξιστούν τους πάπρονες. Φαντάζεστε πώς θα αντιδρούσαν οι Αμερικάνοι έτσι και ένας αμερικανός πολίτης τύχαινε ανάλογης μεταχείρισης στην Αθήνα;

■ Άλλος για το Αφγανιστάν:

Τον τριπλασιασμό των στρατιωτικών του δυνάμεων στο Αφγανιστάν μέχρι το τέλος του χρόνου έχει αποφασίσει το ΝΑΤΟ και ήδη έχουν αρχίσει οι πιέσεις στις χώρες που συμμετέχουν στη δύναμη κατοχής να αυξήσουν τη συμμετοχή τους.

Η κυβέρνηση Καραμανλή ζορίζεται, γιατί φοβάται πως αν αυξήσει τη συμμετοχή σε άνδρες μπορεί να επιστρέψουν μερικά φέρετρα και αυτό να της κοστίζει στις εκλογές του 2008. Βλέπετε, οι Ταλιμπάν έχουν αγριέψει ιδιαίτερα και οι αυξημένες ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις προορίζονται για συμμετοχή σε μάχες και όχι για να στηρίζουν τη διοίκηση Καρζάι στην Καμπούλ.

Γι' αυτό και η κυβέρνηση προσπαθεί να αποφύγει την πίεση προτείνοντας να στείλει ελικόπτερα και όχι περισσότερες δυνάμεις. Δεν ξέρουμε αν θα τα καταφέρει μέχρι τέλος και δεν μας ενδιαφέρει κιόλας. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι πως πληρώνουμε για να συμμετέχει το ελληνικό κράτος σε ιμπεριαλιστικούς πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς. Και όχι μόνο πληρώνουμε, αλλά γινόμαστε και στόχος πολεμικών αντιστοίχων εκ μέρους των οργανώσεων του ριζοσπαστικού ισλαμισμού, που δικαίως θα εντάξουν και την Ελλάδα στη χορεία των χωρών-στόχων τους.

Το τέλος του «αρχιτρομοκράτη» κι ο πανικός των κατακτητών

Αμπό Μουσάμπ Αλ Ζαρκάουι, 1967-2006. Για τους Αμερικάνους και τα παπαγαλάκια τους ήταν ένας «αρχιτρομοκράτης». Ένας «εχθρός της δημοκρατίας» που έπρεπε να πεθάνει με κάθε τίμημα. Για ορισμένους (ακόμα και «αριστερούς») ήταν ένας προβοκάτορας. Ήταν ένας απ' αυτούς που έδινε «άλλοθι» στους Αμερικάνους να νομιμοποιήσουν την κατοχή του Ιράκ. Όσο «άλλοθι» έδιναν κι όλοι αυτοί οι χιλιάδες μαχητές που αποκεφάλιζαν δυτικούς ομήρους, που έβαζαν βόμβες στα γραφεία του ΟΗΕ, που εκτελούσαν υποτακτικούς του καθεστώτος και συνεργάτες της κατοχής, που έκαναν σαμποτάζ στους πετρελαιοαγωγούς, τις τηλεπικοινωνίες και το ηλεκτρικό δίκτυο (πλήττοντας την οικονομία της χώρας) ή που έκαναν μπλοκιάζ των «ελεύθερων εκλογών» (βάλλοντας κατά της «δημοκρατίας»). Όσο «άλλοθι» δίνει η ίδια η ιρακινή αντίσταση τελικά, γιατί κι αυτή παρουσιάζεται σαν ένα τσουνάμι «τρομοκρατών» απ' την αμερικάνικη προπαγάνδα.

Για τους Ιρακινούς ο Ζαρκάουι ήταν ένας απ' αυτούς που πολεμούσε τους Αμερικάνους. Πολλοί δε συμφωνούσαν μαζί του για τον «ολοκληρωτικό πόλεμο» που κήρυξε στους Σίιτες (με βάση τη δήλωση που έκανε το Σεπτέμβριο του 2005 στην οποία, όπως θα υπενθυμίσουμε παρακάτω, επικέντρωνε στα σιιτικά κόμματα που στηρίζουν τους κατακτητές), όμως κανείς δε μπορούσε να αμφισβητήσει ότι η οργάνωση του υπήρχε και μάλιστα υπό την ηγεσία του συνενώθηκαν εφτά ομάδες αντίστασης υπό την ομπρέλα του «Συμβουλίου των Μουτζαχεντίν», πραγματοποιώντας σωρεία επιθέσεων στα αμερικάνικα στρατεύματα (ορισμένοι μιλάνε για το ένα τέταρτο των επιθέσεων που γίνεται σήμερα στο Ιράκ).

Στο εξωτερικό, για κάποιους Παλαιστίνους, ο Ζαρκάουι ήταν ένας ήρωας. Όπως ο Σαμχαντάνα, ο ηγέτης των «Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης», που αφου διορίστηκε απ' την κυβέρνηση της Χαμάς ως διοικητής του νέου αστυνομικού σώματος στη Γάζα, δολοφονήθηκε σχεδόν την ίδια στιγμή με το Ζαρκάουι από τους Ισραηλινούς. Κατά τον 18χρονο Μοχάμεντ Χασούνι, που ανήκει στην ένοπλη πτέρυγα των «Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης», ο Σαμχαντάνα ήταν «ο Ζαρκάουι της Γάζας» και έπεσε υπερασπιζόμενος την πατρίδα του, χωρίς να θέλει λεφτά για πάρτη του.

■ Μέρος της αντίστασης...

Όπως και να έχει το πράγμα, ο Ζαρκάουι ήταν ένας απ' αυτούς που αντιστέκονταν στην αμερικανοβρετανική κατοχή. Οποιαδήποτε διαφωνία τακτικής κι αν είχε κανείς μαζί του, δε μπορεί να μην του το αναγνωρίσει αυτό. Και βέβαια, να μην του αναγνωρίσει ότι πέθανε όχι γιατί «τελείωσε ο ρόλος του», όπως «ανακαλύπτουν» χωρίς κανένα στοιχείο οι «φωστήρες» του Περισού, που επιμένουν στην πρακτορική λογική τους (προφανώς πράκτορες των Αμερικάνων δεν είναι οι σύγχρονοι τους του «ΚΚ Ιράκ, εφόσον αυτοί συνεργάζονται αποκάλυπτα με τους κατακτητές!), αλλά γιατί οι Αμερικάνοι ισοπέδωσαν μια ολόκληρη περιοχή κα-

ταστρέφοντας πάνω από 50 σπίτια σε μια ακτίνα 500 μέτρων, σύμφωνα με ανταποκριτή ισλαμικού πρακτορείου, με τους καπνούς να βγαίνουν απ' τα σπίτια για τέσσερις ολόκληρες ώρες μετά την επίθεση. Ο επίσημος απολογισμός απ' τις δύο βόμβες των 250 κιλών ήταν 9 νεκροί (μεταξύ των οποίων μία γυναίκα με το ανήλικό παιδί της). Ίσως το πραγματικό νούμερο των νεκρών αλλά και των τραυματιών να μην το μάθουμε ποτέ.

Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη φορά που γινόταν μια τέτοια επίθεση. Τον Ιούλιο του 2004, οι Αμερικάνοι είχαν ξεκινήσει μια ολόκληρη οικογένεια στη Φαλούτζα σκοτώνοντας ακαριαία τουλάχιστον 4 άτομα (μεταξύ των οποίων ένα μικρό παιδί, το σώμα του οποίου κυριολεκτικά διαμελίστηκε) και τραυματίζοντας πάνω από 10 (8 απ' τα οποία πέθαναν αργότερα), όταν καθ' υπόδειξη της νέας κυβέρνησης έριξαν δύο τόνους βομβών από αέρος σε ένα σπίτι που υποτίθεται ότι ήταν κρυψώνα του Ιορδανού «τρομοκράτη». Ενώ τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου, στην ίδια πόλη, εκατοντάδες γυναίκες και μικρά παιδιά είχαν σκοτωθεί απ' τις αμερικάνικες επιθέσεις που «στόχευαν σε κρυψώνας του Ζαρκάουι».

■ ... αλήθια και «φάντασμα του εμφυλίου»

Ο Ζαρκάουι όμως δεν ήταν μόνο σάρκα απ' τη σάρκα της ιρακινής αντίστασης. Παρουσιάστηκε και σαν ένα φάντασμα ενός ακήρυχτου εμφυλίου πολέμου, για τον οποίο απ' τον πρώτο κιόλας χρόνο της κατοχής οι Αμερικάνοι «προειδοποιούσαν». Ας θυμηθούμε το χρονικό των γεγονότων. Τέσσερις μήνες μετά από την Πύρρειο νίκη των Αμερικάνων στο Ιράκ, τον Αύγουστο του 2003, δολοφονείται ο Μοχάμεντ Μπακίρ Αλ-Χακίμ, ο Σίιτης ηγέτης του «Ανώτατου Συμβουλίου για την Ισλαμική Επανάσταση στο Ιράκ», με βόμβα έξω από το Μαουσολέο του Αλί στη Νατζάφ. Μαζί του σκοτώνονται 125 Ιρακίνοί προσκυνητές. Οι Αμερικάνοι χρεώνουν την επίθεση στην Αλ-Κάιντα, η οποία το διαψεύδει με ανακοίνωσή της που δημοσιεύτηκε μετέπειτα.

Στις αρχές του Φλεβάρη του 2004, οι Αμερικάνοι «ανακαλύπτουν» σε «γιάφκα» του Ζαρκάουι στη Βαγδάτη μία δισκέτα με 17 σελίδο έγγραφο που αναφέρει ότι στόχος της Αλ-Κάιντα είναι η πρόκληση «εμφυλίου πολέμου». Ένα μήνα μετά, κατά τη διάρκεια της θρησκευτικής τελετής της Ασουρά, πραγματοποιείται διπλή βομβιστική επίθεση σε δύο τζαμιά, στην Καρμπάλα και τη Βαγδάτη. Πάνω από 100 οι νεκροί και εκατοντάδες οι τραυματίες, καθώς εκατοντάδες χιλιάδες πιστοί παρευρίσκονται στις τελετές. Οι Αμερικάνοι χρεώνουν και πάλι την επίθεση στην Αλ-Κάιντα, η οποία με e-mail στην αραβική

εφημερίδα πλατιάς κυκλοφορίας που εκδίδεται στο Λονδίνο «Αλ-Κουντς» ξεκαθαρίζει ότι δεν έχει καμία ευθύνη και γ' αυτή την επίθεση, αναφέροντας ότι «τα αμερικάνικα στρατεύματα εξαπέλυσαν την σφαγή για να σκοτώσουν αθώους Σίιτες στην Καρμπάλα και στη Βαγδάτη» και συμπληρώνοντας ότι στοχεύει μόνο στους Αμερικάνους και τους συνεργάτες τους. Το e-mail κρίνεται αυθεντικό ακόμα και από το Associated Press και οι Αμερικάνοι λουφάζουν. Εμφύλιος πόλεμος δεν τους βγαίνει με τίποτα.

Ενάμιση χρόνο μετά, το Σεπτέμβριο του 2005, ο Ζαρκάουι μιλάει για «ολοκληρωτικό πόλεμο κατά των Σιιτών» προκαλώντας

τη χαρά των Αμερικάνων που επιτέλους βλέπουν να επιβεβαιώνονται οι ελπίδες τους. Όμως η σχετική ανακοίνωση (από την οποία διαχωρίστηκαν αρκετές δυνάμεις της ιρακινής αντίστασης) ξεκαθαρίζει ότι στόχος είναι συγκεκριμένα κόμματα που στηρίζουν την κατοχή και όχι οι Σίιτες που αντιτάχθηκαν σ' αυτή, όπως ο Σάντρ ή ο Αλ-Χαλίτζι. Πρόκειται μάλλον περισσότερο για πίεση στο σιιτικό πληθυσμό να πάρει θέση ενάντια στους κατακτητές και να εγκαταλείψει τις αυταπάτες του, παρά για πραγματική απειλή (χωρίς φυσικά να μην υπάρχουν και οι τάσεις για ταύτιση του πληθυσμού με τους ηγέτες του). Απ' την ανακοίνωση αυ-

τή μέχρι σήμερα, πολλές εμφυλιοπολεμικές επιθέσεις αναφέρονται κατά αμάχων στο Ιράκ. Όμως πώς μπορούμε να γνωρίζουμε όλη την αλήθεια, όταν αυτές οι επιθέσεις δεν είναι σε καμία περίπτωση ομοιογενείς; Να εξηγηθούμε. Υπάρχουν βομβιστικές επιθέσεις σε λαϊκές αγορές και τζαμιά, για τις οποίες πουθενά η οργάνωση του Ζαρκάουι δεν ανέλαβε την ευθύνη. Μαζί μ' αυτές, όμως, υπήρξαν και επιθέσεις όπως αυτή στη συνοικία Καντιμίγια της Βαγδάτης τον περασμένο Σεπτέμβριο. Μια επίθεση που παρουσιάστηκε ότι έγινε κατά εργατών, όμως η «Αλ-Κάιντα» που ανέλαβε την ευθύνη της βγήκε με προκήρυξη της, που μοιράστηκε σε τζαμιά, και υποστήριξε ότι η περιοχή είναι προπύργιο των Σιιτών μαχητών του Μπαντρ (που συνεργάζονται με τους Αμερικάνους), ενώ οι εργάτες προορίζονταν να δουλέψουν σε αμερικάνικες βάσεις.

Πώς μπορεί κανείς μακριά απ' την πηγή της ειδήσης να διαπιστώσει τι ακριβώς γίνεται; Και μάλιστα, όταν οι ειδήσεις έρχονται φιλτραρισμένες απ' τα παπαγαλάκια της «αντιτρομοκρατίας»;

Αυτό δε σημαίνει ότι δεν γίνονται εμφυλιοπολεμικές επιθέσεις στο Ιράκ, ούτε ότι αυτές ήταν ενάντια στη λογική του Ζαρκάουι, όμως δε μπορούν όλες να χρεωθούν σ' αυτόν και τις οργανώσεις των «τζιχαντιστών».

■ Η αντιστάση συνεχίζεται

Όπως και να έχει το πράγμα, ένα είναι σίγουρο. Ότι η δολοφονία του Ζαρκάουι σε καμία περίπτωση δεν θα κάμψει την αντίσταση. Ούτε καν θα την επιβραδύνει, γιατί είναι πλέον πολύ αργά για κάτι τέτοιο. Ο νεκρός Ζαρκάουι είναι πολύ περισσότερο επικίνδυνος απ' όσο ήταν ζωντανός, δίνοντας ένα μήνυμα αντίστασης και μαρτυρίου σε χιλιάδες Ιρακινούς που βιώνουν την κόλαση της αμερικανοβρετανικής κατοχής στη χώρα. Τα χειροκροτήματα των δημοσιογράφων που είναι πρόθυμα παπαγαλάκια της αμερικανοβρετανικής κατοχής έχουν τόση αξία όση και τα ίδια χειροκροτήματα μετά από τη σύλληψη του Σαντάμ Χουσεϊν. Αυτό πιστεύουμε ότι δε χρειάζεται και ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να το υποστηρίξει κανείς. Αρκεί η ίδια η πραγματικότητα των συνεχιζόμενων αντικατοχικών επιθέσεων.

Ετοιμάζονται να ισοπεδώσουν το Ραμάντι

Μετά τη Φαλούτζα, τη Χαμπία, την Αλ-Κάιμ, τη Σαμάρρα, τη Μπαλάντ, οι Αμερικάνοι είναι έτοιμοι να μετατρέψουν σε ερείπια και το Ραμάντι, την πρωτεύουσα της επαρχίας Ανμπάρ, που αποτελεί την καρδιά της ιρακινής αντίστασης. Το σκηνικό έχει στηθεί και είναι ζήτημα χρόνου η κορύφωση της μεγάλης επίθεσης, που έχει ήδη αρχίσει. Η τακτική είναι γνωστή: περικύκλωση, απομόνωση και καταστροφή.

Η πόλη έχει περικυκλωθεί από αμερικάνικα και ιρακινά στρατεύματα και έχει αποκλειστεί με τείχος από σάκουσ άμμου. Τις τελευταίες μέρες οι αμερικάνικες και ιρακινές δυνάμεις που πολιορκούν την πόλη ενισχύθηκαν με 1.500 αμερικάνους στρατιώτες που μεταφέρθηκαν από το Κουβέιτ, οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί κατοικημένων περιοχών αυξάνονται, ενώ τα μεγάφωνα καλούν τον πληθυσμό να την εγκαταλείψει το συντομότερο ενόψει της επικείμενης σφοδρής επίθεσης. Η ζωή έχει γίνει κόλαση. Εδώ και βδομάδες δεν υπάρχει νερό και ηλεκτρικό ρεύμα, δεν επιτρέπεται ο εφοδιασμός με φάρμακα και τρόφιμα και οι υπηρεσίες δεν λειτουργούν.

Η επαρχία Ανμπάρ και ιδιαίτερα το Ραμάντι, με 400.000 πληθυσμό, είναι ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αμερικάνικες δυνάμεις κατοχής. Να πως παρουσιάζουν, μεταξύ άλλων, την κατάσταση στην πόλη σε σχετικό

άρθρο τους οι «Los Angeles Times» (11/6/06): «Γενικά, η Ανμπάρ ελέγχεται από τρομοκρατικές ομάδες. Η επαρχιακή διοίκηση δεν έχει καμία εξουσία. Τα υπουργεία Εσωτερικών και Αμυνας δεν έχουν καμία επιρροή εκεί», μας είπε ο Σεΐκ Γασίν Γκαούντ, αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών, υπεύθυνος για τις δυτικές επαρχίες.

«Μετά την επίθεση στη Φαλούτζα, οι Αμερικάνοι προσπάθησαν να καταστειλουν την εξέγερση στο Ραμάντι με ένα συνδυασμό πολιτικών ελιγμών και συνεργασίας με τοπικούς φύλαρχους για να ξεριζώσουν τους ξένους μαχητές.

Όμως το σχέδιο αυτό απέτυχε παταγωδώς. Οι άνθρωποι που τόλμησαν να συνεργαστούν με τους Αμερικάνους και να μιλούσαν ενάντια στο Ζαρκάουι και τους υποστηρικτές του έμαθαν γρήγορα ότι ο αμερικάνικος στρα-

τός δεν μπορούσε να τους προστατέψει. Οι αντάρτες σκότωσαν 70 νεοσύλλεκτους αστυνομικούς του περασμένου Γενάρη και εκτέλεσαν τουλάχιστον 6 φύλαρχους από τότε.

Το Ραμάντι έχει γίνει μια πόλη όπου οι αντιαμερικάνοι αντάρτες επιχειρούν ανοιχτά και οι τοπικοί γραφειοκράτες φοβούνται να γωστοποιήσουν τα αξιώματά τους από φόβο μήπως δολοφονηθούν... Τα κυβερνητικά γραφεία στο κέντρο του Ραμάντι, ένα οχυρωμένο συγκρότημα όπου ο κυβερνήτης συγκαλεί τις συσκέψεις με αμερικάνους αξιωματούχους και τοπικούς φύλαρχους, δέχονται πυρά και επιθέσεις με όπλους καθημερινά. Ενώ οι αμερικάνοι ελεύθεροι σκοπευτές στριμώχνονται κάτω από δίχτυ παραλλαγής σε οροφές κτιρίων, άντρες με μάσκες σκι στα πρό-

σωπα εμφανίζονται ξαφνικά από τα απέναντι παράθυρα και τους πυροβολούν με Καλάσνικοφ».

Οι μνήμες από την πολιορκία και την καταστροφή της Φαλούτζα είναι ζωντανές για τους κατοίκους του Ραμάντι, πολλοί από τους οποίους έχασαν συγγενείς τους εκεί. Ενόψει της επικείμενης μεγάλης επίθεσης, χιλιάδες εγκαταλείπουν την πόλη. Απ' αυτούς, εκατοντάδες οικογένειες που προσπάθησαν να καταφύγουν στη Βαγδάτη, τις σταμάτησαν σ' ένα φυλάκιο ελέγχου στα δυτικά όρια της πόλης και αναγκάστηκαν να φύγουν. Οι άνθρωποι που εγκαταλείπουν το Ραμάντι δεν έχουν ούτε σκηνές, ούτε τρόφιμα, ούτε κανενός είδους βοήθεια και οι περισσότεροι ούτε μέρος να πάνε. Ωστόσο, πολλοί είναι και αυτοί που παραμένουν στην πόλη, γιατί δεν μπορούν να φύγουν είτε γιατί είναι πολλοί φτωχοί, είτε γιατί δεν έχουν ή δεν μπορούν να βρουν μέσο μεταφοράς, είτε γιατί θέλουν να περιφρουρήσουν τα σπίτια τους, γιατί είναι το μόνο που τους έχει μείνει.

Κι ενώ η μεγάλη επίθεση που θα μετατρέψει σε ερείπια την πόλη του Ραμάντι είναι ζήτημα χρόνου, οι Αμερικάνοι έχουν επιβάλει μπλακάουτ στην ενημέρωση, για να μην υπάρξουν αντιδράσεις. Οι δημοσιογράφοι είναι αποκλεισμένοι από το Ραμάντι, ακόμη και αυτοί που σε άλλες περιπτώσεις ακολουθούν τα αμερικάνικα στρατεύματα και μεταφέρουν την κατευθυνόμενη από τις αρχές κατοχής πληροφόρηση. Γι'

Σιωνιστές και Αμπάς σπρώχνουν σε εμφύλιο

Κρίσιμη είναι η κατάσταση στο ενδοπαλαιστινιακό μέτωπο μεταξύ της νέας κυβέρνησης της Χαμάς και του προέδρου Μαχμούτ Αμπάς που αποφάσισε να ορίσει δημοψήφισμα για τις 26 Ιουλίου, για την έγκριση του κειμένου των πέντε Παλαιστινίων κρατουμένων, που κάνει λόγο για παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Το κείμενο αρχικά είχε υποστηριχτεί και από κρατούμενο της Χαμάς, όμως στη συνέχεια αυτός απέσυρε την υπογραφή του. Όμως, το γεγονός ότι τα γκάλοπ δείχνουν ότι το κείμενο θα εγκριθεί (αναφέρουν ποσοστό αποδοχής της τάξης του 77%) έκανε τον Αμπάς να προχωρήσει και να το χρησιμοποιήσει σαν μέσο πίεσης στη Χαμάς για να διολισθήσει προς τις απόψεις του.

Ταυτόχρονα, ο Αμπάς βάζει τους οπαδούς του να οργανώσουν επιθέσεις εναντίον της Χαμάς. Όσο κι αν όλες οι πλευρές δηλώνουν ότι κανείς δεν θέλει έναν εμφύλιο πόλεμο μέσα στην Παλαιστίνη, τα πράγματα δείχνουν ότι δύσκολα θα αποφευχθεί, καθώς οι πραιτοριανοί του Αμπάς εμφανίζονται ολοένα και πιο αδίστακτοι και επιθετικοί. Έτσι, τη Δευτέρα, δεκάδες οπαδοί της Φατάχ εισβάλλουν στο Κοινοβούλιο στη Ραμάλα της Δυτικής Οχθής, κάνοντάς το γυαλιά καρφιά, και βάζουν φωτιά στο γραφείο του πρωθυπουργού Ισμαήλ Χανίγια, πιάνοντας όμως έναν βουλευτή της Χαμάς που τον αφήνουν λίγες ώρες μετά. Παρόμοιες επιθέσεις πραγματοποιούν και σε κυβερνητικά κτίρια της Λωρίδας της Γάζας. Την επομένη, 50 ένοπλοι της Φατάχ συλλαμβάνουν τον αδελφό του δο-

λοφονημένου ηγέτη της Χαμάς Ραντίσι μέσα στην κλινική του (ο Ραντίσι είναι μαιευτήρας) και τον κρατούν φυλακισμένο για δύο ώρες. Την Τετάρτη, αυτοκινητοπομπή με ενόπλιους της υπηρεσίας ασφαλείας του Παλαιστίνιου προέδρου, πυροβολεί και σκοτώνει μέλος των Ταξιαρχιών Κασάμ (ένοπλη πτέρυγα της Χαμάς).

Ακολουθούν ένοπλες συγκρούσεις με μαχητές της Χαμάς και τραυματισμός του επικεφαλής της υπηρεσίας ασφαλείας της Χαν Γιουνίς, που συντόνιζε τη δολοφονία. Την ίδια μέρα, δημόσιοι υπάλληλοι μπουκάρουν στο Κοινοβούλιο διαμαρτυρόμενοι για την καθυστέρηση της καταβολής των μισθών τους. Αυτή η διαμαρτυρία θα πρέπει να οργανώθηκε από τη Φατάχ στο πλαίσιο της αντικυβερνητικής της δράσης. Η Χαμάς οργανώνει διαδήλωση στη Ναμπλούς κατά της ισραηλινής βίας και της επίθεσης στο Κοινοβούλιο.

Όλα αυτά συμβαίνουν καθώς η ισραηλινή βία κορυφώνεται. Την προηγούμενη Παρασκευή οι Σιωνιστές ξεκινούν «από αέρος» μία εννιαμελή οικογένεια (μεταξύ των νεκρών και τρία μικρά παιδιά) σε παραλία της Γάζας κι έχουν το θράσος να λένε ότι δεν φταίνε αυτοί αλλά η Χαμάς που είχε ναρκωθετήσει την παραλία! Από την οικογένεια διασώζεται μόνο ένα εννιάχρονο κορίτσι που βλέπει τους γονείς και τ' αδελφια της να διαμελίζονται απ' το βλήμα του ισραηλινού μαχητικού, που «κατά λάθος» έπεσε στην παραλία. Λίγο πριν, οι Σιωνιστές είχαν δολοφονήσει τον ηγέτη των «Λαϊκών Επιτροπών Αντίστασης» και επικηρυγμένο απ' το Ισραήλ, Τζαμάλ Αμπού Σαμχαντάνα, που ορισμένοι Παλαιστίνιοι αποκα-

λούσαν «Ζαρκάουι της Παλαιστίνης». Συνεχίζοντας τις επιθέσεις τους οι Σιωνιστές δολοφονούν δύο μαχητές της Χαμάς την Κυ-

ριακή και άλλους εννιά (μεταξύ των οποίων δύο σχολιαρόπαιδα) την Τρίτη.

Η ισραηλινή βία με την πρω-

τοφανή σφαγή σε παραλία της Γάζας, κάνει την ένοπλη πτέρυγα της Χαμάς να δηλώσει ότι δεν δεσμεύεται πλέον απ' την 16μηνη εκεχειρία και να εξαπολύσει μπαράζ επιθέσεων με ρουκέτες στους, τραυματίζοντας τρεις (κατ' άλλους έναν) ισραηλινούς εποίκους. Απέναντι στην απόφαση αυτή, ο Παλαιστίνιος πρωθυπουργός δεν παίρνει καμία θέση δημόσια, αλλά ένας σύμβουλος του, ονόματι Αχμέτ Γιουσέφ, εμφανίζεται στην ισραηλινή εφημερίδα Χααρέτζ λέγοντας ότι «η επανέναρξη των επιθέσεων αυτοκτονίας δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα της παλαιστινιακής κυβέρνησης» κι ότι «η κυβέρνηση είναι ενάντια στο να παθαίνουν κακό οι πολίτες κι απ' τις δυο πλευρές κι ο πρωθυπουργός Ισμαήλ Χανίγια έχει δράσει αποφασιστικά να σταματήσει να βλάπτονται πολίτες ακόμα και να σταματήσει τις επιθέσεις με ρουκέτες» («Χααρέτζ» 14/6). Ο Γιουσέφ μάλιστα υποστηρίζει ότι η απόφαση να σπάσει η εκεχειρία δεν ήταν από την ηγεσία στη Δαμασκό ούτε απ' την κυβέρνηση, αλλά απ'

την στρατιωτική πτέρυγα της Χαμάς σαν απάντηση στην ισραηλινή επιθετικότητα.

Γι' αυτό το λόγο οι Σιωνιστές θέλουν να ξεμπερδέουν μια ώρα αρχύτερα με την κυβέρνηση της Χαμάς. Και η Φατάχ φαίνεται ο καλύτερός τους σύμμαχος σ' αυτή την προσπάθεια. Σε μια προκλητική και κυνική συνάντηση με τον Αμπάς, ο νέος ισραηλινός πρωθυπουργός Εχούντ Ολμέρτ δήλωσε μάλιστα την Τρίτη ότι έδωσε το πράσινο φως στην αποστολή από αραβικές χώρες όπλων για τον Παλαιστίνιο πρόεδρο Μαχμούτ Αμπάς. Αναφερόμενος στον Αμπάς με το ψευδώνυμό του (Αμπού Μάζεν), κάτι που υπονοεί συμπάθεια, ο Ολμέρτ δήλωσε ξεκάθαρα: «Έδωσα την άδεια χτες το βράδυ για τη μεταφορά όπλων και πυρομαχικών στον πρόεδρο Αμπού Μάζεν, με στόχο να δυναμώσει η προεδρική φρουρά, έτσι ώστε να δυναμώσουμε τις δυνάμεις του ενάντια στη Χαμάς... Το έκανα αυτό γιατί ο χρόνος περνάει και χρειαζόμαστε να βοηθήσουμε τον Αμπού Μάζεν!»

Μεγάλη επίθεση κατά των Ταλιμπάν

Τη μεγαλύτερη επίθεση από την πτώση του καθεστώτος των Ταλιμπάν το 2001 έχουν εξαπολύσει από την περασμένη Πέμπτη, 15 Ιουνίου, οι αμερικάνικες και οι συμμαχικές τους δυνάμεις στο Αφγανιστάν. Στην επιχείρηση αυτή, με το κωδικό όνομα «Επιχείρηση Ορεινή Ωθηση», συμμετέχουν 11.000 αμερικάνοι, βρετανοί, καναδοί και αφγανόι στρατιώτες, που θα χτυπήσουν τα καταφύγια και τις ασφαλείς για τους ισλαμιστές μαχητές περιοχές σε τέσσερις επαρχίες, την Κανταχάρ, τη Χέλμαντ, τη Ζαμπούλ, και την Ουρουζγκάν.

«Ο τρόπος προσέγγισής μας είναι να ασκήσουμε ταυτόχρονη πίεση στα δίκτυα του εχθρού, να προκαλέσουμε τους διοικητές τους να κάνουν λάθη και να επιτεθούμε σ' αυτούς τους διοικητές», δήλωσε την περασμένη βδομάδα σε συνέντευξή του στην αμερικάνικη βάση Μπαγκράμ ο στρατιωτικός διοικητής των αμερικάνικων στρατευμάτων στο Αφγανιστάν Μπέντζαμιν Φράκλεϊ.

Φυσικά, τα πράγματα δεν είναι καθόλου εύκολα για τους Αμερικάνους και τους συμμάχους τους. Ισως μάλιστα να είναι και πολύ αργά με βάση την εικόνα από το Αφγανιστάν που μας μεταφέρει ένα ακόμη άρθρο των πάντα καλά ενημερωμένων «Asia Times» (9/6/06), με τίτλο «Οι Ταλιμπάν επεκτείνουν τον πόλεμο στη χώρα», από το οποίο παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα.

«Το κίνημα των Ταλιμπάν έχει εξελιχθεί πέρα από τον ανταρτοπόλεμο σε μια οργανωμένη εκτεταμένη εξέγερση. Έχει ωριμάσει πλήρως στο νότιο Αφγα-

νιστάν και προχωράει βόρεια προς την Καμπούλ και παραπέρα, κερδίζοντας όλο και περισσότερη λαϊκή υποστήριξη.

«Μη θεωρείτε το παρόν κίνημα μόνο ως Ταλιμπάν. Πρόκειται για μια μαζική εξέγερση εναντίον της ξένης παρουσίας και όλοι οι κοινοί Αφγανοί είναι αποκλειστικά υπεύθυνοι γι' αυτήν», εξήγησε στους «Asia Times» ο Γκιουλ Μοχάμεντ, ένας διοικητής των Ταλιμπάν, σε συνέντευξή στην Καλάτ, πρωτεύουσα της επαρχίας Ζαμπούλ.

Οι εκτιμήσεις του Γκιουλ Μοχάμεντ δεν είναι υπερβολικές. Αυτές επιβεβαιώνουν τις εξαντλητικές επί τόπου έρευνες και αναταποκρίσεις των «Asia Times» τους τελευταίους μήνες. Και αυτή τη βδομάδα, το Senlis Council, ένα ανεξάρτητο συμβουλευτικό κέντρο για τη διεθνή ασφάλεια και πολιτική με έδρα το Λονδίνο, που παρακολουθεί συστηματικά την κατάσταση στο Αφγανιστάν, κατέληξε σε παρόμοιο συμπέρασμα. «Η Χέλμαντ (όπου οι Ταλιμπάν έχουν ισχυρή βάση) είναι μια πρώιμη προειδοποίηση για το τι μπορεί να γίνει όλο το Αφγανιστάν, αν

δεν υπάρξει μια ριζικά διαφορετική προσέγγιση στους επόμενους μήνες. Οι ΗΠΑ, βομβαρδίζοντας μονομερώς τη Κανταχάρ, υπονόμισαν την υποστήριξη του πληθυσμού στην κυβέρνηση Καρζάι. Οι πρόσφατες ταραχές στην Καμπούλ είναι επίσης ένα παράδειγμα της αυξανόμενης εχθρότητας του αφγανικού λαού απέναντι στη διεθνή κοινότητα», επισήμανε, μεταξύ άλλων, το Senlis Council».

Οι «Asia Times», αφού δίνουν μια εικόνα της προσωπικότητας και της δράσης του Γκιουλ Μοχάμεντ καθώς και της πολιτικής προπαγάνδας των Ταλιμπάν, συνεχίζουν: «Ο Γκιουλ Μοχάμεντ υποστήριξε ότι οι Ταλιμπάν θα συνεχίσουν τη διπλή στρατηγική τους – στρατιωτική και πολιτική – και εξέφρασε την πεποίθηση ότι σύντομα το κίνημα θα φτάσει στο βόρειο Αφγανιστάν και οι ξένες δυνάμεις εκεί θα δεχτούν μεγάλη επίθεση, όπως στο νότιο Αφγανιστάν».

«Προς το παρόν, έχουμε κάνει την Κανταχάρ, την Καλάτ και τη Χέλμαντ στρατηγικό μας

πυρήνα, όπου έχουμε πλήρως εξευτελίσει τον εχθρό. Υπάρχουν εφτά βασικές περιοχές στην Κανταχάρ που βρίσκονται υπό τον πλήρη έλεγχό μας. Σύντομα θα εντείνουμε τις επιχειρήσεις αυτοκτονίας σ' όλο το Αφγανιστάν και τότε θα δείτε πώς θα καταρρεύσει η αφγανική διοίκηση», μας είπε ο Γκιουλ Μοχάμεντ.

Αυτά επιβεβαιώνονται και από την έκθεση του Senlis Council: «Το 80% περίπου του πληθυσμού στη Χέλμαντ υποστηρίζει τους Ταλιμπάν. Τα βρετανικά στρατεύματα θα χρειαστεί να ξανακερδίσουν τον έλεγχο και γι' αυτό είναι αναγκαία μια διαφορετική προσέγγιση. Αυτή η προσέγγιση θα πρέπει να ακούσει το λαό και τις ανάγκες του. Η αντίληψη του τοπικού πληθυσμού έχει αλλάξει και τώρα οι Ταλιμπάν είναι αποδεκτοί».

Ο Γκιουλ Μοχάμεντ έχει την ίδια άποψη: «Στο επόμενο στάδιο, ομάδες από τις κοινότητες των Τατζίκων και των Ουζμπέκων θα μπουν στον αγώνα μας και οι ξένες δυνάμεις δεν θα έχουν άλλη επιλογή παρά να εγκαταλείψουν το Αφγανιστάν».

Έχουμε κάνει το νότιο Αφγανιστάν κόλαση για τις ξένες δυνάμεις. Υπάρχει ελάχιστη κάλυψη της δραστηριότητάς μας από τα ΜΜΕ, διαφορετικά ο κόσμος θα γνώριζε ότι είμαστε πολύ πιο μπροστά από την ιρακινή αντίσταση. Δεν υπάρχει μέρα που οι Ταλιμπάν να μην πραγματοποιούν επιχείρηση εναντίον των ξένων δυνάμεων»

Ο Γκιουλ Μοχάμεντ είχε ακόμη ότι οι Ταλιμπάν είχαν αποθηκεύσει πολλά όπλα πριν την ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

ρουσίας της Αλ Κάιντα!».

Τι να πεις τώρα; Εδώ έχεις ένα ακατανίκητο μίγμα προβοκάτσας, πολιτικής αληθείας και βλακειάς. Ως γνωστόν, όποιος κάνει ένοπλο αγώνα είναι προβοκάτορας, πράκτορας των Αμερικάνων. Οσο είναι ζωντανός και αγωνίζεται κατηγορείται ότι παίζει τα αμερικάνικα παιχνίδια. Ετσι και οι Αμερικάνοι καταφέρουν να τον σκοτώσουν, στήνοντας πανηγύρια μπροστά στις κάμερες για το κατόρθωμά τους, εμείς δεν κλωνούμε. Βάζουμε ένα ερωτηματικό δίπλα από τη λέξη θάνατος και προχωράμε σε παραπέρα προβοκάτσια: έχρισαν το διάδοχό του. Κι ας ξέρουμε καλά πως δεν πρόκειται για κανένα χρίσμα, αλλά για μια εκτίμηση των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών. Μάλιστα, αυτή η εκτίμηση περιλαμβάνει τρία ονόματα. Εμείς, όμως, βάζουμε μόνο το ένα για να πούμε ότι... έδωσαν το χρίσμα.

Ξέρετε ποια είναι η δικιά μας απορία; Τόσο διεφθαρμένοι πολιτικά και ηθικά είναι οι οπαδοί του Περισοπού που αποδέχονται τέτοια πράγματα;

■ Απάντηση καταλυτική

Την καλύτερη ίσως απάντηση σ' αυτούς τους προβοκάτορες δίνει ένα σχόλιο του Νασίμ Αλατράς, που δημοσιεύτηκε στην «Ελευθεροτυπία» (9.6.06). Ο Ν. Αλατράς είναι Παλαιστίνιος και εργάζεται ως δημοσιογράφος στην Ελλάδα. Είναι, λοιπόν, καλός γνώστης των τεκταινόμενων στη Μέση Ανατολή και της «ψυχολογίας» των λαών της περιοχής. Εγραψε:

«Τώρα είναι αργά, κύριε Μπους. Ο θάνατος του αρχηγού της Αλ Κάιντα, Αμπού Μουσάμπ Αλ-Ζαρκάουι, σήμερα δεν θα έχει στην πραγματικότητα σοβαρή επίδραση στο αντιστασιακό κίνημα στο Ιράκ. Ενα μικρό κενό ίσως να αφήσει. Αν όμως είχε πραγματοποιηθεί αυτή η δολοφονία πριν από τρία χρόνια, ίσως θα είχαν περιοριστεί η δύναμη και η απήχησή του στους σουνίτες ειδικά και στο αντιστασιακό κίνημα στο Ιράκ γενικά.

Το κίνημα αυτό έχει μεγαλώσει σε επίπεδο αριθμού οργανώσεων που έχουν αναπτύξει αυτόνομους πυρήνες σχεδόν σε όλες τις πόλεις και τα χωριά του Ιράκ. Η πραγματικότητα αυτή, όπως ξέρουν όσοι ασχολούνται με ένοπλα κινήματα και εθνικές εξεγέρσεις, δεν ανατρέπεται ποτέ από τις δολοφονίες των ηγετών τους. Όταν εξακολουθούν, ακόμα και μετά τον θάνατό τους, ως "μάρτυρες" να στρατολογούν νέα μέλη στην οργάνωσή τους. Μόλις χθες στο Διαδίκτυο η οργάνωση του Ζαρκάουι κατέβασε ένα βίντεο με δύο πιτσιρικάδες να αρκίζονται πίστη στον Ζαρκάουι. Αύριο πολύ πιθανόν η οργάνωση του νεκρού Ζαρκάουι θα ιδρύσει νέα ταξιαρχία και θα την ονομάσει Ταξιαρχία του Αμπού Μουσάμπ Αλ-Ζαρκάουι.

Είναι αργά, γιατί μήνες πριν σκοτωθεί ο Ζαρκάουι κατάφερε να ενώσει επτά ένοπλες οργανώσεις σε ενιαίο συνασπισμό (Συμβούλιο των Μουτζαχεντίν). Με μια γρήγορη ματιά στις ιστοσελίδες των ισλαμιστών εύκολα διαπιστώνει κανείς ότι ο συνασπισμός αυτός πραγματοποιεί καθημερινά τουλάχιστον το 25% του συνόλου των επιθέσεων στο Ιράκ. Τις υπόλοιπες επιθέσεις πραγματοποιούν άλλες ομάδες και οργανώσεις. Όλες σχεδόν διαθέτουν ιστοσελίδες, με βίντεο καταγράφουν τις περισσότερες επιθέσεις και με συνεχή ροή ανακοινώσεων αναλαμβάνουν την ευθύνη των επιθέσεων, πολλές φορές πριν ανακοινώσουν οι αμερικανικές αρχές κατοχής τις απώλειές τους. Όλη αυτή η οργανωτική δομή δεν θα επηρεαστεί από τον θάνατο του Ζαρκάουι. Το πανηγύρι των Αμερικανών και των Ιρακινών συνεργατών τους δεν θα κρατήσει για πολύ, λένε οι περισσότεροι αναλυτές και ειδικοί και δεν έχουν άδικο σ' αυτό γιατί δεν θέλουν πιθανόν να πέσουν στο ίδιο λάθος που έκαναν όταν συνελήφθη ο Σαντάμ Χουσεΐν. Γιατί η σύλληψή του απελευθέρωσε το Ιρακινό Κίνημα Αντίστασης από το βάρος του παρελθόντος του Σαντάμ. Με τον θάνατο του Ζαρκάουι πολλές οργανώσεις θα προσπαθήσουν να καλύψουν ένα μέρος του κενού που άφησε ο Ζαρκάουι».

■ Χολερική

Δε μπορούσε να λείψει από τη χορεία των πανηγυριζόντων για το θάνατο του Ζαρκάουι η γνωστή ευρωλιγουρίσσα αρθρογράφος της «Ελευθεροτυπίας» Τέτα Παπαδοπούλου. Εγραψε (φύλλο της 9.6.06): «Ο Ζαρκάουι, το δεξί χέρι του Μπιν Λάντεν στο Ιράκ, εξοντώθηκε. Ελπίζω να μη δούμε αύριο, μεθαύριο καμιά διαδήλωση συμπράστασης στο πένθος της Αλ Κάιντα με σύνθημα "Ο Ζαρκάουι ζει" - διότι ο τυφλός αντιιμπεριαλισμός μέχρι εκεί μπορεί να φθάσει».

Μάλλον πρέπει να της κάνουμε τη χάρη και να χρησιμοποιήσουμε αυτό το σύνθημα (ευκαιρίες πολλές θα δοθούν). Μόνο και μόνο για να τη δούμε να αυτοκτονεί με το ίδιο το κεντρί της, σαν το σκορπιό. Ο σκορπιός, βέβαια, αυτοκτονεί υπακούοντας σ' ένα ένστικτο ελευθερίας, ενώ τα ψοφοδέη μαλάκια δεν το κάνουν. Απλά περνούν μια κρίση υστερίας...

Η ταχύτητα εξάπλωσης των καταλήψεων στο σύνολο σχεδόν των σχολών των ΑΕΙ-ΤΕΙ, η μαζικότητα με την οποία παίρνονται οι σχετικές αποφάσεις στις φοιτητικές συνελεύσεις (ακόμα και σε σχολές που θεωρούνταν ως τώρα «προπύργια» της ΔΑΠ), οι μαζικότερες, γεμάτες δυναμισμό φοιτητικές πορείες, η γενική κατακραυγή για το κτηνώδες χτύπημα της πορείας της περασμένης Πέμπτης από τα ΜΑΤ έφεραν σε μεγάλη αμηνανία την κυβέρνηση και την ανάγκασαν σε τακτικό ελιγμό. Η υπουργός Παιδείας δηλώνει τώρα ότι «την επόμενη εβδομάδα θα δώσουμε στη δημοσιότητα - δεν θα καταθέσουμε, θα δώσουμε στη δημοσιότητα - προσχέδιο Νόμου προς διάλογο επί του συγκεκριμένου σχεδίου νόμου». Μέχρι, όμως, να δημοσιευτεί το «προσχέδιο» έχουμε τη σκόπιμη διαρροή του νομοσχεδίου στον «Ελεύθερο Τύπο», ενώ ως τώρα αυτό κρατούνταν εφτασφράγιστο μυστικό (σ.σ. τρόπος του λέγειν, γιατί οι προθέσεις της κυβέρνησης ήταν σαφέστατες και γνωστές

στολή «βρισκόμαστε μπροστά σε πρωτοφανείς καταστάσεις που μπορούν να λάβουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις». Και ενώ «υπάρχουν ζητήματα που έχουν ωριμάσει και απαιτούν άμεσες λύσεις» και «η Σύνοδος των Πρυτάνων έχει προχωρήσει θαρραλέα σε συγκεκριμένες προτάσεις», η μη δημοσιοποίηση της πρότασης του υπουργείου Παιδείας και η εμμονή να ψηφισθεί το νομοσχέδιο στο θερινό τμήμα της βουλής προφανώς περιπλέκει τα πράγματα και δεν επιτρέπει να περάσουν οι ρυθμίσεις. Η δημοσιοποίηση, λοιπόν, επιβάλλεται «όποιο κι αν είναι το κόστος» καταλήγει ο Μπαμπινιώτης.

Κοντολογίς, όλοι αυτοί οι καλοθελητές αγωνιούν για την τύχη του νομοσχεδίου, με την ουσία του οποίου συμφωνούν, και που η συγκεκριμένη τακτική της κυβέρνησης κινδυνεύει να τινάξει στον αέρα.

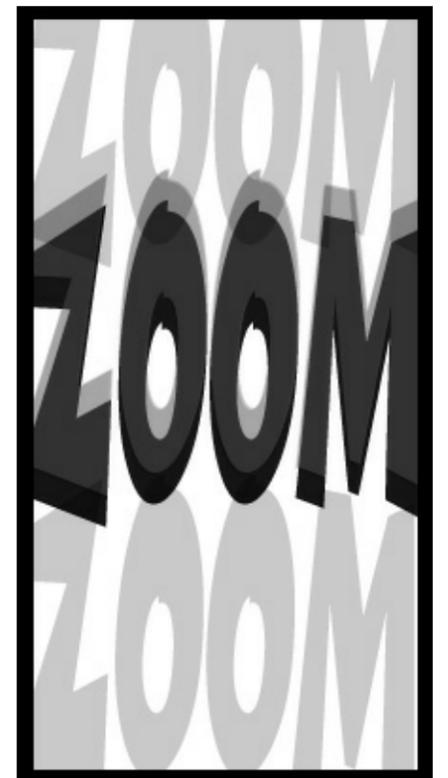
Οι φοιτητές πρέπει ν' απαντήσουν σ' όλα αυτά τα ύπουλα σχέδια - που φαινομενικά μοιάζουν με υποχώρηση - με ένταση του αγώνα τους, με άπλωμά του

ένα εως τέσσερα το πολύ εξάμηνα, συνεχόμενα ή μη, τα οποία δεν θα προσμετρώνται στον παραπάνω ανώτατο χρόνο σπουδών. Μετά την πάροδο του ανώτατου χρόνου σπουδών, ο φοιτητής θεωρείται αυτοδικαίως απολέσας τη φοιτητική ιδιότητα και δεν επιτρέπεται πλέον η συμμετοχή του σε εξετάσεις.

Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται για τους φοιτητές που θα εγγραφούν με οποιονδήποτε τρόπο σε ΑΕΙ της χώρας από το ακαδημαϊκό έτος 2006-2007 και εφεξής.

◆ Για τους σημερινούς φοιτητές, που είναι ήδη εγγεγραμμένοι στα ΑΕΙ.

Εάν δεν έχουν συμπληρώσει ακόμη το ανώτατο χρονικό όριο σπουδών, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου, προβλέπεται ότι έχουν στη διάθεσή τους, πέραν του ανωτάτου ορίου:

Οδοστρωτήρας για το Δημόσιο Πανεπιστήμιο

τόσο από τις τοποθετήσεις Καραμανλή και Γιαννάκου στη Βουλή και αλλού, όσο και από το κατευθυνόμενο πόρισμα της «επιτροπής των σοφών» του ΕΣΥΠ), που μας επιτρέπει ένα πρώτο σχολιασμό.

Ο «ελιγμός» αυτός είναι μόνο παραπλανητικός και σκοπεύει να αποκοιμίσει τους φοιτητές, να τους ρίξει στην παγίδα της αναμονής, με σκοπό να σταματήσουν τώρα τις κινητοποιήσεις τους, ενώ παράλληλα η δημοσιοποίηση, μέσω του φιλοκυβερνητικού τύπου, επιλεγμένων αποσπασμάτων του νομοσχεδίου δίνει τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να «επεξεργαστεί» τους φοιτητές (και την «κοινή γνώμη»), ώστε να το «χωνέψουν» καλύτερα, να «μετρήσει» τις αντιδράσεις τους στα σημεία και να επαναδιατυπώσει ίσως πιο καμουφλαρισμένα και πιο «ανώδυνα» κάποια εξ' αυτών, αφήνοντας αναλλοίωτη την ουσία. Είναι χαρακτηριστικός ο πολυδιάστατος τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζει η ρύθμιση για τους λεγόμενους «αιώνιους φοιτητές» τις διάφορες υποομάδες τους, και αυτό φυσικά δεν γίνεται τυχαία. Επιθυμία είναι ο πολυκεραμισμός, η διάσπαση του φοιτητικού κινήματος, ώστε τελικά το νομοσχέδιο να περάσει «σαλαμοποιώντας» τις αντιδράσεις των διαφόρων κατηγοριών φοιτητών.

Αρωγός της κυβέρνησης σε τούτο τον τακτικό ελιγμό όλος ο ποικιλόχρωμος «αντιπολιτευτικός χώρος» και κάποιοι επώνυμοι πανεπιστημιακοί, όπως π.χ. ο Μπαμπινιώτης, που όλο τούτο τον καιρό την προτρέπουν να δημοσιοποιήσει το νομοσχέδιο και να το φέρει για ψηφίση το φθινόπωρο, αξιοποιώντας όλο το προηγούμενο διάστημα με τον «πολυδιαφημισμένο» διάλογο. Ειδικά ο Μπαμπινιώτης της κρούει τον κώδωνα του κινδύνου ότι με την τακτική που έχει επιλέξει ως τώρα και με την άγρια κατα-

και σε νέες μορφές πάλης. Και χρέος όλης της εκπαιδευτικής κοινότητας, όλης της εργαζόμενης κοινωνίας είναι να συμπορευτούν μαζί τους.

■ Το νομοσχέδιο

Η δημοσίευση από τον «Ελεύθερο Τύπο» (την Παρασκευή και το Σάββατο 9 και 10 του Ιούνη) αποσπασμάτων του σχεδίου νόμου, που αφορούν επίμαχες ρυθμίσεις, επιβεβαιώνουν στο ακέραιο την αρχική εκτίμησή μας (και την εκτίμηση του φοιτητικού κινήματος) ότι αυτό το νομοσχέδιο αποτελεί προάγγελο της Μπλολνής, ότι στραγγαλίζει το δικαίωμα στη μόρφωση, ότι αποσκοπεί να επιβάλλει σιγή νεκροταφείου στα ανώτατα ιδρύματα, ότι οδηγεί στο εκτελεστικό απόσπασμα το δημόσιο Πανεπιστήμιο και τα δικαιώματα των φοιτητών και μπάζει από πόρτες και παράθυρα τη λογική της επιχείρησης και της αγοράς στη διαχείριση των υποθέσεών του.

Αναλυτικά, οι ρυθμίσεις του νομοσχεδίου είναι οι εξής:

◆ Ρυθμίσεις για τη διάρκεια των σπουδών. Κίνητρα για την περάτωσή τους.

Καθορίζεται ανώτατο χρονικό όριο φοίτησης στις προπτυχιακές σπουδές. Αυτό είναι ο ελάχιστος αριθμός εξαμήνων, που απαιτούνται για τη λήψη του πτυχίου, προσαυξανόμενος κατά 50%. Προκειμένου για εργαζόμενους φοιτητές ή για γονείς ανήλικων τέκνων ή για στρατευμένους ο ελάχιστος αριθμός εξαμήνων διπλασιάζεται.

Εργαζόμενος θεωρείται ο φοιτητής που κατά τη διάρκεια των σπουδών του είχε, αθροιστικά επί ένα τουλάχιστον έτος, πλήρη απασχόληση με ασφαλιστική κάλυψη.

Οι φοιτητής έχει το δικαίωμα να διακόπτει, για οποιονδήποτε λόγο με έγγραφη αίτησή του, τις σπουδές του για

- 1 χρόνο, εάν οφείλουν λιγότερα από το 1/3 των μαθημάτων.

- 2 χρόνια, εάν οφείλουν περισσότερα από το 1/3 αλλά λιγότερα από τα μισά.

Εάν οφείλουν περισσότερα από τα μισά μαθήματα τότε έχουν στη διάθεσή τους, πέραν του ανώτατου ορίου

- 3 χρόνια, εάν είναι φοιτητές τετραετών Τμημάτων.

- 4 χρόνια, εάν είναι φοιτητές πενταετών Τμημάτων, Πολυτεχνείων ή Γεωπολυτεχνικών.

- 5 χρόνια, εάν είναι φοιτητές Ιατρικής.

Εάν έχουν συμπληρώσει το ανώτατο χρονικό όριο σπουδών, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου, υποχρεούνται εντός του μηνός Οκτωβρίου του ακαδημαϊκού έτους 2006-2007 να υποβάλουν υπεύθυνη δήλωση αν επιθυμούν ή όχι να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Εάν δεν επιθυμούν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, διαγράφονται από το μητρώο φοιτητών.

Εάν δηλώσουν ότι επιθυμούν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, τότε έχουν δικαίωμα να συνεχίσουν:

- για 2 χρόνια εάν οφείλουν λιγότερα από το 1/3 των μαθημάτων.

- για 3 χρόνια εάν οφείλουν περισσότερα από το 1/3 αλλά λιγότερα από τα μισά.

Εάν αυτοί οφείλουν περισσότερα από τα μισά μαθήματα τότε μπορούν να συνεχίσουν τις σπουδές.

– για 4 χρόνια εάν είναι φοιτητές τετραετών τμημάτων.

– για 5 χρόνια εάν είναι φοιτητές πενταετών τμημάτων.

– για 6 χρόνια εάν είναι φοιτητές Ιατρικής.

Θεσμοθετούνται προαπαιτούμενα μαθήματα.

Απαγορεύεται η εξέταση σε υποχρεωτικά μαθήματα μεγαλύτερων εξαμήνων εάν ο φοιτητής δεν έχει περάσει προαπαιτούμενα μαθήματα μικρότερων εξαμήνων. Ως προαπαιτούμενα θεωρούνται τα υποχρεωτικά μαθήματα κατώτερων εξαμήνων, η γνώση των οποίων, σύμφωνα με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Τμήματος, είναι απαραίτητη για την επιτυχή εξέταση υποχρεωτικών μαθημάτων ανώτερων εξαμήνων.

Ως προαπαιτούμενα μαθήματα δεν μπορούν να ορισθούν λιγότερα από το 20% και περισσότερα από το 40% του συνολικού αριθμού των υποχρεωτικών μαθημάτων του προγράμματος σπουδών. Σε περίπτωση που η Γενική Συνέλευση του Τμήματος δεν αποφασίσει διαφορετικά, ως προαπαιτούμενα μαθήματα θεωρούνται όλα τα υποχρεωτικά μαθήματα των τεσσάρων πρώτων εξαμήνων.

Μετά από τουλάχιστον 3 αποτυχημένες εξετάσεις του σε υποχρεωτικό μάθημα ο φοιτητής μπορεί να ζητήσει εξέταση από τριμελή επιτροπή από την οποία να εξαιρεθεί ο εξεταστής του. Για την εξαίρεση αποφασίζει το ΔΣ του Τμήματος. Εάν αποτύχει και ενώπιον της επιτροπής μπορεί να ζητήσει επανεξέταση πάλι από 3μελή επιτροπή. Εάν το υποχρεωτικό αυτό μάθημα είναι προαπαιτούμενο και ο φοιτητής δεν το έχει περάσει μέχρι το τελευταίο εξάμηνο της κανονικής διάρκειας των σπουδών του, διαγράφεται από το φοιτητικό μητρώο.

Σε προπτυχιακούς φοιτητές μπορούν να παρέχονται ανταποδοτικές υποτροφίες, με υποχρέωση εκ μέρους των φοιτητών να προσφέρουν εργασία με μερική απασχόληση, κατ' ανώτατο όριο, σαράντα ωρών μηνιαίως σε διάφορες υπηρεσίες του Πανεπιστημίου.

Φοιτητές που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα έχουν το δικαίωμα να λάβουν άτοκα εκπαιδευτικά δάνεια από πιστωτικά ιδρύματα με επιδότηση επιτοκίου από το Κράτος, τα οποία θα αποπληρώνονται τμηματικά ανάλογα με την επιτυχή πρόοδο των σπουδών. Η αποπληρωμή των δανείων θα γίνεται 5 χρόνια μετά την άσκηση επαγγέλματος και μέσα σε 15 χρόνια από τη λήψη του δανείου.

■ Σχολιασμός

Σχολιάζοντας τις παραπάνω διατάξεις έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

Η πολυμορφία στη δυνατότητα συνέχισης των σπουδών μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών φοιτητών σκοπό έχει να διασπάσει τους αγωνιζόμενους φοιτητές και στη συνέχεια να «εξατομικεύσει» το πρόβλημα, χτυπώντας κάθε προσπάθεια συλλογικής εναντίονής του και εναντίωσης. Παράλληλα δίνεται η εντύπωση της σταθερής και βαθιάς τάχαμου μέριμνας του κράτους για κάθε μια περίπτωση του «αιώνιου φοιτητή».

Οι «αιώνιοι φοιτητές» δεν είναι «πρόβλημα» για το Πανεπιστήμιο. Δεν έχουν δικαίωμα στα δωρεάν συγγράμματα και στα «πάσο» για τη μετακίνησή τους, ούτε στη σίτιση. Όσο για τη στέγαση, αυτή είναι ανύπαρκτη σχεδόν ακόμα και για τους «εν ενεργεία» φοιτητές. Γιατί, λοιπόν, τόσο πρεμούρα απ' την κυβέρνηση να πετάξει έξω απ' το Πανεπιστήμιο αυτά τα παιδιά; Γιατί θέλει να στελλεί το μήνυμα –ιδιόμορφα προς την εργαζόμενη κοινωνία– ότι τα πανεπιστήμια είναι χώρος μόνο για την ελίτ και για εκείνους που έχουν τη δυνατότητα απεριόριστα να σπουδάσουν. Η «πλέμπα» καλό είναι, να διαγράψει από τώρα μια και καλή τα όνειρά της να πάρει πανεπιστημιακό πτυχίο.

Το μήνυμα αυτό η εργαζόμενη κοινωνία το λαμβάνει και από τις άλλες ρυθμίσεις, της κα-

θιέρωσης της βαθμολογικής βάσης του 10 και του «ανώτατου αριθμού εισακτέων». Στόχος είναι το χτύπημα της τάσης για πανεπιστημιακή μόρφωση ταυτόχρονα από δύο κατευθύνσεις. Γιατί θέλει να εντατικοποιήσει τις σπουδές, να τις κάνει «μιας χρήσης» προσαρμοσμένες και υποταγμένες απόλυτα στα κελεύσματα της αγοράς και των καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Το επόμενο βήμα, ως γνωστόν, είναι η εφαρμογή της Διακήρυξης της Μπολόνια για τριετή προπτυχιακό κύκλο σπουδών. Ο προπτυχιακός κύκλος θα είναι κύκλος ταχύρυθμων γνώσεων, που δεν θα αντέχουν στο χρόνο, αλλά θα προσπαθούν να «απαντήσουν» στις στιγμιαίες ανάγκες της αγοράς.

Συνεπώς, ο ρυθμός εναλλαγής αυτών των αναγκών, που θα επιβάλλει και την προσαρμογή του περιεχομένου της κατάρτισης (γιατί περί αυτού πρόκειται και όχι για πλατύ και στερέο υπόβαθρο γνώσεων) απαιτεί, με τη σειρά του, και ταχεία εναλλαγή των φοιτητών και δεν επιτρέπει αυτοί να «λιμνάζουν» μέσα στο Πανεπιστήμιο. Η επιτυχία ή μη του συστήματος αυτού θα αποτελεί «δείκτη αξιολόγησης» του Πανεπιστημίου, των Σχολών και των Τμημάτων. Γι' αυτό και η ρύθμιση για τους «αιώνιους φοιτητές» αποτελεί ζήτημα εκ των ων ουκ άνευ, σύμφωνα με τις «πηγές του υπουργείου Παιδείας», που επικαλείται ο «Ελεύθερος Τύπος». Γιατί ο «απασχολισμός» δεν έχει να κάνει μόνο με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας, αλλά και με το βαθμό της υποταγής του στις ορέξεις του κεφαλαίου. Και ο βαθμός υποταγής αυξάνεται όταν στο χώρο των σπουδών δεν κουνιέται φύλλο, δεν αναπτύσσεται κανένας προβληματισμός και μοναδικό μέλημα είναι η εντατική παρακολούθηση και η επιτυχής αντιμετώπιση των εξετάσεων. Γιατί, τέλος, επιδιώκεται ο περιορισμός και αυτής ακόμα της εξουτελιστικής υποχρηματοδότησης των ΑΕΙ.

Η «μέριμνα» για τους φτωχούς φοιτητές εξαντλείται στις ανταποδοτικές υποτροφίες και στα δάνεια. Και εδώ επιχειρείται και πάλι η εκμετάλλευση και το ξεζούμισμά τους. Τσάμπα εργασία θα προσφέρουν αυτοί στο Πανεπιστήμιο (κάτι που γίνεται ήδη με τους μεταπτυχιακούς φοιτητές), ενώ θα είναι δέσμιοι των δανείων έως και 15 χρόνια μετά την αποφοίτησή τους. Το δικαίωμα, λοιπόν, στην δωρεάν Παιδεία για όλους όχι μόνο δεν διευρύνεται αλλά καταργείται. Και αυτό, βεβαίως, βεβαίως θεωρείται «προοδευτική θέση» και από τον Προεδρούλη του ΠΑΣΟΚ, γνωστό φαν του εκπαιδευτικού συστήματος της μητερούλας Αμερικής. Ανάλογης «ευαισθησίας» είναι και η ρύθμιση για τους εργαζόμενους φοιτητές. Που καλούνται να το αποδείξουν αναφέροντας πλήρη απασχόληση με ασφαλιστική κάλυψη για ένα τουλάχιστον έτος, όταν γνωστή τοις

πάσι είναι η «μαύρη και ανασφάλιστη εργασία» που θερίζει πραγματικά τη νεολαία.

■ Πανεπιστημιακό άσυλο

Με τη ρύθμιση αυτή, χουντικής έμπνευσης, το πανεπιστημιακό άσυλο στην ουσία καταργείται. Η κυβέρνηση επιδιώκει την απαγόρευση κάθε πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης μέσα στο Πανεπιστήμιο. Επιδιώκει το φίμωμα κάθε φωνής διαμαρτυρίας, κάθε δράσης που διευκολύνει την ανάπτυξη προβληματισμών, ελεύθερης σκέψης, τη διακίνηση των ιδεών. Το Πανεπιστήμιο-Επιχείρηση, άλλωστε, που επιδιώκει να διαμορφώσει, απαιτεί σιγή νεκροταφείου, όπως κάθε καλή καπιταλιστική επιχείρηση, που σέβεται τον εαυτό της.

Η θεμελιώδης ανατροπή των ακαδημαϊκών κερτημένων αποτυπώνεται πολύ καθαρά στην προτεινόμενη από το ΥΠΕΠΘ διάταξη του νομοσχεδίου:

«Για την κατοχύρωση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, της ελεύθερης επιστημονικής αναζήτησης και της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αναγνωρίζεται το Πανεπιστημιακό Άσυλο» (Άρθρο 2, Ν 1268/82 νόμος-πλαίσιο).

«Για την κατοχύρωση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, της ελεύθερης επιστημονικής αναζήτησης και της... περιορισμένης διακίνησης των ιδεών, τροποποιείται το Πανεπιστημιακό Άσυλο» (πρόταση νόμου του ΥΠΕΠΘ).

Η σχετική αρμοδιότητα μετατίθεται από την Επιτροπή Ασύλου, όπου η απόφαση απαιτούσε ομοφωνία, στο Πρυτανικό Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει κατά πλειοψηφία για την άρση του ασύλου. Οι δυνάμεις καταστολής έχουν το ελεύθερο να μπουκάρουν στο Πανεπιστήμιο ανά πάσα στιγμή, χωρίς να απαιτείται άδεια του αρμόδιου οργάνου, εάν θεωρήσουν ότι τελείται «αυτόφωρο πλημμέλημα». Και τέτοια «αυτόφωρα πλημμελήματα» είναι οι καταλήψεις και οποιεσδήποτε κινητοποιήσεις μέσα στον Πανεπιστημιακό χώρο. Ακόμα και ένα τροχαίο είναι αυτόφωρο πλημμέλημα.

Η προκλητική στάση της κυβέρνησης (που ως τώρα φαίνεται πως είχε πάρει πολύ αέρα και φόρα) αποτυπώνεται καθαρά στη σχετική διατύπωση της ρύθμισης με την προσθήκη της αιτιολογίας του πλημμελήματος.

«Επέμβαση δημόσιας δύναμης χωρίς την άδεια του αρμόδιου οργάνου του ΑΕΙ επιτρέπεται μόνο εφόσον διαπράττονται αυτόφωρα κακούργηματα ή αυτόφωρα εγκλήματα κατά της ζωής» (κείμενη νομοθεσία).

«Επέμβαση δημόσιας δύναμης χωρίς προηγούμενη πρόσκληση ή άδεια του αρμόδιου οργάνου επιτρέπεται μόνον εφόσον διαπράττονται κακούργηματα ή αυτόφωρα πλημμελήματα» (πρόταση νόμου του ΥΠΕΠΘ).

■ Οικονομικός διαχειριστής

Επειδή η ορολογία του «μάντζερ» παρέπεμπε ευθέως σε επιχείρηση και γι' αυτό προκαλούσε, «έφυγε». Στη θέση της ήρθε ο «διαχειριστής οικονομικών και διοικητικών υποθέσεων». Οχι Γιάννης, Γιαννάκης δηλαδή. Ο «διαχειριστής», που θα τοποθετείται σε οργανική θέση, επί θητεία, με απόφαση της Συγκλήτου θα συμμετέχει στην κατάρτιση του 4ετούς αναπτυξιακού προγράμματος (των συμπεφωνημένων δηλαδή μεταξύ κράτους-πανεπιστημίου). Θα παρακολουθεί την εφαρμογή του προϋπολογισμού του ιδρύματος, θα συμμετέχει στη διαδικασία εσωτερικής αξιολόγησης του και θα κάνει εισηγήσεις για την επωφελέστερη διαχείριση των οικονομικών πόρων του ιδρύματος και αξιοποίηση των περιουσιακών του στοιχείων. «Καμιά απόκλιση ή υπέρβαση από τον προϋπολογισμό του ΑΕΙ χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του» δε θα μπορέσει να υπάρξει.

Ο «διαχειριστής», δηλαδή, θα είναι ο αυστηρός τοποτηρητής των συμπεφωνημένων, βάσει των οποίων θα αξιολογείται και το Ίδρυμα, θα είναι αυτός που θα φροντίζει για την προσέλκυση πόρων (εκτός προφανώς της δημόσιας χρηματοδότησης) και αυτός που θα διαχειρίζεται τα περιουσιακά στοιχεία του Πανεπιστημίου με ιδιωτικοοικονομικά και χρηματιστηριακά κριτήρια.

■ Μέλη ΔΕΠ, φοιτητική

ψήφος και Συνήγορος ΑΕΙ

Οι σοβαρότερες παράμετροι είναι η εισαγωγή της μονιμοποίησης των λέκτορα ή επίκουρου καθηγητή μόνο ως στοιχείο της εξέλιξής τους στη βαθμίδα του επίκουρου ή του αναπληρωτή καθηγητή και η διατήρηση της διάκρισης ανάμεσα σε διδάσκοντες πλήρους απασχόλησης και μερικής απασχόλησης, που όμως δεν μπορούν να αμειβονται από ερευνητικά προγράμματα του ειδικού λογαριασμού και δεν μπορούν να εκλέγονται πρόεδροι Τμημάτων, κοσμήτορες, πρυτάνεις κ.λπ.

Η διαδικασία αυτοτελούς κρίσης για μονιμοποίηση καταργείται. Για την εκλογή «συνεκτιμώνται ιδιαίτερα η αξιολόγηση του διδακτικού έργου από τους φοιτητές, όπως προκύπτει από το δοκιμαστικό μάθημα ή την έκθεση εσωτερικής αξιολόγησης, η εν γένει προσωπικότητα και ο σεβασμός στις αξίες του Συντάγματος»!

Τα εκλεκτορικά σώματα διευρύνονται με τη συμμετοχή εξωτερικών εκλεκτόρων. Λογικό είναι! Ο χώρος, που κάθε άλλο παρά σχέση θα έχει με ό,τι έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε Πανεπιστήμιο, απαιτείται να έχει διδάσκοντες Πειθηνούς και πειθαναγκασμένους. Η συμμετοχή των φοιτητών στην αξιολόγηση και εκλογή τους είναι το καρότο για να κρύψει το μαστίγιο και το δέλεαρ για να εξαγοράσει τη συναίνεσή τους.

Όμως και εδώ οι νέες επιταγές προστάζουν περιορισμούς. Ο πρύτανης εκλέγεται και με την καθολική ψηφοφορία των φοιτητών. Οι ψήφοι των προπτυχιακών φοιτητών θα υπολογίζονται σε ποσοστό 80% του αριθμού των μελών ΔΕΠ, μειούμενο αναλογικά κατά το ποσοστό της αποχής (των φοιτητών), όχι όμως συνολικά μικρότερο του 40% των μελών ΔΕΠ.

Η εγκαθίδρυση στα ΑΕΙ Συνηγόρου του Πολίτη, που θα «εισηγείται στα αρμόδια όργανα κάθε ιδρύματος μέτρα για την εξωδικαστική επίλυση διαφορών μεταξύ των μελών του ιδρύματος ή του Ίδρυματος και των μελών του ή τρίτων» μόνο ως κερσάκι στη δηλητηριασμένη τούρτα του νομοσχεδίου μπορεί να εκληφθεί και δε συγκινεί παρά μόνον κάποιους εξ επαγγέλματος «αφελείς» και χαζοχαρούμενους «προοδευτικούς». Αλλωστε, τα είδαμε τα καλά της «αποτελεσματικής» δράσης του Συνηγόρου του Πολίτη και στους άλλους τομείς, εκτός των ΑΕΙ.

Γιούλα Γκεσούλη

Πουλημένα τομάρια

Χρειάστηκε να περάσει μια ημέρα για να βγάλει η ΓΣΕΕ ανακοίνωση και να καταγγείλει (φραστικά φυσικά) «την πρωτοφανή επίδειξη βίας, αγριότητας και καταστολής κατά του αγώνα των φοιτητών και των πανεπιστημιακών δασκάλων». Στην ίδια ανακοίνωση η ΓΣΕΕ «υπογραμμίζει τη συμπαραστάση της στον αγώνα Φοιτητών-Πανεπιστημιακών για Δημόσια, δωρεάν, αναβαθμισμένη Τριτοβάθμια εκπαίδευση» και ζητά «να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος» (κι ας είναι η πρώτη που προσπαθεί να στήσει «μη κρατικό πανεπιστήμιο»).

Σημασία, όμως, έχει η κατάληξη της ανακοίνωσης: «*Η ΓΣΕΕ σε συνεργασία με την ΑΔΕΔΥ θα αναλάβει σχετικές πρωτοβουλίες ώστε να υποστηριχθεί ενεργά ο αγώνας για ένα θέμα μάλιστα που κατ'εξοχήν την αφορά αφού συνδέεται με το μέλλον των παιδιών της*». Οποιοσδήποτε διαβάζει φαντάζεται ότι μάλλον η πίεση που δέχεται η ΓΣΕΕ την οδηγεί στην κήρυξη κάποιων απεργιών συμπαραστάσης, όπως είχαν αναγκαστεί να κάνουν και τα γαλλικά συνδικάτα, όταν φούντωσε το κύμα των φοιτητικών καταλήψεων πριν λίγο καιρό.

Αμ δε. Το αυτί των εργατοπατέρων ακόμα δεν έχει ιδρώσει. Αυτά που γράφονται στην ανακοίνωσή τους είναι σάχτη στα μάτια φοιτητών και εργαζόμενων. Την ίδια μέρα η

ΓΣΕΕ απαντούσε γραπτώς σε επιστολή της ΔΑΣ (παράταξη του Περισού στη ΓΣΕΕ), που ζητούσε να γίνει άμεσα συζήτηση για τις κινητοποιήσεις των φοιτητών. Και τι έγραφε στην απάντηση; Οτι η επόμενη συνεδρίαση της Διοίκησης της ΓΣΕΕ θα γίνει στις 26 Ιούνη! Θύμιζε ότι «*παρά το γεγονός ότι ήταν γνωστά τα προβλήματα της Παιδείας κανένα μέλος ή παράταξη δεν ζήτησε να συμπεριληφθεί στην Ημερήσια Διάταξη ξεχωριστό θέμα Παιδείας για συζήτηση και απόφαση*» και διαβεβαίωνε ότι «*σε κάθε όμως περίπτωση στη Συνεδρίαση της 26/6/06 θα συμπεριληφθεί ως θέμα συζήτησης το θέμα της Παιδείας και θα ληφθούν οι αναγκαίες αποφάσεις*». Και γιατί δεν συγκαλούν έκτακτα συνεδρίαση της Διοίκησης; Ιδού η εκπληκτική απάντηση: «*Επειδή το Προεδρείο απουσιάζει για ανειλημμένες υποχρεώσεις που σας είναι γνωστές, είναι δύσκολη η άμεση συνεδρίαση της Διοίκησης της ΓΣΕΕ!!*»

Πού ποντάρουν; Οτι μέχρι τα τέλη Ιούνη μπορεί να έχουν τερματιστεί οι καταλήψεις, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Μέχρι τότε δίνουν όλη την άνεση στην κυβέρνηση να δει τι θα κάνει για να αντιμετωπίσει το φοιτητικό ξεσηκωμό. Αφήνει

τους φοιτητές χωρίς μια στήριξη που τόσο σημαντική θα μπορούσε να είναι.

Ωραίο, πάντως, ήταν το καρφί προς τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές του Περισού. Τους θυμίζει πως την 1η Ιούνη κανένας (ούτε αυτοί) δε ζήτησε να περιληφθεί στην ημερήσια διάταξη θέμα Παιδείας κι ας είχε ξεκινήσει ο φοιτητικός ξεσηκωμός. Γιατί δε ζήτησαν; Ε, τα γνωστά θα λέμε τώρα; Τότε ο Περισός ήταν ενάντια στο κίνημα των καταλήψεων και το πολεμούσε με νύχια και με δόντια. Άλλο αν μετά έφαγε τη χλαπάτσα της απομόνωσης και προσπαθεί να επαναπροσεγγίσει το κίνημα.

Και ξαφνικά, το πρωί της Τετάρτης η ΓΣΕΕ ανακοίνωσε ότι πραγματοποιήθηκε συνάντηση του προεδρείου της με τη συντονιστική επιτροπή καταλήψεων των πανεπιστημιακών σχολών, στην οποία «*συζητήθηκαν διεξοδικά όλα τα προβλήματα που προκαλούνταν στην εκπαίδευση από την ασκούμενη κυβερνητική πολιτική και τις επιχειρούμενες ανατροπές στο χώρο της παιδείας*» και «*επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά η υποστήριξη και η αλληλεγγύη της ΓΣΕΕ στον αγώνα και τα αιτήματα των σπουδαστών*». Η ΓΣΕΕ «*καλεί όλους*

τους εργαζόμενους να πάρουν μαζί μέρος και να υποστηρίξουν τις κινητοποιήσεις των φοιτητών» (αλήθεια, πώς θα μπορούσαν οι εργαζόμενοι που δουλεύουν να πάρουν μέρος στο συλλαλητήριο της Πέμπτης, όταν δεν υπάρχει ούτε στάση εργασίας;). Τέλος, ανακοινώνει ότι την Παρασκευή 16 Ιούνη (χθες δηλαδή) «*θα συνεδριάσει έκτακτα η Εκτελεστική Επιτροπή της ΓΣΕΕ για να συζητήσει και να αποφασίσει τρόπους και μέτρα συμμετοχής των συνδικάτων στο πανσπουδαστικό συλλαλητήριο στις 22 Ιουνίου 2006*».

Τα πουλημένα τομάρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας με έναν ακόμα ελιγμό προσπαθούν να βγουν στον αφρό. Επειδή προφανώς πληροφορήθηκαν ότι μέσα στα κατειλημμένα πανεπιστήμια ο κόσμος τους βρίζει πατόκορφα και ακούγονται προτάσεις για κατάληψη των γραφείων της ΓΣΕΕ, επειδή δεν κηρύσσει 24ωρη απεργία αλληλεγγύης στο αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα, αποφάσισαν να κάνουν έναν ελιγμό και να συναντηθούν με κάποιους που αυτοχρίστηκαν «*συντονιστική επιτροπή καταλήψεων*».

Λέμε αυτοχρίστηκαν, γιατί καμιά συνέλευση δεν πήρε τέ-

τοια απόφαση, ούτε το συντονιστικό που έγινε τη Δευτέρα στο Πολυτεχνείο. Εκεί αποφασίστηκε να ασκηθεί πίεση στη ΓΣΕΕ για να κηρύξει απεργία. Κάποιοι, όμως, για μια ακόμα φορά έγραψαν εκεί που δεν πιάνει μελάνι το φοιτητόκοσμο και υπό την υψηλή προστασία (και επιστοασία) των στελεχών του ΣΥΝ στη ΓΣΕΕ και στο φοιτητικό κίνημα, έσπευσαν να βγάλουν λάδι τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που εδώ και πέντε βδομάδες δεν έχει κάνει τίποτα για να στηρίξει το φοιτητικό κίνημα (είδαμε στην αρχή τότε έβγαλε την πρώτη ανακοίνωση). Της έδωσαν την ευκαιρία από εχθρική να εμφανιστεί σαν φιλική δύναμη και να κάνει τους ελιγμούς της με όλη την άνεση.

Η ΓΣΕΕ που την Παρασκευή 9/6 έλεγε ότι δε μπορεί να συνεδριάσει πριν τις 26 Ιούνη «*λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων του προεδρείου*», την Τετάρτη 14/6 ανακάλυψε ξαφνικά ότι μπορεί να συνεδριάσει η Εκτελεστική της Επιτροπή στις 16 Ιούνη. Ποιον κοροϊδεύουν οι γραφειοκράτες; Και γιατί οι αυτοχρισθέντες εκπρόσωποι των καταλήψεων δεν επεσήμαναν αυτή την ανακολουθία;

Πάμε παρακάτω. Και τι θα αποφάσιζε η ΕΕ της ΓΣΕΕ χτες;

Τι δεσμεύσεις πήραν οι «εκπρόσωποι των καταλήψεων»; Τίποτα απολύτως. Σύμφωνα με το δικό μας ρεπορτάζ, οι δυνάμεις του Περισού θα πρότειναν 24ωρη απεργία, η ΔΑΚΕ δε θα έπαιρνε καθόλου μέρος, ο Πολυζωγόπουλος με την ΠΑΣΚΕ θα πέταγαν το μπαλάκι στα Εργατικά Κέντρα για να μη στριμώξουν την κυβέρνηση (όπως εύκολα μπορεί να καταλάβει ο καθένας, έχει άλλη πολιτική βαρύτητα να αποφασίσει μια 24ωρη απεργία συμπαραστάσης στους φοιτητές η ΓΣΕΕ), ενώ οι δυνάμεις του ΣΥΝ δήλωναν ότι είναι υπέρ της 24ωρης αλλά... δε βγαίνουν τα «κουκιά».

Ουσιαστικά, ο προσανατολισμός της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι να γίνει η διαδήλωση της ερχόμενης Πέμπτης απόγευμα, για να κάνουν κάλεσμα για συμμετοχή και των εργαζόμενων και έτσι να βγουν από την υποχρέωση. Κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να ελαχιστοποιηθεί η πίεση στην κυβέρνηση, γιατί και οι ίδιοι, ως θεσμικοί υπερασπιστές του συστήματος, ούτε με τα αιτήματα των φοιτητών συμφωνούν ούτε με τις μορφές πάλης του κινήματος ούτε με την αδιαλλαξία που αυτό εμφανίζει. Γιατί αυτές οι μορφές αγώνα, αυτή η κινηματική λογική, που βάζει στη μπάτλα τους χειραγωγούς, αποτλούν αυτά που περισσότερο εχθρεύεται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

■ Κακοί υπολογισμοί

Όταν ακόμα και οι κατεχοχίν συντηρητικές φυλλάδες, όπως το «Βήμα» και η «Καθημερινή» είτε στέκονται θετικά απέναντι στο κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων είτε κρατούν μια στάση ουδέτερη, φέγοντας εμμέσως την υπουργό Παιδείας, όταν το βουλώνουν οι γνωστές πουτάνες της παραπληροφόρησης, τότε σημαίνει ότι έχουν πάρει ειδηση αυτό που δε μπορούν να δουν τα κυβερνητικά στελέχη. Οτι αυτό το κίνημα ούτε υποκινούμενο είναι, ούτε από κάποιο καπρίτσιο βγήκε στο δρόμο. Οτι πρόκειται για ένα αυθεντικό κίνημα, που ξεπήδησε εκεί που δεν το περίμεναν. Και γιατί δεν το περίμεναν; Γιατί τους είχε παραπλανήσει η εικόνα μιας μακροπεριόδης παθητικότητας και η κοινοβουλευτικοποίηση των φοιτητικών εκλογών, όπου ΔΑΠ και ΠΑΣΠ σάρωναν. Δεν υπολόγισαν πως υπάρχουν κάποια πράγματα που στη συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας έχουν βαθιές ρίζες και δεν ξεριζώνονται με τίποτα. Ένα απ' αυτά είναι η δωρεάν παιδεία και η διεκδίκηση πανεπιστημιακής μόρφωσης και για τα παιδιά της φτωχολογιάς. Γι' αυτό την πάτησε η σημερινή κυβέρνηση, όπως την είχαν πατήσει και άλλες στο παρελθόν.

■ Να τους χαιρονται

Είδατε τους μπατσουσυνδικαλιστές στα κανάλια την προπερασμένη Πέμπτη και Παρασκευή; Ήταν αυτοί

που ανέλαβαν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα, υπερασπιζόμενοι τους συναδέλφους τους που μάτωσαν τη φοιτητική πορεία. Δεν είχε καμιά ανάγκη να εμφανιστεί ο Πολύδωρας για να προστατεύσει τους υφιστάμενούς του. Οποιο κανάλι και ν' άνοιγες στο βραδινό δελτίο, έβλεπες και ένα μπατσουσυνδικαλιστή να κόβει και να ράβει, αρραδιάζοντας συνεχώς ψέματα. «*Επεσαν 300 μολότοφ*», ελεγε ο ένας (άμα έπεφταν 300 μολότοφ, δεν θα ήταν τόσο εύκολα

τα πράγματα γι' αυτούς, δε θα μπορούσαν να σακατέψουν τόσο κόσμο). «*Βρέθηκαν 1.500 μολότοφ γύρω από το Πολυτεχνείο*», ελεγε ο άλλος (και γιατί τις παράτησαν... γύρω από το Πολυτεχνείο οι... ιδιοκτήτες τους; Γιατί δεν τις έπειραν μέσα, να 'χουν να ρίχνουν στα ΜΑΤ που τους πολιορκούσαν; Και πού είναι όλες αυτές οι μολότοφ; Γιατί δεν τις έδειξαν ως τρόπαιο οι αρχηγοί των μπάτσων;).

Οι μπατσουσυνδικαλιστές τη δουλειά τους κάνουν. Ψήφους θέλουν

και οι ΜΑΤάδες είναι μια δύναμη μες στην Αστυνομία. Να τους χαίρονται όλοι αυτοί που τους χαϊδεύουν (και οι ηγέτες του Περισού, έτσι;) και τους θεωρούν κομμάτι του δημοσιόπαλληλικού συνδικαλισμού.

■ Χέρι βοήθειας

Αλλά δεν ήταν μόνο οι μπατσουσυνδικαλιστές. Χέρι βοήθειας στην κυβέρνηση έσπευσε να δώσει το ΠΑΣΟΚ. Επισήμως και ανεπισημώς. Ο εκπρόσωπος Τύπου δήλωσε ότι «*οι αστυνομικές δυνάμεις αδυνατούν να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις των κουκουλοφόρων, επιτέθηκαν εναντίον των διαδηλωτών με μαζική χρήση δακρυγόνων και ωμή βία*». Και η Βάσω Παπανδρέου, επικαλούμενη προσωπική εμπειρία, έστειλε ραβασάκι στον Πολύδωρα, στο οποίο του έγραφε: «*Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ομάδες κουκουλοφόρων ήθελαν να προκαλέσουν επεισόδια. Σας καλώ όμως να ερευνησετε, μήπως τα επεισόδια και οι ζημιές που προκλήθηκαν σε καταστήματα τάρξες του κέντρου, όπως και η αφάνταστη ταλαιπωρία των πολιτών, οφείλονται εν μέρει και στην προκλητική συμπεριφορά ορισμένων ανδρών των ΜΑΤ*».

Αυτή είναι, λοιπόν, η επίσημη άποψη του ΠΑΣΟΚ: για όλα φταίνε καταρχάς οι «κουκουλοφόροι» που ξεκίνησαν τα επεισόδια και η ανεπάρκεια της Αστυνομίας και ορισμένων ΜΑΤάδων, που δεν κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τους «κουκουλο-

φόρους» και τα 'βαλαν με τους κακόμοιρους τους φοιτητές. Για «υπερβάλλοντα ζήλο» ορισμένων ΜΑΤάδων πρόκειται. Στο ίδιο μοτίβο έπαιζαν επί διήμερο και τα κανάλια.

Και βέβαια, από το μεγάλο πανηγύρι του ψεύδους και της παραπληροφόρησης δε θα μπορούσε να λείπει η φυλλάδα του Περισού, που έγραψε την Παρασκευή 9 Ιούνη ότι «*σε αghαστή συνεργασία, οι "γνωστοί-άγνωστοί" και η Αστυνομία επιχείρησαν, και σ' ένα βαθμό κατάφεραν, μια μεγαλειώδη διαδήλωση να παρουσιαστεί από τα μέσα ενημέρωσης ως κλασικός "πετροπόλεμος"*». Πέρα από τη γνωστή προβοκάτσια περί «*αghαστής συνεργασίας*», εδώ έχουμε και άλλη παραπληροφόρηση. Με ποιο δικαίωμα μιλάει ο Περισός γι' αυτή τη διαδήλωση; Ακού τα δικά του κομματόσκυλα ξεκίνησαν διασπαστική πορεία δυο ώρες πριν, την οποία είχαν τελειώσει ήσυχα-ήσυχα έξω από τη Βουλή, πριν ξεκινήσει η άλλη διαδήλωση, των καταλήψεων. Μάλιστα. Βέβαια, πολλοί φοιτητές, που είχαν ακολουθήσει νομίζοντας ότι έχει ξεκινήσει η ενωτική φοιτητική πορεία, το κατάλαβαν και γύρισαν πίσω στην κανονική πορεία. Όμως, τα κομματόσκυλα πήραν τα πανό και έφυγαν. Μάλιστα, άφησαν έξω από τα πούλμαν φοιτητές από την επαρχία που πήραν μέρος στην κανονική πορεία των καταλήψεων (σχετική καταγγελία έγινε από φοιτητές της Εστίας της Πάτρας και επιβεβαιώθηκε από Κνίτες στο Indymedia).

■ Δεν είναι «*παιξε γέλασε*»...

Νηφάλιες και εύστοχες επισημάνσεις από τον Γ. Τριάντη στην καθημερινή στήλη του στην «Ελευθεροτυπία» (9.6.06):

«*...Οι διαδηλώσεις δεν είναι πάρτι ούτε περίπατος στο πάρκο. Έχουν "μυρωδιά από θειάφι". Και συγκρούσεις με την αστυνομία... Οι διαδηλωτές το ξέρουν. Και αναδέχονται τους κινδύνους. Και πολύ περισσότερο, το γνωρίζουν εκείνοι που ονοματίζονται "γνωστοί άγνωστοί" και σιγματίζονται ως ταραξίες ακόμη και από τους διοργανωτές διαδηλώσεων (συνέβη προσφάτως με τη μεγάλη κινητοποίηση του Forum)... Διακριτός είναι και ο ρόλος των απέναντι, των αστυνομικών. Κανένας σοβαρός άνθρωπος που κατεβαίνει στον δρόμο για να διαμαρτυρηθεί και να διαδηλώσει, δεν τρέφει αυταπάτες για τη συμπεριφορά και τον (κατασταλτικό) ρόλο της αστυνομίας... Οι παρεκβάσεις και οι αγριότητες είναι άλλης τάξεως ζήτημα. Παρέκβαση σε μια διαδήλωση για την Παιδεία είναι να σπάζονται βιτρίνες τραπεζών και να πυρπολούνται καταστήματα. Και αγριότητα είναι να δέρονται ανηλεώς διαδηλωτές ανυποψίαστοι φοιτητές που συμμετείχαν στην πορεία, όπως χδεις - επειδή κάποιοι άλλοι πέταξαν μολότοφ... Όλοι γνωρίζουν, λοιπόν, τους κανόνες του "παιχνιδιού". Και τις συνέπειες. Οι διαδηλώσεις δεν είναι "παιξε γέλασε"*».

Επιμύθιον (δεν το έγραψε ο Τριάντης, αλλά εννοείται): Όταν κατεβαίνεις στη διαδήλωση πάρε τα μέτρα σου. Και ποτέ μη μυζοκλαίς ότι σε έδειραν οι μπάτσοι. Κατήγγειλέ τους και ετοιμάσου να τους αντιμετωπίσεις καλύτερα την επόμενη φορά.

■ Προκήρυξη των φοιτητών της «Κόντρας»

Είδαμε το τυρί, να δούμε και τη φάκα

Συνάδελφοι,

Το μεγαλύτερο λάθος που θα μπορούσαμε να κάνουμε αυτή τη στιγμή είναι ν' αρχίσουμε τους πανηγυρισμούς για την υποχώρηση της κυβέρνησης και της υπουργού Παιδείας, που άφησε να εννοηθεί ότι δε θα ψηφίσει το νόμο-πλαίσιο στο θερινό τμήμα της Βουλής. Κι ακόμη μεγαλύτερο λάθος θα είναι να κλείσουμε τις καταλήψεις, λέγοντας ότι θα επανέλθουμε στο μέλλον, όταν η κυβέρνηση ξαναδοκιμάσει να φέρει το νόμο-πλαίσιο.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να κάνει έναν ελιγμό για να μας τη φέρει. Μας πετάει το τυρί, για να μη δούμε τη φάκα. Πέρα από την πολιτική ανάλυση των κινήσεων της, σημασία έχει να δούμε πως παρουσιάζει ο Τύπος τις τελευταίες εξελίξεις. Όταν ακόμα και φιλοκυβερνητικές φυλλάδες, όπως ο «Ελεύθερος Τύπος», μιλούν για ελιγμό, θα πρέπει να είμαστε πολύ αφελείς για να τσιμπήσουμε.

Καταρχάς, πουθενά η Γιαννάκου δεν αποκλείει ψήφιση του νόμου-πλαisiού ακόμα και μέσα στο καλοκαίρι. Ο πλῆρης διάλογος με τους δημοσιογράφους, όπως παρουσιάζεται από το Δελτίο Τύπου του ίδιου του υπουργείου Παιδείας είναι αποκαλυπτικός. Δεν υπάρχει καμία δέσμευση για το χρόνο κατάθεσης του νόμου-πλαisiού παρά μόνο μια μονότονη επανάληψη: «Ο διάλογος θα κρατήσει όσο χρειαστεί». Όλες οι εφημερίδες γράφουν πως μέσα στην κυβέρνηση υπάρχουν δυο γραμμές. Μία που λέει να πάνε για ψήφιση μετά τις δημοτικές εκλογές και μία που λέει να το ψηφίσουν μέσα στο καλοκαίρι, παρατηρώντας την Ολομέλεια της Βουλής, για να μην έχουν συνταγματικό πρόβλημα αν το ψηφίσουν σε θερινό τμήμα. Αρα, ακόμα και γι' αυτό, για τη μη ψήφιση του νόμου μέσα στο καλοκαίρι, δεν υπάρχει καμία σιγουριά. Γράφουν τα «Νέα»: «Υπουργοί όπως ο κ.κ. Παυλόπουλος, Μειμαράκης και Σουφλιάς θεωρούν πως η θερινή περίοδος είναι μια καλή ευκαιρία να κλείσει το θέμα πριν από τις δημοτικές εκλογές, καθώς η ένταση των κινητοποιήσεων θα είναι περιορισμένη... Θεωρούν πως σε οποιαδήποτε περίπτωση η κυβέρνηση θα έχει πολιτικό κόστος από αυτή την υπόθεση και πιέζουν να έρθει το νομοσχέδιο για ψήφιση όσο γρηγορότερα γίνεται, αν είναι δυνατόν όσο διαρκεί η Ολομέλεια - ως το τέλος του

μήνα αν δεν υπάρξει παράταση της συνόδου» (13/6/06). Ανάλογα ρεπορτάζ έχουν και άλλες εφημερίδες.

Ποιος μπορεί να αποκλείσει λοιπόν, ότι αν εμείς σταματήσουμε τώρα τις καταλήψεις και δεν κλιμακώσουμε τον αγώνα μας, αρχίζοντας τους πανηγυρισμούς για την υποχώρηση της κυβέρνησης, ότι η κυβέρνηση δεν θα κάνει ένα διάλογο παρωδία (τύπου ΕΣΥΠ) και δε θα ψηφίσει το νόμο πλαίσιο με συνοπτικές διαδικασίες τον Ιούλη; Ο μόνος ανασχετικός παράγοντας μέχρι στιγμής είναι οι καταλήψεις και ο αγώνας μας. Αν αυτά φύγουν από τη μέση, ο δρόμος θα είναι ανοιχτός.

Αλλά κι αν ακόμα ο νόμος δεν ψηφιστεί μέσα στο καλοκαίρι, αλλά κάνουν διάλογο-παρωδία για μερικούς μήνες, τι αλλάζει επί της ουσίας; Δηλαδή, αν από τον Ιούνη πάμε στον Οκτώβρη, αλλάζει τίποτα;

Το περιεχόμενο του νόμου-πλαisiού είναι γνωστό. Το γνωρίζουμε από το πόρισμα του ΕΣΥΠ. Το γνωρίζουμε από τη σκόπιμη διαρροή που το ίδιο το υπουργείο Παιδείας έκανε στον «Ελεύθερο Τύπο» την περασμένη εβδομάδα. Μπορεί να γίνει οποιαδήποτε συζήτηση πάνω σ' αυτό το έκτρωμα που δεν αφήνει τίποτα όρθιο, που δε διατάζει να καταργήσει με ωμό τρόπο ακόμα και το πανεπιστημιακό άσυλο (εισβολή μπάτσων χωρίς άδεια ακόμα και για αυτό-

φωρο πλημμέλημα);

Ο στόχος του αγώνα μας δεν ήταν να αναβληθεί η ψήφιση του νόμου-πλαisiού, αλλά να μην ψηφιστεί, να μη διανοηθεί να τον φέρει ποτέ η κυβέρνηση. Αυτός ο στόχος εξακολουθεί να παραμένει και μετά τον ελιγμό της κυβέρνησης, που θυμήθηκε τώρα τη «διαβούλευση». Ας διαβουλευτεί η κυβέρνηση με τον αγώνα μας και με κανέναν άλλο.

Είναι φανερό, ότι η κυβέρνηση ελίσσεται γιατί τρέμει το κίνημα των καταλήψεων. Προσπάθησε να πνίξει το κίνημα με την αδιαφορία και τη σιωπή των ΜΜΕ και δεν τα κατάφερε. Προσπάθησε να σπείρει τον τρόμο με τη γενικευμένη βάρβαρη επιχείρηση των ΜΑΤ την Πέμπτη 8 Ιούνη και δεν τα κατάφερε. Γι' αυτό και αναγκάζεται να κάνει αυτό τον ελιγμό. Προσπαθεί να κερδίσει όχι τόσο χρόνο όσο ζωτικό χώρο. Υπολογίζει ότι άμα φύγουν από τη μέση οι καταλήψεις θα έχει λυμένα τα χέρια της να περάσει το νόμο-πλαίσιο με συνοπτικές διαδικασίες, είτε τον Ιούλη είτε το φθινόπωρο.

«Ελεύθερος Τύπος», 13/6/06

Από τη μεριά μας πρέπει να σκεφτούμε με στρατηγική αντίληψη. Αυτή τη στιγμή έχουμε την κυβέρνηση από κάτω. Εχουμε την «κοινή γνώμη» με το μέρος μας. Ακόμα και τα ΜΜΕ, που αρχικά ακολουθούσαν από αδιάφορη έως εχθρική στάση, έχουν αναγκαστεί να σταματήσουν κάθε προβοκατορολογία και ουσιαστικά να υποκλιθούν στο κίνημά μας. Στη γνωστή τακτική του μαστίγιου και του καρότου, τα ΜΜΕ αυτή τη στιγμή προσφέρουν το καρότο κι αυτό μας βολεύει, γιατί φέρνουν τον εργαζόμενο κόσμο με το μέρος μας.

Δεν υπάρχει καλύτερη συγκυρία από τη σημερινή, για να κερδίσουμε αυτά που διεκδικούμε. Αν όχι όλα, τα περισσότερα και κυρίως τα βασικότερα. Θα είναι έγκλημα ν' αφήσουμε αυτή την ευκαιρία να πάει χαμένη.

Οι στόχοι μας

— Απόσυρση και όχι αναβολή του νόμου-πλαisiού. Να το ανακοινώσει επίσημα το υπουργείο Παιδείας.

— Καμιά αναθεώρηση στο άρθρο 16 του Συντάγματος. Εδώ τα πυρά μας πρέπει να περιλάβουν και το ΠΑΣΟΚ, που προσπαθεί να δημαγωγήσει, ότι δήθεν έχει διαφορετική πρόταση από τη ΝΔ, ποντάροντας στο ότι ο πολύς κόσμος δε γνωρίζει τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Στη σημερινή Βουλή αποφασίζεται μόνο ποια άρθρα του Συντάγματος θα αναθεωρηθούν. Αν λοιπόν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ψηφίσουν να αναθεωρηθεί το άρθρο 16 (η επιχειρηματολογία του κάθε κόμματος δε μετράει) και μαζευτούν 181 ψήφοι, στην επόμενη Βουλή η ΝΔ θα μπορεί να αναθεωρήσει όπως αυτή γουστάρει το άρθρο 16, γιατί θα της χρειάζονται μόνο 151 ψήφοι.

— Κατάργηση των νόμων για ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ, Διεθνές Πανεπ. και Αξιολόγηση.

— Όχι στη στρατηγική της Μπολόνια.

Προτείνουμε

— Κλιμάκωση των κινητοποιήσεων μας με δυναμικές ακτιβιστικές δράσεις (καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, αποκλεισμοί δρόμων και σταθμών, καταλήψεις ΜΜΕ και μετάδοση εκπομπών κ.ά.)

— Κατάληψη της Πρυτανείας στα Προπύλαια και μετατροπή της σε κέντρο ενημέρωσης και εξορμήσεων για δράση και ενημέρωση του λαού.

— Ασκήση έμπρακτης πίεσης στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να αναγκαστεί να αποφασίσει άμεσα 24ωρη απεργία.

13/06/2006

Το κίνημα των καταλήψεων ήδη διανύει την πέμπτη βδομάδα και ενώ οι γενικές συνελεύσεις γίνονται όλο και πιο μαζικές, ενώ οι πορείες της Πέμπτης αποκτούν μαζικό και μαχητικό χαρακτήρα, αρχίζουν να εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια «κούρασης». Τα οποία σε καμία περίπτωση δεν οφείλονται στη διάθεση του κόσμου αλλά στην αμηχανία και την τακτική δράση που επιβάλλει συγκεκριμένος χώρος.

Σε αυτή τη φάση του αγώνα έχουμε να δώσουμε από τη μια τη μάχη της πολιτικοποίησης και από την άλλη να εμπλουτίσουμε τη δράση μας με δυναμικές-ακτιβιστικές ενέργειες. Δεν αρκεί πλέον μια πορεία κάθε βδομάδα, ούτε είναι το μείζον τώρα να σπαταλιέται η υπόλοιπη βδομάδα σε κατηγορίες από την ΕΑΑΚ προς την ΠΚΣ και το ανάποδο, προς ικανοποίηση μικροπολιτικών συμφερόντων. Τέτοιες πολιτικές συμπεριφορές (πολιτικάντικες αν θέλετε) παγιδεύουν τον αγωνιστή φοιτητή, τον αποπροσανατολίζουν και τελικά αντί να είναι

ένα ενεργητικό υποκείμενο, που με ζωντανία προτείνει ιδέες, τρόπους δράσης, αντί να μπαίνει στη διαδικασία να σκεφτεί τρόπους να εμπλουτίσει τον αγώνα, μετατρέπεται σε απολογητή της μιας ή της άλλης πολιτικής, αναγκάζεται να παίρνει θέση και να υποστηρίζει μια εκ των δυο πολιτικών.

Η ΕΑΑΚ αυτή τη στιγμή δείχνει αδυναμία στο να προτείνει τρόπους κλιμάκωσης του αγώνα, είναι παγιδευμένη στον γραφειοκρατικό τρόπο λειτουργίας του Συντονιστικού Γ.Σ. και αφήνει τις «εσωτερικές» και «εξωτερικές» κόντρες να την παρασύρουν. Τώρα είναι η πιο κρίσιμη φάση, τώρα κάθε μέρα που περνά πρέπει να ταράκουνά τη ζωή της πόλης, είναι επιτακτική ανάγκη να προχωρήσουμε σε αποκλεισμούς δρόμων, σε καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών, για να σπάσει το μονοπώλιο των ΜΜΕ, να προ-

χωρήσουμε σε καταλήψεις σταθμών ΗΣΑΠ, που και ένας σύλλογος μόνος του μπορεί να το πραγματοποιήσει. Σε καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, σε κατάληψη της Πρυτανείας, για να μετατραπεί σε κέντρο πληροφόρησης και εξόρμησης για ακτιβιστικές ενέργειες. Κάθε μέρα και κάτι, κάθε μέρα αγώνας, όχι μόνο τις Πέμπτες και μετά μικροπολιτικές διαβουλεύσεις.

Η υπόθεση των φοιτητών είναι υπόθεση όλης της εργαζόμενης κοινωνίας, της εργατικής τάξης. Να αφήσουμε τα μεγάλα λόγια και να κάνουμε πράξη τα πλαίσια των συλλόγων. Να πιέσουμε την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΓΣΕΕ) να κηρύξει 24ωρη απεργία, ώστε να δοθεί η δυνατότητα στην υπόλοιπη κοινωνία να δείξει την αλληλεγγύη της προς τον αγώνα των φοιτητών. Το «να πιέσουμε» ακούγεται από πολλούς, όταν όμως φτάνουμε στην ώρα της

πράξης πολλοί «σπρίβουν διά του αρβάνου». Χρειάζεται λοιπόν μια δυναμική ενέργεια, μια συμβολική κατάληψη στα γραφεία της ΓΣΕΕ, ώστε να πιεστεί πραγματικά. Επίσης, όλοι μιλούν για συμπόρευση φοιτητικού και εργατικού κινήματος, στην ουσία όμως προτείνουν είτε να καλέσουμε το «ταξικό» ΠΑΜΕ είτε να καλέσουμε πρωτοβάθμια σωματεία. Ομως, συμπόρευση σημαίνει επαφή με την τάξη και όχι με τους εκπροσώπους της. Ο φοιτητής να βρει τον εργάτη στο χώρο δουλειάς του, να συζητήσει μαζί του, να ανταλλάξει, να δώσει και να πάρει εμπειρία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μαζικές εξορμήσεις των συλλόγων στους χώρους δουλειάς.

Τέλος, όταν μιλάμε για πολιτικοποίηση, για εμβάθυνση της συνειδησης του φοιτητή, δεν εννοούμε μια ανούσια αντιπαράθεση στις γενικές συνελεύσεις για το αν θα μπει ή θα

βγει από το πλαίσιο μια λέξη ή για το αν θα γραφτεί το ένα ή το άλλο σύνθημα. Μιλάμε για ζωντανή πολιτική αντιπαράθεση μέσα στις κατελιημμένες σχολές, να διοργανώνονται εκδηλώσεις-συζητήσεις για εκπαιδευτικά και εργατικά ζητήματα, να καταθέτονται και να αναλύονται όλες οι απόψεις και οι τάσεις του κινήματος. Να είναι «στόχος» της πολιτικοποίησης ο φοιτητής και όχι οι «διαδικασίες». Το επίπεδο συνειδησης του φοιτητικού κινήματος είναι ακόμα χαμηλό, μπορεί να έχει υιοθετήσει τα συνθήματα για τη μη κατάθεση του νόμου-πλαisiού, μπορεί να αντιπύεται στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, αλλά δεν μπορεί ακόμα να δει τη μόρφωση σαν ένα συνολικό πρόταγμα του οποίου η λύση βρίσκεται μόνο σε αντι-καπιταλιστική κατεύθυνση. Αυτό είναι το στοίχημα και η προοπτική που πρέπει παλεύοντας να δώσουμε στο φοιτητικό κίνημα.

Γ.Ξ.

Κλιμάκωση τώρα

Να τελειώσουμε τη «δουλειά» τώρα

Ενα βήμα πίσω, για να επιστρέψει με πολλά βήματα μπρος, κάνει η κυβέρνηση της ΝΔ στο μέγα θέμα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Μια κυβέρνηση ενωμένη στη στρατηγική αλλά διχασμένη στην τακτική. Ενότητα στη στρατηγική σημαίνει προώθηση όλων των αντιδραστικών αλλαγών στην Παιδεία, στην κατεύθυνση των αποφάσεων της κακόφημης συνόδου της Μπολόνια. Κανένα κυβερνητικό στέλεχος δε διαφωνεί σ' αυτή τη στρατηγική. Και επιπλέον, η στρατηγική ενότητα περιλαμβάνει και το ΠΑΣΟΚ. Αλλωστε, οι υπουργοί των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ είναι που ξεκίνησαν τις ανατροπές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, το ΠΑΣΟΚ είναι που προκάλεσε τη μεγάλη σύγκρουση, επί δυο συνεχή έτη, με τη νεολαία των Λυκείων, το ΠΑΣΟΚ είναι που εισηγήται, μαζί με τη ΝΔ την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, για να επιτραπεί η ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών ΑΕΙ και ΤΕΙ και να γίνει έτσι ένα απο-

φασιστικό βήμα στην κατεύθυνση της Μπολόνια.

Σε επίπεδο τακτικής, όμως, η κυβέρνηση εμφανίζεται αυτή τη στιγμή διχασμένη. Εξελίξη καθόλου παράδοξη, από τη στιγμή που ένας απρόβλεπτος παράγοντας μπήκε στη μέση και γίνεται ο ρυθμιστής των πραγμάτων. Ενωούμε το κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων, που συνεχίζεται για πέμπτη εβδομάδα και μέρα με τη μέρα γίνεται πιο πλατύ και πιο δυνατό.

Η Μ. Γιαννάκου, έχουσα την ευθύνη για την προώθηση των αντιδραστικών αλλαγών, έκανε το λάθος που κάνουν όλοι οι υπουργοί Παιδείας, αποκομμένοι καθώς είναι εντελώς από τη ζέουσα πραγματικότητα. Θεώρησε ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο από το φοιτητικό κίνημα, το οποίο εδώ και χρόνια είχε κοινοβουλευτικοποιηθεί εντελώς και ασχολούνταν με τα μαθήματα, τα πάρτι και τις εκδρομές. Και επειδή και ως χαρακτηριστής διακατέχεται από πολλά κόμπλεξ, εμφανίστηκε με μια αλαζονεία τύπου Μαρίας

Αντουανέτας. Όταν ξεκίνησαν οι καταλήψεις, με την ίδια αλαζονεία τις χαρακτήρισε «υποκινούμενες». Στη συνέχεια γύρισε την πλάτη στο φαινόμενο, λες και αυτό δεν υπήρχε. Κάθε μέρα οι εφημερίδες βομβαρδίζονταν με ένα πακέτο ανακοινώσεων του υπουργείου Παιδείας για το πιο απίθανο θέμα, όμως για τις καταλήψεις δεν υπήρχε τίποτα. Κι όταν πλέον βρέθηκε υπό κατάληψη η συντριπτική πλειοψηφία των ΑΕΙ και ΤΕΙ, όταν ακόμη και οι δυνάμεις του Περισσού (το εκ των πραγμάτων καλύτερο δεκανίκι της κυβέρνησης την περίοδο που ωρμάζε το κίνημα και έκανε τα πρώτα βήματά του) έβαλαν την ουρά στα σκέλια και επέστρεψαν ντροπισσμένες στο κίνημα, όταν όλα έδειχναν ότι δεν ήταν ένα καπρίτσιο αλλά ένα μεγάλο κίνημα, μια «εξέγερση με αιτία», όπως θα έλεγε κι ο Γιωργάκης, η κυβέρνηση, απομονωμένη εντελώς από κάθε διαδικασία στα πανεπιστήμια, χωρίς διαύλους επικοινωνίας όχι μόνο με το φοιτητικό κίνημα αλ-

λά και με τους διδάσκοντες, τους οποίους επίσης είχε αντιμετώπισει με σκαιοφιλία η Γιαννάκου, κατέφυγε στο αγαπημένο μέσο όλων των κυβερνήσεων, όταν βρίσκονται αντιμετώπιες με κινήματα στους δρόμους: την άγρια καταστολή.

Ακόμα και ο αστικός Τύπος, που δεν απέφυγε την «προβοκατορολογία» για τους «γνωστούς αγνώστους», την έπεσε άγρια στην κυβέρνηση μετά το χτύπημα της διαδήλωσης της 8ης Ιούνης. Ενα χτύπημα που έδωσε τη χαριστική βολή στην τακτική «γαμιά και δέρνω» της Γιαννάκου, που μόνο ο Πολύδωρας βγήκε να στηρίξει, αναλαμβάνοντας υπό την προστασία του «τα ηρωικά ΜΑΤ». Την άλλη κιόλας μέρα, σε σύσκεψη στο Μαξίμου, στην οποία δεν κλήθηκε καν η Γιαννάκου, αποφασίστηκε να αναβληθεί η κατάθεση του νομοσχεδίου και να μπει μπροστά η «επιχείρηση διάλογος». Η απόφαση του Καραμανλή ανακοινώθηκε στη Γιαννάκου τηλε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΙΣΩ

Ελιγμοί

Είναι φανερό ότι το κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων ετρώμαξε τους κύκλους της εξουσίας. Γι' αυτό και μπήκαμε στον αστερισμό των πολιτικών ελιγμών. Γνώριμη τακτική της εξουσίας, όταν βλέπει ότι με την κατά μέτωπο επίθεση δε μπορεί να αντιμετωπίσει ένα τμήμα του κοινωνικού κινήματος, ειδικά όταν αυτό είναι χειραγώγητο και έχει βγει με εκρηκτικό τρόπο στο προσκήνιο.

Ελιγμός πρώτος. Από την κυβέρνηση. Η Μ. Γιαννάκου υποχρεώνεται από το Μαξίμου όχι να ανακρούσει πρύμναν αλλά να ιθασεύσει τον τσαμποκά της, για να σώσει και την κυβερνητική πολιτική στα θέματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και τη γενικότερη εικόνα της κυβέρνησης ενόψει αυτοδιοικητικών εκλογών και τη θέση της στο οκίτσιο της υπουργού Παιδείας. Ελιγμός προφανής ως προς τις σκοπιμότητές του, για τον οποίο δεν αξίζει να αναφερθούν περισσότερα εδώ (αναλυτικά απάντησαν οι φοιτητές της «Κόντρας» με ανακοίνωσή τους, η οποία δημοσιεύεται στη διπλανή σελίδα).

Ελιγμός δεύτερος. Από το ΠΑΣΟΚ. Το ΠΑΣΟΚ είδε ακόμα και τη μάζα των οπαδών του στα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ να τάσσεται κατηγορηματικά ενάντια στην τροποποίηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, γεγονός που ανάγκασε τους καριέριστες ηγετίσκους της ΠΑΣΠ να βγάλουν σχετικές ανακοινώσεις και πολλούς απ' αυτούς να δηλώνουν δημόσια ότι είναι αντίθετοι στη σχετική επιλογή του κόμματός τους. (Αυτοί έχουν και έναν επιπρόσθετο λόγο να εμφανίζονται ως αντιηγετικοί, καθώς ο Γιωργάκης τους έχει βάλει στο ψυγείο και το συνέδριο της διαλυθείσας νεολαίας ΠΑΣΟΚ πάει από αναβολή σε αναβολή).

Όμως, το ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα εξουσίας με σαφή θέση υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Ο σημερινός αρχηγός του, μάλιστα, είναι αυτός που πρώτος έχει θέσει με έμφαση το ζήτημα της αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, από την εποχή που το ΠΑΣΟΚ ήταν στην κυβέρνηση και δεν είχε αγγίξει τη σχετική διάταξη στην προηγούμενη συνταγματική αναθεώρηση. Βρέθηκε, λοιπόν, μπροστά στο δίλημμα να πρέπει να καταθέσει την πρόταση για αναθεώρηση του άρθρου 16 και ταυτόχρονα να αντιμετωπίσει το πολιτικό κόστος απ' αυτή την επιλογή. Βλέπετε, η συγκυρία δεν ευνόησε καθόλου τα σχέδια του Γιωργάκη και της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Συνέπεσε χρονικά η περίοδος που έπρεπε να καταθέσουν την πρότασή τους με την έκρηξη των φοιτητικών καταλήψεων, που έθεσαν και αυτό το ζήτημα στα αιτήματά τους. Να μη καταθέσουν την πρόταση ούτε που το διανοήθηκαν.

Ετσι, στις 7 Ιούνη, την παραμονή δηλαδή της μεγαλύτερης φοιτητικής διαδήλωσης των τελευταίων χρόνων, η ΚΟ του ΠΑΣΟΚ κατέθεσε στη Βουλή την πρότασή της για τη συνταγματική αναθεώρηση, στην οποία περιλαμβάνει και την τροποποίηση του άρθρου 16. Ταυτόχρονα, ξεκίνησε μια προπαγανδιστική εκστρατεία (με την αμέριστη βοήθεια και των φιλικών της ΜΜΕ), για να πείσει ότι η πρόταση του ΠΑΣΟΚ είναι ριζικά διαφορετική από αυτή της ΝΔ. Σε τι συνίσταται η διαφορά; Η ΝΔ -λένε- θέλει να ανοίξει διάπλατα τις πόρτες στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, υποβαθμίζοντας τα δημόσια, ενώ το ΠΑΣΟΚ ενδιαφέρεται πρώτα για την αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου και τη δημιουργία μη κρατικών και αυστηρά μη κερδοσκοπικών ιδρυμάτων, υπό την εποπτεία του υπουργείου Παιδείας.

Δεν θυσιάζουμε χώρο για να παραθέσουμε τις προτάσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ με τις αιτιολογικές εκθέσεις τους, συστήνουμε όμως στους φοιτητές, που έχουν επαφή με το δίκτυο, να τις αναζητήσουν στις ιστοσελίδες των δυο κομμάτων (www.pasok.gr και www.nd.gr), για να διαπιστώσουν ότι λένε ακριβώς τα ίδια πράγματα. Όμως, και διαφορετικά πράγματα να έλεγαν, αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Σημασία **σήμερα** έχει ότι και τα δυο κόμματα ετοιμάζονται να ψηφίσουν από κοινού την ανάγκη αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος. Απαξ και γίνει αυτό, η ΝΔ στην επόμενη Βουλή θα χρειάζεται μόνο 151 ψήφους για να τροποποιήσει το άρθρο 16 όπως γουστάρει. Να του δώσει όποιο περιεχόμενο θέλει, χωρίς να χρειάζεται τη συναίνεση του ΠΑΣΟΚ.

Η συνταγματική αναθεώρηση έχει την εξής διαδικασία. Η Βουλή αποφασίζει τις αναθεωρητέες διατάξεις, χωρίς να καθορίζει και το περιεχόμενο της αναθεώρησης. Αν η πρόταση αναθεώρησης για μια διάταξη συγκεντρώσει 180 ψήφους, τότε στην επόμενη Βουλή, που είναι αναθεωρητική, χρειάζονται μόνο 151 ψήφοι για να ψηφιστεί η νέα διάταξη. Αν στην πρώτη Βουλή δεν συγκεντρωθούν 180 ψήφοι, αλλά 151, τότε στη δεύτερη Βουλή, την αναθεωρητική, το περιεχόμενο της διάταξης που αναθεωρείται πρέπει να συγκεντρώσει 180 ψήφους.

Αν το ΠΑΣΟΚ είχε πράγματι διαφορετική πρόταση από τη ΝΔ, τότε δεν θα ψήφιζε μαζί της στην **παρούσα** Βουλή υπέρ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΙΣΩ

■ Δικάζονται οι 4 συλληφθέντες της 8ης Ιούνη

Όλοι την Τετάρτη στα δικαστήρια

Ούτε ένας από τους μπάτσους που κατέθεσαν προανακριτικά στους συναδέλφους τους της ΓΑΔΑ δεν εμφανίστηκε την περασμένη Παρασκευή στο ακροατήριο του Β' Αυτάφωρου Τριμελούς Πλημμελοδικείου, για να καταθέσει σε βάρος των τεσσάρων φοιτητών που συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν να δικαστούν. Ετσι, η δίκη αναβλήθηκε για τις 21 Ιούνη. Οι συνηγόροι των συλληφθέντων ζήτησαν την αναβολή και για τον επιπρόσθετο λόγο ότι ήθελαν να συγκεντρώσουν πρόσθετο αποδεικτικό υλικό (πέρα από τους πολλούς αυτόπτες μάρτυρες), από το οποίο φαίνεται καθαρά ότι καμιά από τις κατηγορίες δεν ευσταθεί.

Για μια ακόμη φορά αποδείχτηκε ότι η εισαγγελία λειτουργεί ως προέκταση της Αστυνομίας (τις σπάνιες φορές που δεν συμβαίνει αυτό οφείλεται στην προσωπική στάση κάποιου εισαγγελέα και όχι στη «γραμμή» αυτού του δικαστικού θεσμού). Αναφερόμαστε στο κατηγορητήριο που συνέταξε η εισαγγελέας υπηρεσίας ενα-

ντίον των τεσσάρων φοιτητών. Υιοθέτησε πλήρως τις κατηγορίες της Ασφάλειας, ακόμα και εκεί που νομικά δε μπορεί να σταθεί τίποτα. Εβαλε, για παράδειγμα, την κατηγορία της «αντίστασης κατά της αρχής», όταν είναι αδύνατο να αντισταθίσει οποιοδήποτε από τους συλληφθέντες. Ακόμα και να ήθελε δε θα μπορούσε να το κάνει έχοντας απέναντί του πάνοπλους ΜΑΤάδες, επικουρούμενους από δεκάδες ασφαλτίτες. Το πιο προκλητικό: κατηγορούνται για παράβαση του νόμου περί όπλων, επειδή οι μπάτσοι κατέθεσαν ότι πετούσαν

πέτρες! Είπαμε, όμως, Εισαγγελέα=Αστυνομία.

Φυσικά, στη συγκεκριμένη περίπτωση η μεγαλύτερη πρόκληση δεν είναι ο νομικός χαρακτηρισμός αλλά η κατασκευή ανύπαρκτων πραγματικών περιστατικών. Δεν είναι η πρώτη φορά που επιλέγονται κάποιοι «από το σωρό» για να σταλούν στον εισαγγελέα. Κράτησαν στη ΓΑΔΑ 41 (ή 42) πρόσωπα και απ' αυτούς διάλεξαν στην τύχη 4, προκειμένου και άλλοι για τους ξυλοδαρμούς να δημιουργήσουν και «έργο» να επιδείξουν σε εκείνους που φώναζαν ότι «οι ένοχοι για τις καταστροφές

μένουν ατιμώρητοι». Και όπως γίνεται πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις, κάποιοι μπάτσοι χρεώθηκαν να πουν ότι «τους είδαν να πετάνε πέτρες» και «αντιστάθηκαν κατά τη σύλληψή τους». Αυτά τα κόλπα των μπάτσων είναι πολλά όσο οι λάσπες, αλλά δεν είναι λίγες οι φορές που έπιασαν στα δικαστήρια, παρά την παρουσία πολυάριθμων μαρτύρων υπεράσπισης που κατέθεταν τα αντίθετα.

Γι' αυτό και εκείνο που μετράει είναι η ενεργή συμπαράσταση. Συμπαράσταση που θα την «αισθανθεί» η κυβέρνηση. Η παρουσία φοιτητών και άλλων συμπαραστατών στα δικαστήρια της Ευελπίδων, την περασμένη Παρασκευή, ήταν μαζική, αν και μπορούσε και έπρεπε να είναι μαζικότερη, αν αναλογιστούμε τον όγκο του σημερινού κινήματος. Την ερχόμενη Τρίτη, που θα γίνει η δίκη των τεσσάρων παιδιών, πρέπει να είναι μαζικότερη. Πρέπει ο χώρος της Ευελπίδων να κατακλυστεί από κόσμο και στην ατμόσφαιρα να ακούγονται μόνο τα συνθήματα.

Ελιγμοί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

της αναθεώρησης του άρθρου 16, αλλά θα κρατούσε τις ψήφους του για την επόμενη Βουλή, στην οποία θα καθοριστεί το περιεχόμενο της αναθεώρησης. Δηλαδή, θα έλεγε ότι δεν ψηφίζει τώρα, επειδή δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στη ΝΔ η οποία (υποτίθεται ότι) έχει ριζικά διαφορετική θέση από το ΠΑΣΟΚ, αλλά θα ψηφίσει όταν έρθει η ώρα να καθοριστεί το ακριβές περιεχόμενο της νέας διάταξης.

Τέτοιο πράγμα, όμως, ούτε ως υπαιτιγμός δεν έχει ακουστεί από τα χείλη του Γιωργάκη, της Δαμανάκη, του Βενιζέλου, του Λοβέρδου και όλων των υπόλοιπων μεγαλοστελεχών του ΠΑΣΟΚ που ασχολούνται με το ζήτημα. Αντίθετα, κάνουν τη γκρίζα προπαγάνδα τους περί «ριζικά διαφορετικής αντίληψης ανάμεσα στα δυο κόμματα», ποντάροντας στο ότι ο κόσμος δε γνωρίζει ακριβώς τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η συνταγματική αναθεώρηση.

Το φοιτητικό κίνημα, βέβαια, οι εκπαιδευτικοί, αλλά και η συντριπτική πλειοψηφία των διδασκόντων στα ΑΕΙ και ΤΕΙ είναι ενάντια σε κάθε τροποποίηση του άρθρου 16. Γι' αυτό και δεν πρέπει να μπουν στη λογική των κοινοβουλευτικών τεχνικών. Το ΠΑΣΟΚ, αν τραβήξει, δεν αποκλείεται να κάνει αποκαλυφτεί η προστυχιά του, δεν αποκλείεται να κάνει νέο ελιγμό και να πει ότι δε θα ψηφίσει τώρα, αλλά στην επόμενη, την αναθεωρητική Βουλή. Τι θ' αλλάξει τότε; Θα βάλουν στο Σύνταγμα συναινετικά με τη ΝΔ κάποιες παπαριές (αυτές που διαφημίζει τώρα το ΠΑΣΟΚ), που θα λειτουργήσουν σαν φρετζές για να κρυφτεί η ουσία που είναι η δυνατότητα ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αλλιώς, το Σύνταγμα δεν θα καθορίσει τους όρους και τις προϋποθέσεις λειτουργίας των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αυτό θα γίνει με έναν εφαρμοστικό νόμο, που μπορεί ή όποια κυβέρνηση να τον ψηφίσει με απλή πλειοψηφία. Αμφιβάλλει κανείς ότι ο νόμος αυτός θα είναι κομμένος και ραμμένος στα μέτρα των διάφορων «σχολάρχων», των επιχειρηματιών (ντόπιων και αλλοδαπών) που θα θελήσουν να επενδύσουν στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης; Απαξ κι αρχίσει να ξηλώνεται το πουλόβερ, ξηλώνεται ολόκληρο.

Γι' αυτό και τα βέλη του φοιτητικού κινήματος πρέπει να στραφούν και προς το ΠΑΣΟΚ. Όχι με γενικές και αόριστες καταγγελίες για την εκπαιδευτική του πολιτική, που δίνουν την ευκαιρία στους Πασόκους να ξεφεύγουν, αλλά με αιχμή σ' αυτή τη φάση την αναθεώρηση του άρθρου 16. Όχι πολιτικάντικα παιχνιδάκια, όπως παίζουν ορισμένοι αβαντάρωντας τους Πασόκους και πανηγυρίζοντας (οι ηλίθιοι) διότι... το ΠΑΣΟΚ άλλαξε θέση. Το ΠΑΣΟΚ δεν άλλαξε θέση. Το ΠΑΣΟΚ δημαγωγεί και στηρίζει την προσπάθεια αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, αφήνοντας λυτά τα χέρια της κυβέρνησης. Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να υποχρεωθεί να πάρει πίσω την πρότασή του. Μια φοιτητική διαδήλωση στη Χαριλάου Τρικούπη δε θα ήταν καθόλου άσχημη ιδέα.

■ Στα ΤΕΦΑΑ Αθήνας

Αναβιώνουν η ΕΚΟΦ και οι «Κένταυροι»

Συμμορία τραμπούκων της ΔΑΠ απειλεί και τρομοκρατεί

«**Η** αστεία, υποτιθέμενη κατάληψη της σχολής δεν υφίσταται, δεν υπήρξε ποτέ και ούτε θα υπάρξει... Εδώ αυτά που ξέρετε κομμένα. Το κεφάλι κάτω και δεν θα ξαναπειράξετε κανέναν. Το περιστατικό της Παρασκευής (σ.σ. κατάληψη) δεν θα επαναληφθεί, αλλιώς θα καταλάβετε ότι υπάρχουν κι άλλοι τρόποι. Και για σας και για τα παιδιά σας. Διαφορετικά για τον καθέναν. Και για να φρεσκάρουμε λίγο τη μνήμη σας, είναι πολύ εύκολο για μας να σας επαναφέρουμε στην κατάσταση που ήσασταν πριν ένα χρόνο. Και ο νόον νο-είτω... Αυτά για την ώρα και ελπίζουμε να μη χρειαστεί να

σας τα πούμε διαφορετικά». Τα παραπάνω, που θυμίζουν άλλες εποχές, εποχές της προδικτατορικής δεξιάς ΕΚΟΦ, εποχές των μεταδικτατορικών «Κενταύρων» και «Ρέιντζερς», των φασιστικών συμμοριών του Μιχαηλολιάκου και του Μανωλάκου, δεν είναι λόγια που ειπώθηκαν σε κάποιον καυγά. Περιλαμβάνονται σε ανακοίνωση που εξέδωσε το ΔΣ Φοιτητών (η ΔΑΠ δηλαδή) στο ΤΕΦΑΑ Αθήνας, με τις υπογραφές του προέδρου Χρυσόστομου Αγουρου και του γραμματέα Ιωάννη Βουγιουκλάκη.

Και μόνο η φρασεολογία αρκεί για να καταλάβει κανείς το ποιόν αυτών που εξέδωσαν

αυτή την ανακοίνωση και να φανταστεί τι λένε και κάνουν στην πραγματικότητα. Εχουν συγκροτήσει μια ομάδα «φουσκωτών» η οποία την έχει «πέσει» δυο φορές μέχρι τώρα στους φοιτητές και τις φοιτήτριες που περιφρουρούσαν την κατάληψη του Τμήματος. Τη δεύτερη φορά, μάλιστα, τραυμάτισαν ένα φοιτητή και μια φοιτήτρια.

Οι λίγοι φοιτητές που ήταν στην κατάληψη το πρωί της περασμένης Τετάρτης (οι τραμπούκοι το βράδυ που είχε κόσμο δεν τόλμησαν να μπουκάρουν) δε μπόρεσαν να τους αντιμετωπίσουν. Και στο κάλεσμα που έγινε για το απόγευμα δεν ανταποκρίθηκε πο-

χάστηκε ακόμα και ο δεξιός Τύπος. «Καθημερινή», «Χώρα» και «Αδέσμευτος» στήριξαν την «επίθεση διαλόγου», ενώ «Απογευματινή» και «Ελ. Τύπος» ζήτησαν εμμονή στη σκληρή γραμμή. «*Ελπίζω να μην έχουν βάση οι πληροφορίες ότι το υπουργείο Παιδείας μελετά την αναστολή κατάθεσης του νόμου για το φθινόπωρο. Η κ. Γιαννάκου δεν μας έχει δώσει μέχρι τώρα την εντύπωση ανθρώπου που υποχωρεί στην πρώτη πολιτική δυσκολία. Αν αυτό συμβεί, η κυβέρνηση θα στείλει λάθος σήμα προς την κοινωνία. Η μεταρρύθμιση θα πρέπει να προχωρήσει*», έγραφε ο Κοττάκης στην «Απογευματινή», την ίδια μέρα που η Γιαννάκου ανακοίνωνε τον ελιγμό που της είχε επιβάλει το Μαξίμου. Το αποκορύφωμα ήταν το ξόσπασμα του Βερέμη (πρώην σφουγγακωλάριου της σημερινής «αυλής» και νυν σφουγγακωλάριου της «αυλής» της Μαριέττας), με ένα υβρεολόγιο κατά των φοιτητών που θύμιζε υπουργό της χούντας. Μια μέρα μετά ακολούθησε δήλωση της Γιαννάκου, ότι δεν προτίθεται να παραιτηθεί. Όταν ακούς έναν υπουργό να απαντά στο «πεζοδρόμιο» που ζητά την παραίτησή του, σημαίνει ότι ο περί ου ο λόγος αισθάνεται ανασφαλής όσο ποτέ άλλοτε.

Πού το πάει η κυβέρνηση; Νομίζουμε ότι δε χρειάζεται και ιδιαίτερη πολιτική οξυδέρκεια

για να το αντιληφθεί κανείς. Θέλει να κλείσει ο κύκλος των καταλήψεων, να κάνει κάποιο ψευδοδιάλογο με τους πανεπιστημιακούς (με τους φοιτητές έτσι κι αλλιώς δε μπορεί να κάνει, γιατί δεν διαθέτουν θεσμική εκπροσώπηση και καλά κάνουν) και το φθινόπωρο, το πιθανότερο μετά και τις αυτοδιοικητικές εκλογές, να ψηφίσει το νόμο, ενδεχομένως και με κάποιες επιμέρους αλλαγές που δεν θα αναίρουν την ουσία του. Υπολογίζει ότι με την πίεση του χαμένου χρόνου (ακόμα και να γίνει εξεταστική τώρα, θα μείνει μεγάλο βάρος από μαθήματα στους φοιτητές) δεν θα υπάρξει κίνημα παρόμοιο με το σημερινό.

Οι γενικές συνελεύσεις που έγιναν Τρίτη και Τετάρτη δεν έδειξαν να ανακόπτεται η δυναμική του κινήματος. Το ίδιο και οι πορείες της Πέμπτης. Όμως, «καλοθελητές» υπάρχουν πάντα. Και τα ΜΜΕ σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι με το μέρος των «καλοθελητών». Αρχισαν ν' ακούγονται ήδη οι πρώτες φωνές που κάνουν λόγο για «μεγάλη νίκη», βαφτίζοντας έτσι τον ελιγμό «σταματά για να πάρω φόρω» της κυβέρνησης. Δεν καλούν, βέβαια, σε σταμάτημα των κινητοποιήσεων, αλλά ρίχνουν το σπέρμα του εφησυχασμού και της μακαριότητας. Επίσης, στις φοιτητικές συνάξεις κάποιοι άρχισαν ήδη να μιλούν... ρεαλιστικά: «Να σκεφτούμε και την εξεταστική και το φθινόπωρο εδώ θα 'μαστε». Από ΜΜΕ ακούστηκε ακόμα και η ειδηση ότι συντονιστικό των καταλήψεων ζήτησε συνάντηση με τη Γιαννάκου. Την έβγαλαν άραγε από το μυαλό τους ή κάποια «καλά παιδιά» γουστάρουν μεγαλεία και συνάντηση με την υπουργό της οποίας έως χθες ζητούσαν την παραίτηση; Σε ποια κομματικά επιτελεία σχεδιάζεται η αποκλιμάκωση και η εκτόνωση; Μπορείτε να το φανταστείτε.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα του σημερινού κινήματος είναι το μπλοκάρισμα των εσωτερικών του διαδικασιών και της δυναμικής του. Από τη μια ο Περισσός, που συμπεριφέρεται σαν δαρμένο σκυλί, από την άλλη οι δήθεν ριζοσπαστικές δυνάμεις που ενδιαφέρονται μόνο για τα μαγαζάκια, τα παραγοντλίκια, τους συσχετισμούς και τις δημόσιες σχέσεις. Είναι χαρακτηριστικό το ότι προσπαθούν να μετατρέψουν όλες τις μαζικές διαδικασίες σε πασαρέλα ομιλητών, επιλεγμένων από τα πριν. Οτι παραβιάζουν

εν ψυχρώ αποφάσεις συνελεύσεων και συμπεριφέρονται σαν «τσοππαναράιοι» που έχουν ευθύνη για το «κοπάδι». Οτι αρνούνται κάθε ουσιαστική συζήτηση για κλιμάκωση του αγώνα και οργάνωση ακτιβιστικών ενεργειών που θα ανεβάσουν το επίπεδο της πίεσης. Οτι στα αμφιθέατρα αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος σε μικροπολιτικές αφηγήσεις, θεωρώντας ότι αυτό αποτελεί... πολιτικοποίηση του κινήματος. Οτι στις συνελεύσεις αυτής της εβδομάδας αρνήθηκαν ακόμα και τη συζήτηση επί του κυβερνητικού ελιγμού, που θα ήταν πραγματικά μια ουσιαστική πολιτική συζήτηση επί της τακτικής του κινήματος, που θα αποτύπωνε τις τάσεις και θα όπλιζε το κίνημα για να μπορούσε να αντιμετωπίσει το μπαράζ της ερχόμενης εβδομάδας. Γι' αυτούς το κίνημα πρέπει να είναι «συνέλευση την Τρίτη - πορεία την Πέμπτη». Τις επόμενες μέρες πρέπει να υπάρχουν μόνο αυτοί, να συνεδριάζουν στα παραμάγαζα, να συναντούνται με τη ΓΣΕΕ χωρίς την εξουσιοδότηση κανενός και να παρελαύνουν στα κανάλια σαν μαϊντανό.

Τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει αυτές τις δυνάμεις και που σαν σαράκι κατατρώνει τα σωθικά και αυτού του κινήματος; Είναι ο παμπάλαιος ομορτονομισμός. Ο φόβος μπροστά στην έκφραση της θέλησης των μαζών, στην αυτενέργεια και την πρωτοβουλιακή τους δράση. Ο φόβος μπροστά στην αποδέσμευση της ενέργειας που κρύβουν τα κινήματα και τη σύγκρουση με την εξουσία. Επειδή όλ' αυτά τα φοβούνται, επιλέγουν τη μέθοδο της γραφειοκρατικής χειραγώγησης και επιβολής, που αυτή την κρίσιμη περίοδο λειτουργεί ως καύσιμο σε μια έξοδο εκτόνωσης.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να τελειώσει τη «δουλειά» που άρχισε. Την κυβέρνηση πρέπει να τη δει ως αντίπαλο και όχι ως συνεργάτη και συνομιλητή. Όταν, λοιπόν, ο αντίπαλος κάνει ένα βήμα πίσω για να πάρει φόρα και να αντεπιτεθεί, οι κανόνες κάθε τακτικής -είτε πρόκειται για έναν αθλητικό αγώνα είτε για έναν πόλεμο- επιβάλλουν να του επιτεθείς εσύ και να τον αποτελειώσεις. Ο νόμος πλαισίου πρέπει να πάει στα σκουπίδια (μαζί με ή χωρίς τη Γιαννάκου). Το άρθρο 16 του Συντάγματος πρέπει να παραμείνει ως έχει. Και οι θέσεις που χάθηκαν τα προηγούμενα χρόνια πρέπει να ξανακερδηθούν.

■ Κλαδική Σύμβαση Οικοδόμων

«Ο λύκος την τρίχα κι αν άλλαξε, τη γνώμη δεν αλλάζει»

Οποιοσ οικοδόμος συμμετείχε στην τελευταία απεργιακή συγκέντρωση-πορεία που οργάνωσε η Ομοσπονδία Οικοδόμων στις 30 του Μάη, με κατεύθυνση τους κατασκευαστές, κι άκουσε τον πρόεδρό της στο τελείωμα της συγκέντρωσης να δηλώνει με «αποφασιστικότητα», ότι «οι οικοδόμοι δεν υποχωρούν και σε καμία περίπτωση δεν θα δεχτούμε σαν ποσοστό αύξησης μονοψήφιο αριθμό», ίσως ν' αναθάρρηκε πιστεύοντας ότι έστω και μετά από πολλά χρόνια η Ομοσπονδία αποφάσισε ν' ασχοληθεί στα σοβαρά με τα της κλαδικής σύμβασης! Ηταν βλέπετε και κάποιες άλλες πρωτοτυπίες που είχαμε φέτος, όπως π.χ. το γεγονός ότι κατάγγειλαν την προηγούμενη κλαδική σύμβαση σχετικά ναυρίς ή το γεγονός ότι για πρώτη φορά στα 22 χρόνια δράσης του συνδικάτου απεργιακή συγκέντρωση κατευθύνθηκε στα γραφεία των κατασκευαστών, που άφησαν περιθώρια για ψεύτικες ελπίδες και άγουρα συναισθήματα.

Όμως, όπως λέει κι εκείνο το παλιό λαϊκό γνωμικό, «ο λύκος την τρίχα κι αν άλλαξε, τη γνώμη δεν αλλάζει». Πριν καλά-καλά προλάβει να σβήσει ο αντιλαός των βαρύνουσων δηλώσεων του προέδρου της Ομοσπονδίας, με μεγάλη μας έκπληξη μάθαμε (την προηγούμενη εβδομάδα), ότι η κλαδική σύμβαση υπογράφηκε με ποσοστό αύξησης 4% από 1-1-2006 και 3% από 1-9-2006, συν την κατοχύρωση άλλης μιας τριετίας (σύνολο 7 δηλαδή). Εχουμε, δηλαδή, μια μεσοσταθμική (σε ετήσια βάση) αύξηση 5,04%, που αφορά την πλατιά μάζα των οικοδόμων και κύρια των αειβόμων με τα χαμηλότερα μεροκάματα (μέσα σ' αυτούς και η τεράστια μάζα των οικονομικών μεταναστών), γιατί η παραπάνω αύξηση που προκύπτει με την αναγνώριση της 7ης τριετίας (ένα 5% περίπου) αφορά αυτούς που έχουν συμπληρώσει 3.600 ένσημα στην οικοδομή.

Το ποσοστό αυτό ποσοτικοποιημένο αντιστοιχεί σε αύξηση 1,83 ευρώ στο βασικό μεροκάματο του ανειδίκευτου εργάτη, το οποίο διαμορφώνεται σε 34,57 ευρώ καθαρά, από 32,74 που ήταν με βάση την σύμβαση του 2005. Σημειωτέον, ότι η κλαδική σύμβαση των οικοδόμων υπολογίζει το μεροκάματο στη βάση του πενθήμερου και όχι του εξαήμερου που ισχύει για άλλες κλαδικές συμβάσεις και την ΕΓΣΣΕ!

Αν το παραβάσουμε με το μεροκάματο της ΕΓΣΣΕ, τότε θα δούμε ότι οι διαφορές είναι ελάχιστες, το σκάνδαλο όμως μεγάλο! Σκάνδαλο

γιατί η διαφορά που τα πολυπλάσια χρόνια υπήρχε ανάμεσα στα μεροκάματα των οικοδόμων και σ' αυτά της ΕΓΣΣΕ κάθε άλλο παρά προνομιακή μεταχείριση των οικοδόμων συνιστούσε, όπως επικαλούνται σήμερα οι πολιτικές που τείνουν να ισοπεδώσουν όλα τα εργατικά δικαιώματα προς την κατώτατη βαθμίδα. Ηταν διαφορές στην ίδια την αξία της εργατικής δύναμης. Φανταστείτε, λοιπόν, σε τι κατάντια έχει επέλθει το οικοδομικό μεροκάματο και μάλιστα σε μια περίοδο με αλματώδη αύξηση της οικοδομικής δραστηριότητας.

Κατά τα άλλα, το κεντρικό πανό της τελευταίας απεργιακής συγκέντρωσης έγραφε για 60 ευρώ κατώτερο μεροκάματο! Μάλιστα, σε μια κρίση θιγόμενου συνδικαλιστή και με περίσσιο θράσος, κάποιος στέλεχος του συνδικάτου ήρθε να ζητήσει το λόγο απ' την «Πρωτοβουλία Οικοδόμων», γιατί ανέγραφε στο δικό της πανό, με το οποίο συμμετείχε στη συγκέντρωση, «αύξηση 10 ευρώ τώρα στα μεροκάματα»! Δεν είναι δυνατόν -έλεγε- το συνδικάτο να διεκδικεί 60 ευρώ κι εσείς να μιλάτε για 42 ευρώ! Απαίτησε μάλιστα να κατεβάσουμε το πανό, γιατί είμαστε πίσω από τους στόχους του συνδικάτου! Τι ήθελε να πει ο ποιητής άραγε; Μάλλον η διαφορετικότητα τον πείραξε.

Αν και δεν υπάρχει κανείς που να παίρνει στα σοβαρά τις κορόνες των εκπροσώπων του ΠΑΜΕ για 60 ευρώ κατώτερο μεροκάματο, όχι γιατί δεν είναι μια ρεαλιστική απόληξη στο εύρος της εκμετάλλευσης που ζουν σήμερα οι εργάτες, αλλά περισσότερο γιατί κάνει μπαμ από μακριά ότι είναι στόχος που ούτε οι ίδιοι τον πιστεύουν, πόσο μάλλον έχουν τη διάθεση να τον παλέψουν. Εμείς θα προσπαθήσουμε, παραθέτοντας κάποια στοιχεία, ν' αποδείξουμε και μέσω αυτής της ανάλυσης, ότι οι λεονταρισμοί και οι «ταξικές κορόνες» μάλλον είναι το τυρί στη φάκα, για ν' αποκτήσουν πόντους στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι έναντι της ΠΑΣΟΚικής πλειοψηφίας της ΓΣΣΕ.

Στη διάρκεια των 9 χρόνων 1994-2002, ο μέσος όρος αύξησης στο κατώτερο μεροκάματο της σύμβασης ήταν 1,85 ευρώ το χρόνο. Στην πενταετία 2002-2006 είναι 1,75 ευρώ το χρόνο. Μιλάμε δηλαδή για την πενταετία που οι κατασκευαστικές μηχανές δουλεύουν στο απόλυτο ζενίθ, λόγω μεγάλων έργων και Ολυμπιάδας. Τα τελευταία χρόνια το μεροκάματο της σύμβασης αντικατοπτρίζει και το μεροκάματο της αγοράς και σε αρκετές περιπτώσεις μάλιστα, ιδιαίτερα σε κάποιες τε-

χνικές εταιρίες, το δεύτερο υπολείπεται του πρώτου. Για να καταλάβει κανείς γιατί κάνουμε αυτό το διαχωρισμό, θα πρέπει να γυρίσει μερικά χρόνια πίσω, στην εποχή εκείνη που η σύμβαση ήταν στα αζήτητα, γιατί δεν είχε καμία σχέση με τα μεροκάματα της αγοράς: Για παράδειγμα, το 1990 το εργατικό μεροκάματο ήταν 5.000-6.000 δρχ (14,67-17,67 ευρώ) και το τεχνικό 10.000-11.000 δρχ (29,3-32,3 ευρώ). Αυτά ήταν τα μεροκάματα της αγοράς. Η σύμβαση προέβλεπε μεροκάματο τεχνικό (μικτό) 6.000 δρχ., δηλαδή σχεδόν το μισό της αγοράς!

Αν πάρουμε τη χειρότερη των περιπτώσεων, τα 14,67 ευρώ που ήταν το εργατικό το 1990, φτάνουμε το 2006 να είναι 34,57 ευρώ. Διαφορά δηλαδή 9,9 ευρώ στα 16 χρόνια, ή αλλιώς 1,25 ευρώ πραγματική αύξηση το χρόνο!

Ας δεχτούμε ότι τα 34,57 ευρώ είναι το μεροκάματο που σήμερα ισχύει, είναι το ανώτερο εργατικό που δίνουν οι εργολάβοι και οι εταιρίες. Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι πως ήταν τέτοια η κατιούσα που πήραν τα μεροκάματα όλα τα προηγούμενα χρόνια, που φτάσαμε ακόμη να είναι και μικρότερα της σύμβασης! Μιας σύμβασης που μέχρι πρότινος κανείς δεν ήξερε πως και πότε υπογράφονταν, ούτε καν τι προέβλεπε.

Δεν χρειάζεται πιστεύω παραπέρα ανάλυση για να κατανοήσει κανείς σε πόσο δεινή θέση έχουν έρθει τα οικοδομικά μεροκάματα έναντι των τεράστιων κερδών που αποκομίζουν κατασκευαστικές εταιρίες και εργολάβοι. Ούτε για να συνειδητοποιήσει ότι ένα μεγάλο μερίδιο ευθύνης γ' αυτή την κατάντια χρεώνεται στην απαράδεκτη και συμβιβαστική γραμμή της κατά τα άλλα «ταξικής» ηγεσίας της Ομοσπονδίας Οικοδόμων. Που ακόμη και τώρα απέδειξε με τη στάση της ότι οι όποιες αλλαγές έκανε στην τακτική της (πρόωρη καταγγελία της προηγούμενης σύμβασης, απεργία για τη σύμβαση) ήταν προπέτασμα καπνού για να θολώσει το τοπίο και να λασκαρεί από την πίεση που δέχεται, εξασφαλίζοντας άλλοθι αγωνιστικότητας. Η πίεση αυτή έρχεται από διάφορες κατευθύνσεις. Καταρχάς από την πλατιά ζύμωση και δράση που ανέπτυξε η «Πρωτοβουλία Οικοδόμων» με άξονα τα ζητήματα της σύμβασης, πίεση που εκφράστηκε και στις συνεδριάσεις της Κεντρικής Διοίκησης του Συνδικάτου Οικοδόμων, όπου η «Πρωτοβουλία» συμμετείχε με έναν εκπρόσωπο (σ' αυτό το διά-

στημα, την εκπροσωπεί ο γράφων).

Βέβαια, το ποια θα ήταν η κατάληξη φαινόταν από την αρχή, όταν στις επίμονες ερωτήσεις μας για το ποιο ήταν το μίνιμουμ των απαιτήσεών μας έναντι των κατασκευαστών, απαντούσαν μ' άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε, όπως π.χ. «δεν έχουμε το χαρτί μαζί μας» ή ότι «δεν έχει και τόση σημασία αυτό, αφού έχουμε πλαίσιο» (εννοούν το πλαίσιο του ΠΑΜΕ, με τα 60 ευρώ κατώτερο μεροκάματο)!

Διαφορετικού χαρακτήρα πίεση ήταν κι αυτή που δέχτηκαν από το φάσμα των γραφειοκρατών της ΓΣΣΕ, όταν ανταπαντώντας στις κατηγορίες που δέχονταν για το ξεβράκωμά τους από τον ΣΕΒ, τους είπαν ότι κι εσείς δεν κάνετε τίποτα καλύτερο, αφού τα ίδια υπογράφατε μέχρι τώρα στους οικοδόμους! Το σίγουρο είναι, ότι μετά και την υπογραφή της καινούριας σύμβασης οι κορομομαχίες θα ενταθούν, με πλειοδοσίες ποσοστών ένθεν κακειθεν, μιας και πλησιάζουν και δημοτικές εκλογές και η ψήφος ως γνωστόν είναι πολύτιμη!

Θα ήταν παγίδα, κατά συνέπεια, μια ταξική κριτική να σταθεί μόνο στο πεδίο των ποσοστών που υπογράφηκαν και ν' αφήσει έξω βασικά ζητήματα που έχουν να κάνουν με το πώς η συνδικαλιστική ηγεσία μεθόδευσε την τακτική της, για να πετύχει το όποιο αποτέλεσμα. Το ότι έκανε δύο 24ωρες απεργίες παραπάνω από τη ΓΣΣΕ δε σημαίνει αυτόματα ότι κινήθηκε στον αντίποδα της ξεπουληματικής γραμμής των γραφειοκρατών της ΓΣΣΕ! Εξάλλου, η φτώχεια των ιδίων των απεργιακών συγκεντρώσεων (η τελευταία απεργία είχε ανησυχητικά πολύ μικρό αριθμό συγκεντρωμένων) κάθε άλλο παρά έδειξε ότι ο κλάδος βρίσκεται σε φάση ταξικής σύγκρουσης με την εργοδοσία, για να πετύχει τους στόχους του. Αμφισβάλλω αν υπήρξε και ένα εργοτάξιο στην Αθήνα που να έκανε έστω και μια ώρα στάση εργασίας με αίτημα ν' αυξηθεί το μεροκάματο. Ούτε και υπήρξαν τέτοιες μαζικές διαδικασίες που να έδειξαν ότι οι εργάτες πήραν την υπόθεση της σύμβασης στα χέρια τους. Καθ' όλη τη διάρκεια, από την καταγγελία μέχρι και την υπογραφή της νέας σύμβασης, παρ' όλες τις πιέσεις που ασκήσαμε σαν «Πρωτοβουλία», αρνήθηκαν επίμονα να οργανώσουν Γενική Συνέλευση του κλάδου. Είναι κι αυτό ένα δείγμα της πλήρους γραφειοκρατικοποίησης των διαδικασιών του κινήματος.

Πώς αλήθεια θα περίμενε κανείς διαφορετική τακτική από μια συνδικαλιστική οργάνωση όπου κυ-

ριαρχούν τα μικροαστικά στοιχεία στην κορυφή της; Οι πάντες γνωρίζουν πλέον, ότι πολλές διοικήσεις παρατηρημάτων απαρτίζονται από τέτοια στοιχεία, ενώ στην επαρχία κυριαρχούν στα περισσότερα समाτεία, πράγμα που ανάγκασε την ίδια την Ομοσπονδία να το παραδεχθεί για να καταδείξει ότι με δυσκολία αναπτύσσεται ο αγώνας για τη σύμβαση!

Όλα αυτά είναι ανάγκη να γίνουν γνώση και συνείδηση στον κάθε οικοδόμο, όχι απλά για να ρίξει ένα ακόμα σχήτρισμα και μετά να σκύψει το κεφάλι γυρνώντας την πλάτη σε όλα! Δεν αγανακτήσαμε πλέον από τις χρόνιες αναθέσεις; Ή έχουμε την αυταπάτη, ότι χωρίς συλλογικότητα, δράση και οργάνωση μπορεί ν' αλλάξει κάτι στη ζωή μας; Εχουμε εμπειρία και κανείς δε μπορεί να τη διαγράψει, φτάνει μόνο να την αξιοποιήσουμε στο σήμερα. Προτάσσοντας τις δικές μας ανάγκες σαν δίκιο και οργανώνοντας την πάλη μας ενάντια στο κατασκευαστικό κεφάλαιο, τους εργολάβους και τις κυβερνήσεις που τους υπηρετούν.

Εναν τέτοιο αγώνα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ούτε τον θέλει, ούτε και μπορεί να τον εμπνεύσει. Είναι διακριτός ο ρόλος της στο πεδίο της ταξικής πάλης και δεν γίνεται ν' αλλάξει όσα προσωπεία κι αν φορέσει. Γι' αυτό ακριβώς και δεν μας αρκεί ο ρόλος της αριστερής αντιπολίτευσης στα δεξιά ολισθηματά της. Χρειάζεται να την ξεπεράσουμε, βάζοντας πλέον στους ίδιους τους εαυτούς μας τον πήχη ψηλά, παίρνοντας πρωτοβουλίες μέσα στα γιαπιά και τα εργοτάξια, που να δυναμώνουν την ταξική αντιπαράθεση και να ενισχύουν την εμπιστοσύνη μας στη δύναμη της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης.

Σαν επίλογο σ' αυτό το άρθρο, θέλω να παραθέσω ένα απόσπασμα από το βιβλίο «Μη γράφεις τη ζωή με ήττα» του Β. Γούλα, γιατί πιστεύω ότι είναι καθαρά συμβολικό: «Μονάχα η σγουριά μπορεί να νιώθει ανασφάλεια. Φοβάται μη χάσει το βάθρο της. Η αμφιβολία, τι έχει να φοβηθεί; Η κάμπια ή θα γίνει πεταλούδα ή θα σέρνεται! Ετσι και ο άνθρωπος. Όλα τ' άλλα είναι της κάμπιας αλλαξοφορεσίες, που όμως δεν την κάνουν πεταλούδα. Οι κάμπιες δεν πετάνε!

... Αν ορίσεις σαν λογική της χελώνας το περπάτημα, τότε ακόμα και του σπουργιτιού το πέταγμα μοιάζει παραλογισμός. Πόσο μάλλον του αετού».

Αντώνης Καραμπόικης

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

■ 95η συνεδρίαση

Πέμπτη, 8.6.06

Καραγκιοζιλίκια. Ή μάλλον χατζηαβατισμοί. Μόνο έτσι μπορούν να χαρακτηριστούν τα όσα συνέβησαν σήμερα στην αίθουσα που συνεδριάζει το έκτακτο τρομοδικείο. Από μέρες συνηγοροί υπεράσπισης είχαν δηλώσει κώλυμα και είχαν ζητήσει να μη γίνουν συνεδριάσεις Πέμπτη και Παρασκευή. Το δικαστήριο, με πρόταση της εισαγγελέα που δίνει την εντύπωση ότι ελέγχει συνεχώς τον πρόεδρο ως προς τα ζητήματα αυτά, έγραψε τα αιτήματά των συνηγόρων εκεί που δεν πιάνει μελάνη και έβαλε συνεδρίαση. Με την έναρξη, λοιπόν, ο Χρ. Ξηρός ξεκαθάρισε ότι από τους δυο συνηγόρους του ο ένας εισήχθη για εξετάσεις στο νοσοκομείο (το είχε ανακοινώσει από μέρες) και ο άλλος ήταν σε δίκη στο αναθεωρητικό στρατοδικείο (επίσης το είχε ανακοινώσει από μέρες).

Η εισαγγελέα, σε μια ακόμη επιδειξη αυταρχισμού, έκανε την εξής πρόταση: «Κύριε πρόεδρε, ενόψει της απουσίας των συνηγόρων του κ. Χριστόδουλου Ξηρού και της άρνησής του να δεχτεί να εκπροσωπηθεί από κάποιο άλλο συνήγορο, θα πρότεινα να μετατεθεί η εκδίκαση των σημερινών υποθέσεων για κάποια άλλη μέρα, να διαβιβαστεί απόσπασμα των πρακτικών στο Δικηγορικό Σύλλογο για τους κ.κ. συνηγόρους του κ. Χριστόδουλου Ξηρού και να διακοπεί η σημερινή συνεδρίαση για αύριο 9 η ώρα».

Τι νόημα είχε η αποστολή των πρακτικών στον ΔΣΑ; Μήπως διέπραξαν κάποιο πειθαρχικό παράπτωμα οι συνηγοροί, που εγκαίρως είχαν ενημερώσει για το κώλυμά τους να παραστούν στη σημερινή συνεδρίαση; Οχι βέβαια, και το γνωρίζει πολύ καλά η κ. Κουτζαμάνη, όμως προχώρησε σε μια ακόμη επιδειξη αυταρχισμού, δίνοντας την εντύπωση ότι από κάπου πιέζεται για να προχωρά σε τέτοιες ενέργειες. Το ίδιο και το δικαστήριο, που αποφάσισε «την αποστολή αντιγράφου των πρακτικών στο Δικηγορικό Σύλλογο αναφορικά με τους δικηγόρους του κ. Χριστόδουλου Ξηρού κατά πλειοψηφία». Πάλι καλά που αυτή τη φορά βρέθηκε ένα μέλος του δικαστηρίου να διαφωνήσει, υπερασπιζόμενο το αυτονόητο (και τη σοβαρότητά του, θα λέγαμε).

Ο Ι. Μυλωνάς με την ευκαιρία επανέφερε ένα αίτημα που και παλιότερα είχε θέσει η υπεράσπιση. Να συνεδριάζει το δικαστήριο δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα, για να μπορούν οι συνηγοροί να προετοιμάζονται και να ανταποκρίνονται στα καθήκοντά τους. Το δικαστήριο απουσίαζε σε διάσκεψη και αποφάσισε την απόρριψη του αιτήματος. Γιατί; Ποιον ενοχλεί αυτό το αίτημα; Τι διακυβεύεται; Ο μόνος που έχει θέσει πρόβλημα είναι ο συνηγορός των Αγγλοαμερικανών, επικαλούμενος κίνδυνο παραγραφής για την υπόθεση Τζαντ. Και τι έγινε, ακόμα και αν παραγραφεί αυτή η υπόθεση; Και γιατί ο κίνδυνος μιας παραγραφής θα πρέπει να οδηγήσει σε φρακίδευση των δικαιωμάτων των κατηγορούμενων, του βασικού δικαιώματός τους να έχουν υπεράσπιση που

να μπορεί με επάρκεια να ανταποκρίνεται στα καθήκοντά της; Φταίει μήπως η υπεράσπιση που οι δικαστικές αρχές έκαναν όλες τις υποθέσεις «πακέτο» και τις παρέπεμψαν σε μια ενιαία δίκη; Αν δε γινόταν αυτό, τότε δεν θα υπήρχε κίνδυνος παραγραφής για καμιά υπόθεση. Να λοιπόν σε ποιους «δίνουν λογαριασμό» η εισαγγελέα και ο πρόεδρος. Στους προϊσταμένους τους, που ανησυχούν μη τυχόν και δυσαρεστηθούν οι Αμερικανοί.

Στη συνέχεια είχαμε νέο πρόβλημα. Ο Δ. Κουφοντίνης δήλωσε ότι έγκαιρα η συνηγορός του είχε δηλώσει κώλυμα για την Παρασκευή και ζήτησε να διακοπεί η δίκη για την Τρίτη (τη Δευτέρα είναι αργία). Και ενώ ο πρόεδρος έδειχνε να συμφωνεί με το αίτημα Κουφοντίνης και ζήτησε από την εισαγγελέα να τοποθετηθεί σχετικά, η κ. Κουτζαμάνη μίλησε όχι ως λογικός άνθρωπος αλλά σαν λοχίας πειθαρχικού ουλαμού σε τάγμα ανεπιθυμητών: «Κύριε πρόεδρε, θα το δούμε αύριο αυτό, μπορεί να έρθουν. Δεν μπορώ να σας πω τώρα». Ενώ η δήλωση του Δ. Κουφοντίνης ήταν σαφής, η εισαγγελέα έκανε πως δεν κατάλαβε, επιστρατεύοντας το βλακώδες επιχειρήμα ότι... μπορεί να έρθουν οι συνηγοροί. «Ρώτησα και πάλι και ισχύει (σ.σ. το κώλυμα των συνηγόρων του)», είπε ο Δ. Κουφοντίνης, αλλά η εισαγγελέα δεν καταλάβαινε τίποτα: «Εμείς έχουμε καλέσει μάρτυρες και είμαστε υποχρεωμένοι να έρθουμε. Μετά, θα δω εγώ τι θα προτείνω πλέον».

Δικαίως διαμαρτυρήθηκε ο Ι. Μυλωνάς, ότι αυτό είναι εμπαιγμός των συνηγόρων. Δηλαδή, να μπουν στην ταλαιπωρία να έρθουν για λίγα λεπτά της ώρας, απλά για να διαπιστωθεί ότι δε μπορεί να γίνει δίκη. Η απάντηση της εισαγγελέα ήταν στο ίδιο στυλ: «Δηλαδή κ. Μυλωνά, είπαμε στους ανθρώπους να έρθουν και θα βρουν κλειστές πόρτες του Δικαστηρίου;»! Σαν να είναι υποχρεωμένη να δίνει εξηγήσεις σε κάποιους. «Αυτή η διαδικασία του καφονιού, κ. πρόεδρε, κάποτε γινόταν στο Στρατό. Να μην το κάνουμε κι εδώ!», ήταν η απάντηση Μυλωνά, όμως ο πρόεδρος, ευθυγραμμισμένος απόλυτα με την εισαγγελέα (σαν να φοβάται ότι κάποιος θα «του τραβήξει τ' αυτί»), τον διέκοψε ενοχλημένος: «Σας παρακαλώ. Διακόπτουμε για αύριο».

■ 96η συνεδρίαση

Παρασκευή, 9.6.06

Σαν να μην έτρεχε τίποτα, η εισαγγελέα έπιασε αμέσως δουλειά, ρωτώντας τους κατηγορούμενους ποιους συνηγοροί τους εκπροσωπούν στη σημερινή συνεδρίαση. Στον πρώτο, όμως, αναγκαστικά σταμάτησε. Γιατί ήταν ο Δ. Κουφοντίνης. Μάλλον όμως δεν περιμένε αυτά που άκουσε, γι' αυτό και έδειξε αφηνδιασμένη και αμήχανη.

«Δε σας βλέπω χαρούμενη σήμερα», ξεκίνησε ο Κουφοντίνης, με ένα αδιόρατο χαμόγελο και περιπαιχτικό τόνο. «Γιατί να είμαι χαρούμενη;», αναρωτήθηκε τάχαμου έκπληκτη η εισαγγελέα. «Για την προαγωγή σας σε αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου», απάντησε ο Κουφοντίνης και συνέχισε με

την ίδια περιπαιχτική διάθεση: «Εγώ πάντως σας δίνω συγχαρητήρια και ξέρω ότι το τρατάρισμα θα μας το κάνετε με την αγόρευσή σας! Όπως βλέπουμε, η δίκη για την υπόθεση 17N παράγει αρεοπαγίτες και αντεισαγγελείς του Αρείου Πάγου». «Δεν προήχθη απ' αυτή τη δίκη», απάντησε αμήχανα η κ. Κουτζαμάνη, για να επανέλθει ο Δ. Κουφοντίνης: «Δεν είναι τυχαίο πάντως που εγώ την είχα προβλέψει την προαγωγή σας».

Στη συνέχεια, ο Δ. Κουφοντίνης έκανε την παρακάτω δήλωση:

«Οι συνηγοροί μου σας είχαν έγκαιρα ενημερώσει ότι έχουν κώλυμα για σήμερα, ωστόσο εσείς βάλατε συνεδρίαση. Αυτό δημιουργεί εύλογα το εξής ερώτημα: Πρόκειται για τυπολατρεία ή για άγχος μπροστά στην άσκηση πιέσεων για ταχύτατη διεκπεραίωση της δίκης; Το κώλυμα των συνηγόρων μου ίσχυε μέχρι χθες. Στο μεταξύ μεσολάβησε το βάρβαρο χτύπημα των ΜΑΤ εναντίον των διαδηλωτών φοιτητών. Η τρομοκρατία της εξουσίας έδειξε για ακόμα μια φορά το δολοφονικό της πρόσωπο, χτυπώντας απροσδόκητα το βλακώδες επιχειρήμα ότι... μπορεί να έρθουν οι συνηγοροί. «Ρώτησα και πάλι και ισχύει (σ.σ. το κώλυμα των συνηγόρων του)», είπε ο Δ. Κουφοντίνης, αλλά η εισαγγελέα δεν καταλάβαινε τίποτα: «Εμείς έχουμε καλέσει μάρτυρες και είμαστε υποχρεωμένοι να έρθουμε. Μετά, θα δω εγώ τι θα προτείνω πλέον».

Δεύτερος στη σειρά ο Χρ. Ξηρός απάντησε λακωνικότερα στο ερώτημα της εισαγγελέα: «Το αυτό». Οι άλλοι κατηγορούμενοι εκπροσωπήθηκαν από συνηγόρους.

Η εισαγγελέα, αφού είπε ότι θα μπορούσε να προτείνει αυτεπάγγελτο διορισμό συνηγόρων, αλλά δεν θα το κάνει, πρότεινε τη διακοπή για την Τρίτη, πρόταση με την οποία συμφώνησε το δικαστήριο. Τα περί αυτεπάγγελτου διορισμού, βέβαια, είναι μια μπαρούφα. Και να ήθελε να το κάνει δε θα μπορούσε το δικαστήριο, αφού ο κατηγορούμενος δεν έχει απολύσει τους δικηγόρους του. Ακόμα και αν το δικαστήριο το πήγαινε στον τσαμπουκά, δε θα προλάβαινε να κάνει τίποτα, γιατί την Τρίτη θα εμφανίζονταν κανονικά οι συνηγοροί των κατηγορούμενων. Γιατί, όμως, η εισαγγελέα δε ζήτησε και σήμερα την αποστολή των πρακτικών στο ΔΣΑ; Επικράτησαν φαινόμενα ψυχραιμότερες σκέψεις. Γιατί οι πολλές μετάνοιες δημιουργούν τον κίνδυνο θραύσης του μετώπου.

Εντύπωση, όμως, προκάλεσε μια αποστορφή του προέδρου, ο οποίος κλείνοντας τη συνεδρίαση είπε ότι οι κατηγορούμενοι δεν πρέπει να φτάνουν σε κατάχρηση δικαιωμάτων. «Δηλαδή, το να 'χει δικηγόρο ο κατηγορούμενος είναι κατάχρηση δικαιωμάτων;», ρώτησε εύστοχα ο Δ. Κουφοντίνης, χωρίς να πάρει καμιά απάντηση.

■ 97η συνεδρίαση

Τρίτη, 13.6.06

Με την έναρξη της συνεδρίασης, ο Α. Κωνσταντάκης ζήτησε την ανάκληση της απόφασης της περασμένης Πέμπτης για παραπομπή των πρακτικών στο ΔΣΑ, διότι ο ίδιος είχε έγκαιρα ενημερώσει το δικαστήριο ότι θα βρισκόταν στο αναθεωρητικό στρατοδι-

κειό. Χρησιμοποιώντας σκληρές φράσεις ο συνηγορός ξεκαθάρισε ότι αν δεν ανακληθεί η απόφαση, ζητά να του χορηγηθεί αντίγραφο με το σκεπτικό της, επιφυλασσόμενος για τις περαιτέρω κινήσεις του και ως προς τη δίκη (αν θα υποβάλει αίτηση εξαίρεσης του δικαστηρίου) και ως προς τη με νομικά μέσα υπεράσπιση της τιμής και της επαγγελματικής του υπόστασης. Το ίδιο ζήτησε και ο Γ. Γκουντούνας, υπενθυμίζοντας ότι ο ίδιος έγκαιρα είχε ενημερώσει το δικαστήριο ότι τη συγκεκριμένη μέρα έπρεπε να κάνει ιατρικές εξετάσεις.

Η εισαγγελέα ζήτησε να φέρουν έγγραφα οι συνηγοροί για ν' αποδείξουν ότι απουσίαζαν δικαιολογημένα (σε ρόλο απουσιολόγου, όπως εύστοχα είχε γράψει η «Ελευθεροτυπία»)!! Ο Α. Κωνσταντάκης απάντησε ότι αυτό το θεωρεί ακόμα πιο προσβλητικό και είπε στην εισαγγελέα αν θέλει να επικοινωνήσει αυτή με το στρατοδικείο (της έδωσε μάλιστα όνομα κατηγορούμενου και αριθμό της υπόθεσης στο πινάκιο). Η εισαγγελέα, έμεινε στην τελευταία γραμμή άμυνας: στο δίλημμα θα ελέγξω και μετά θα προτείνω προς το δικαστήριο.

Η δίκη συνεχίστηκε με την κατάθεση του Γρίβα (ληστεία ΕΛΤΑ Αγγάλως). Ήταν η σειρά του Γ. Γκουντούνα να υποβάλει ερωτήσεις και το σκηνικό της αθλιότητας επαναλήφθηκε. Ο άθλιος αυτός ψευδομάρτυρας, που «αναγνωρίζει» όποιον του δείχνουν κάθε φορά οι ασφαλίτες (θυμίζουμε ότι είχε «αναγνωρίσει» τον Δαναλάτο και την εμφανιζόμενη ως συμμορία του και στη συνέχεια «αναγκώρισε» ορισμένους από τους κατηγορούμενους σ' αυτή τη δίκη) αυτοδιαψευδότη συνεχώς. Οχι μόνο σε σχέση με τις παλιές του καταθέσεις αλλά και σε σχέση με όσα υποστήριζε σ' αυτή την κατέθεση. Διέψευδε αυτά που είχε πει πριν ένα-δυο λεπτά! Ο πρόεδρος για άλλη μια φορά έκανε ελάχιστες παρεμβάσεις, χωρίς διάθεση να εμποδίσει το έργο των συνηγόρων. Ήταν σαν να ελεγε στον Γ. Γκουντούνα «εντάξει, αναξιόπιστος είναι, άσ' τον να πάει στην ευχή». Χαρακτηριστική ήταν η σκηνή με το «σημάδι στον καρπό». Εχοντας ξεχάσει ότι την πρώτη μέρα της κατάθεσής του ο Χρ. Ξηρός είχε δείξει τα χέρια του, που δεν είχαν κανένα σημάδι, ο Γρίβας ζήτησε να δει τα χέρια του για να διαπιστώσει αν είχε σημάδι. Εκεί δεν κρατήθηκε ο πρόεδρος και του παρατήρησε σε αυστηρό τόνο ότι δε μπορεί να ήταν και ο Δαναλάτος και κάποιος από τους άλλους και ότι δε θα γίνεται συνέχεια αυτή η δουλειά. Τα έδειξε τα χέρια του ο Χρ. Ξηρός. Ενδιαφέρον, όμως, έχει η αποκάλυψη του Γρίβα, ότι ένας ασφαλίτης του είχε πει ότι ο Δαναλάτος έχει σημάδι. Ελα, όμως, που και ο Δαναλάτος δεν είχε κανένα σημάδι, όπως αποδείχτηκε στη δίκη που έγινε, στην οποία αθωώθηκε!

Ο ίδιος ο Χρ. Ξηρός συνόψισε με το θυμόσοφο τρόπο του όλη την ουσία της κατάθεσης Γρίβα: Ο ληστής φορούσε διαφανή μεμβράνη στο πρόσωπο για να αλλοιώνει τα χαρακτηριστικά του. Φορούσε χοντρά μωπικά γυαλιά και δε φαινόταν τα μάτια

του. Φορούσε περούκα και δεν φαινόταν τα μαλλιά του. Τότε τι είδε ο Γρίβας; Φαίνεται ότι ο ληστής αρχικά είχε μεταμφιεστεί σε Δαναλάτο και μετά μεταμφιεσθήκε σε Χριστόδουλο. Και το κορυφαίο. Ο Γρίβας υποστήριζε ότι ο Χριστόδουλος τότε είχε κοντό λαϊμό γιατί ήταν πιο παχύς. «Δηλαδή άμα αδυνατίσω κι άλλο θα γίνω καμηλοπάρδαλη;», ήταν η ατάκα του Χριστόδουλου, που σκόρπισε τη γενική θυμωμένη από του δε σκόρπισε καμιά θυμωμένη ήταν η καταληκτική επισημάνσή του: «Θέλω να μην απομακρυνθεί ο μάρτυρας, γιατί θα ζητήσω να διωχτεί για ψευδομαρτυρία. Με τέτοιους ψευδομάρτυρες μας καταδίκασε ο αρεοπαγίτης κ. Μαργαρίτης».

Ο μάρτυρας Μπερεδήμας, συμβασιούχος των ΕΛΤΑ τότε, ήταν στον αντίποδα του Γρίβα. Ήταν σε θέση να κάνει την περιγραφή δυο μόνων δραστηρίων και μόνο ως προς το σωματότυπο. Είπε χαρακτηριστικά: «Μοιάζαν κι εκείνοι (σ.σ. ο Δαναλάτος και ένας ακόμη από εκείνους που κατηγορήθηκαν για τη ληστεία και αθωώθηκαν) μοιάζαν κι αυτοί» (σ.σ. ο Χριστόδουλος και ο Κουφοντίνης). Όσο κι αν πείστηκε από την έδρα, ήταν κατηγορηματικός: εννοούσα μόνο στο σουλούπι, στο σωματότυπο, που θα μπορούσαν να είναι κι ένα σωρό άλλοι άνθρωποι. Μάλιστα, το τόνισα αυτό στον ανακριτή, ότι δε μπορώ να αναγνωρίσω κανένα, πέρα από το σουλούπι. Και όμως, αυτές οι διευκρινίσεις, που αποτελούν την ουσία, δε γράφτηκαν ποτέ στην κατάθεσή του. Το μόνο που γράφτηκε είναι ότι «μοιάζουν» ο Χριστόδουλος και ο Κουφοντίνης. Όταν ο ανακριτής του έδειχνε φωτογραφίες, στάθηκε στο σουλούπι και ενός τρίτου ανθρώπου, όμως ο ανακριτής του είπε «αυτόν άσ' τον, είναι ο Τούρκος και έχει πεθάνει»! Ετσι γινόταν η ανάκριση εκείνου το ζοφερό καλοκαίρι και φθινόπωρο του 2002. Αξιοσημείωτα είναι δύο ακόμη στοιχεία από την κατάθεση Μπερεδήμα. Πρώτο, ότι ο ψευδοαστυνομικός, ρόλος που αποδίδεται στον Δ. Κουφοντίνη, περισσότερο έμοιαζε με άτομο από την ομάδα Δαναλάτου παρά με τον Κουφοντίνη. Δεύτερο, ότι αυτός που από το κατηγορητήριο εμφανίζεται ως Χριστόδουλος φορούσε όντως ξανθιά περούκα και χοντρά μωπικά γυαλιά. Ως προς αυτό, η κατάθεση Μπερεδήμα ταυτίζεται μ' αυτή του ψευδομάρτυρα Γρίβα. Όμως, ο μιν Μπερεδήμας λέει ότι ήταν αδύνατο να τον αναγνωρίσει, ο δε Γρίβας έχει κάνει το γνωστό σλάλομ μεταξύ Δαναλάτου και Χριστόδουλου.

Μετά το διάλειμμα, ο πρόεδρος ανακοίνωσε ότι η κατάθεση του Γρίβα θα συνεκτιμηθεί με όλες τις άλλες και ο ίδιος κρίνει ότι δε συντρέχουν λόγοι κράτησής του για ψευδομαρτυρία. Ίδια γέυση, δηλαδή, όπως και με τους άλλους ψευδομάρτυρες. Οργισμένος ο Χρ. Ξηρός είπε πως αν αυτά γινόταν σε μια κοινή ποινική δίκη οι μάρτυρες θα διώκονταν για ψευδομαρτυρία και οι καταθέσεις τους θα πετιόνταν στα σκουπίδια. Εδώ, όμως, έχουμε μια πολιτική δίκη, στην οποία δικάζονται πολιτικοί αντίπαλοι, μια δίκη σκοπιμότητων, γι' αυτό και κυριαρχούν άλλα πράγματα. Αυτά περί συνεκτίμησης

μας τα έλεγε και ο Μαργαρίτης –κατέληξε- κι εμείς τα χάσαμε. Κι όταν ήρθε η ώρα της απόφασης είδαμε ότι είχε χρησιμοποιήσει όλους αυτούς τους ψευδομάρτυρες. Ο πρόεδρος περιορίστηκε να του πει, ότι έχει δικαίωμα να χρησιμοποιήσει ο ίδιος νομικά μέσα και ο Χριστόδουλος κάγχασε: Μου λέτε δηλαδή να του κάνω μήνυση. Να προσφύγω στα δικαστήρια που μου έχουν ρίξει 10 ισόβια με αυτούς τους ψευδομάρτυρες!

Ο μάρτυρας Γεροδήμος, διαχειριστής του υποκαταστήματος, ήταν ίδια περίπτωση με τον προηγούμενο. Είδη δυο από τους δράστες, οι οποίοι πήραν τα λεφτά. Διέκρινε και μπορούσε να περιγράψει μόνο σωματότυπο. Και όμως, καταβλήθηκε προσπάθεια να χρησιμοποιηθεί κι αυτός ως αναγνωριστής. Πώς; Με μια περιγραφή σωματότυπου και αναγνώριση από φωτογραφίες που έδειχναν ένα άτομο από τη μέση και πάνω! Χωρίς, δηλαδή, να μπορεί να διακρίνει το ύψος!! Τα ίδια είχε πει ο μάρτυρας και για το Δαναλάτο, τον οποίο επίσης είχε αναγνωρίσει ως προς το σωματότυπο. Η τοποθέτησή του ήταν αφοπλιστική: Αν στη θέση του Δαναλάτου ήταν ο Χριστόδουλος, θα αναγνώριζα αυτόν, αφού μόνο εξωτερικά χαρακτηριστικά είδα!

Ο Γεροδήμος κατάφερε να νινάξει στον αέρα ολόκληρο το κατηγορητήριο και να καταδείξει ότι το μόνο που υπήρξε στους υπάλληλους των ΕΛΤΑ ήταν η σύγχυση και η διάθεση των υπαλλήλων να «αναγνωρίσουν» ως ληστές όποιους κατά καιρούς τους έδειχνε η Ασφάλεια. Για παράδειγμα, τον υποτιθέμενο Χριστόδουλο ο Γεροδήμος τον τοποθέτησε αλλού σε σχέση με τον Γρίβα. Ο Γρίβας τοποθέτησε τον «Χριστόδουλο» στη θέση του ατόμου που απειλούσε τον ίδιο, ενώ ο Γεροδήμος στη θέση του ατόμου που απειλούσε αυτόν! Και ήταν κατηγορηματικός και αυτός. Όσο για την αναγνώριση, στην μεν περίπτωση του Δαναλάτου τον είχαν κατεβάσει στα υπόγεια της Ασφάλειας και ξεφύλλιζε πολλά άλμπουμ με φωτογραφίες επί τέσσερις ώρες, ενώ στην περίπτωση του Χριστόδουλου ο ανακριτής του έδειξε μερικές φωτογραφίες που είχε πάνω στο γραφείο του! Ήταν οι φωτογραφίες των συλληφθέντων ως μελών της 17Ν. Άλλος ένας μάρτυρας αποκάλυψε πως γίνονταν οι αναγνωρίσεις από τους ανακριτές και πως καθοδηγούνταν οι μάρτυρες προς συγκεκριμένα πρόσωπα.

Μετά την κατάθεση Γεροδήμου ο Δ. Κουφοντίνης ζήτησε να κάνει μια σύντομη δήλωση: «Η κ. εισαγγελέας, στη διάρκεια της κατάθεσης του μάρτυρα, εξέφρασε την άποψη ότι ένα άτομο με μωπία δε θα μπορούσε να συμμετάσχει σε μια ληστεία. Θεωρώ αυτή την άποψη ρατσιστική. Ένα άτομο με μωπία, ακόμα και ένα άτομο με ειδικές ανάγκες έχει πλήρη δικαιώματα σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής, ακόμη και στις διαδικασίες ανακατανομής του κοινωνικού πλούτου. Αν θέλετε, στο τέλος, όταν τελειώσουν αυτές οι υποθέσεις που εσείς τις ονομάζετε ληστεία σε τράπεζες, θα πούμε και γι' αυτό, θα πούμε και για τη ληστεία των τραπεζών από τις τράπεζες των ληστών».

■ 98η συνεδρίαση Τετάρτη, 14.6.06

Η μάρτυρας Κιόρογλου, υπάλληλος του υποκαταστήματος των ΕΛΤΑ Αιγάλεω, επέτεινε ακόμα περισσότερο

τη σύγχυση σχετικά με την περιγραφή των δραστών της ληστείας, αφού οι δικές της προσλαμβάνουσες αποκλίνουν σημαντικά απ' αυτές των συναδέλφων της. Η συγκεκριμένη μάρτυρας στον ανακριτή είχε πει ότι ο ένας από τους δράστες έμοιαζε με το Χρ. Ξηρό και εκείνος που ήταν ντυμένος αστυνομικός με το Τζωρτζάτο, χωρίς να είναι και σίγουρη. Στο πρώτο δικαστήριο, όμως, είχε καταθέσει ότι ο Χριστόδουλος είναι ψηλότερος από εκείνον που είδε και ότι ο Τζωρτζάτος αποκλείεται να είναι, γιατί είναι πάρα πολύ ψηλός.

Αξίζει να σημειώσουμε, ότι οι ερωτήσεις του προέδρου και της εισαγγελέας σ' αυτή τη δίκη δεν ήταν του τύπου «σε τι ποσοστό αναγνωρίζετε;», αλλά του τύπου «όταν είδατε τους συλληφθέντες ως μέλη της 17Ν στην τηλεόραση, για ποιον είπατε ότι αυτός μπορεί να μου θυμίζει κάτι;». Αίσθησή μας είναι ότι πρόκειται για μια προσπάθεια να βγουν λάδι οι ανακριτές που κατηύθυναν τους μάρτυρες σε συγκεκριμένες αναγνωρίσεις. Πώς θα γίνει αυτό; Η ευθύνη θα φορτωθεί ολόκληρη στους μάρτυρες. Οι δηλαδή, αυτοί παρασύρθηκαν από το κλίμα της εποχής και άρχισαν τις αναγνωρίσεις και ο ανακριτής δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να καταγράφει τις καταθέσεις τους. Η ερμηνεία αυτή, όμως, «μπάζει» από παντού. Όταν η ανάκριση προσανατολιζόταν στον Δαναλάτο, οι μεν ασφαλίτες έδειχναν στους μάρτυρες ολόκληρα άλμπουμ με φωτογραφίες, ο δε ανακριτής έφερνε τον Δαναλάτο και τους άλλους στο γραφείο του και τους έδειχνε ολοζώντανους και από κοντά στους μάρτυρες για να τους αναγνωρίσουν. Στην περίπτωση των κατηγορούμενων ως μέλη της 17Ν οι ανακριτές έδειχναν

στους μάρτυρες φωτογραφίες της συγκεκριμένης ομάδας συλληφθέντων (αν και δε χρειαζόταν, αφού τηλεοράσεις και εφημερίδες είχαν αναλάβει το έργο της υποβολής αναγνωρίσεων) και βέβαια ουδέποτε τους οδήγησε στο γραφείο του για να τους δουν από κοντά οι μάρτυρες.

Ούτε μια ώρα διαδικασίας δεν είχε περάσει, όταν ένα αποκλυπτικό επεισόδιο σφράγισε για μια ακόμη φορά τη διαδικασία. Συνήγορος πολιτικής αγωγής ρώτησε τη μάρτυρα «σε ποιο σημείο βρισκόταν ο κ. Τζωρτζάτος;». Μυλωνάς και Κωνσταντάκης πετάχτηκαν αμέσως και διαμαρτυρήθηκαν σε έντονο ύφος για την παραπειστική ερώτηση. Ο πρόεδρος, αντί να κάνει την αυτοκριτική του που δεν έσπευσε αυτός να απαγορεύσει την ερώτηση και να βάλει στη θέση του το συνήγορο της πολιτικής αγωγής που διέπραξε αυτή την αθλιότητα, άρχισε να επιπλήττει τους υπερασπιστές επειδή αντέδρασαν έντονα. Πάνω στη διαδικασία της επίπληξης «πέταξε» ότι οι συνήγοροι αντιδρούν έτσι για να δημιουργήσουν εντυπώσεις!

Και τότε, ποιος είδε τον Κωνσταντάκη και δεν το φοβήθηκε. Οργισμένος, φωνάζοντας με όλη τη δύναμη της φωνής του και χτυπώντας το χέρι του στο έδρανο, απαίτησε από τον πρόεδρο να του πει πού προσπαθεί να δημιουργήσει εντυπώσεις, σε ποιον άλλο εκτός από το δικαστήριο απευθύνεται. «Δεν ξέρω σε ποιον απευθύνεται», ήταν η απάντησή του προέδρου (!), που εξόργισε ακόμη περισσότερο το δικηγόρο. Απαίτησε να απαντήσει αμέσως ο πρόεδρος τι εννοεί, αλλιώς θα του υποβάλει αίτηση εξαιρέσεως. Το ερώτημα «πείτε μου σε ποιον άλλο εκτός από το δικαστήριο απευθύνονται;» το έθεσε άπειρες φορές ο Α. Κων-

σταντάκης και απάντηση δεν πήρε. Αμήχανος και σιωπηλός ο Δ. Βερτέλης άκουγε το ξέσπασμα του συνηγόρου. Τη διέξοδο έδωσε η εισαγγελέας, που παρακάλεσε τον πρόεδρο να κάνει διάλειμμα, «διότι όλοι είμαστε κουρασμένοι και θέλουμε να ηρεμήσουμε λίγο!»

Τυπικά, το επεισόδιο διευθετήθηκε με μια δήλωση του Ι. Μυλωνά, που μίλησε για τρία ολισθήματα του προέδρου (ο Α. Κωνσταντάκης δεν έκανε καμία δήλωση και δεν πήρε ούτε λέξη πίσω απ' όσα είχε πει). Η πολιτική διάσταση, όμως, φάνηκε από τις δηλώσεις των Δ. Κουφοντίνης και Χρ. Ξηρού και την απολογητική του προέδρου. Ίδου ο πλήρης διάλογος:

Δ. Κουφοντίνης: Κύριε πρόεδρε, εδώ διεξάγεται μια ιστορική πολιτική δίκη. Σε μια τέτοια δίκη, όπου αντιπαράγονται δύο διαφορετικοί κόσμοι, δύο διαφορετικές Ελλάδες, εσείς βρίσκεστε υπό καθεστώς πίεσεων. Οι πρώτες προειδοποιητικές βολές, και προς εσάς προσωπικά, γίναν κατά την έναρξη της δίκης με τις παρεμβάσεις του Μητσοτάκη και του αμερικανού πρέσβη. Το καθοριστικό όμως σημείο, αυτό που νομίζω ότι σηματοδότησε και τη στροφή σας - την έχουμε δει όλοι - ήταν μετά την κατάθεση της υπουργού Εξωτερικών και ένα μπαράζ άρθρων που αφορούσαν εσάς σε διάφορες εφημερίδες. Άρθρα πανομοιότυπα, φαινόταν ότι εκπορεύονταν από το ίδιο κέντρο και με την ίδια φρασεολογία, που μίλούσαν για ανοχή του προέδρου στην προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων από την πλευρά των κατηγορουμένων και των συνηγόρων υπεράσπισης. Νομίζω ότι αυτό ήταν το καθοριστικό σημείο όπου φαίνεται ότι οι πιέσεις καρποφόρησαν, ακόμη και στο να μη τηρείτε τα προσήματα. Αυ-

τές οι παρεμβάσεις, οι οποίες είναι τελείως αντιδικονομικές αλλά που ταιριάζουν πλήρως με τον πολιτικό χαρακτήρα αυτής της δίκης, δεν κρύβονται. Εσείς οφείλατε να αποδείξετε ότι δεν υποκύπτετε στις πιέσεις. Δεν το πράξατε.

Πρόεδρος: Κύριε Κουφοντίνι, οφείλω να πω ότι αυτές οι διαπιστώσεις δεν έχουν βάση. Το «όφειλα να αποδείξω ότι δεν υπόκειμαι σε πιέσεις» με τι τρόπο να το αποδείξω; Επικαλείσθε κάποια στοιχεία αορίστως, χωρίς να συγκεκριμενοποιείτε κάποια άλλα στοιχεία τα οποία εσείς ενδεχομένως θα θέλατε να υποστηρίξετε και να επικαλεστείτε. Ποια είναι εκείνα τα στοιχεία τα οποία λέτε ότι κάνουν τον υποφαινόμενο να υπόκειται σε πιέσεις; Δεν ξέρω ποια είναι. Σας διαβεβαιώ όμως ότι εγώ δεν έχω, εκτός από την άσκηση των καθηκόντων μου, δεν δέχομαι από πουθενά πιέσεις, ούτε με ενδιαφέρουν οποιεσδήποτε άλλες καταστάσεις ή άλλα συμφέροντα πέραν από τη διαδικασία η οποία διεξάγεται εδώ. Δεν έχω τίποτε άλλο, αλλά δεν έχω και κάποια άλλα μέσα να σας πω ότι κύριοι κάνετε λάθος. Από πού τα βγάζετε αυτά τα συμπεράσματα;

Δ. Κουφοντίνης: Απ' αυτά που γίνονται κάθε μέρα, κύριε πρόεδρε.

Πρόεδρος: Πάλι αορίστως... (Δ. Κουφοντίνης: δεν ακούγεται) Μου αρχίσατε τώρα για τα διάφορα δημοσιεύματα και για διάφορους πολιτικούς που λένε ορισμένα πράγματα. Δεν με απασχολούν.

Χρ. Ξηρός: Εγώ θελω να το θέσω διαφορετικά το ζήτημα. Σ' ένα ταξικό δικαστήριο, όπως είσατε εσείς, εκ των πραγμάτων, δεν χρειαζόμαστε ενδείξεις μεροληψίας, το θεωρούμε βέβαιο ότι είναι μεροληπτικό ένα ταξικό δικα-

■ Θωμάς Σερίφης

Λασπολογία και διασμός της κοινής λογικής

Ο βιασμός της κοινής λογικής από μισθωμένες πένες, στην υπηρεσία δήθεν «λαϊκών αγωνιστών», που σύμφωνα με δηλώσεις τους απλά ιδιώτευαν, με αναγκάζουν να απαντήσω στη συνεχιζόμενη και αναίτια προσπάθεια σπύλων μου ως συνεργαζόμενου με τις δικωκτικές και δικαστικές αρχές.

Θα προσπαθήσω με όσο λιγότερα λόγια μπορώ, γιατί θεωρώ ότι δεν είναι της παρούσης οποιαδήποτε αντιπαράθεση, να παραθέσω μερικά στοιχεία, έτσι για να μπορέσουμε να δούμε τι λέει η κοινή λογική για το ποιος είναι συνεργαζόμενος.

Κατηγορούμαι ότι συνεργάστηκα με τις δικωκτικές αρχές στο στάδιο της προδικασίας για να τύχω ελαφρύτερου κατηγορητηρίου. Εδώ θελω να θυμίσω ότι συνελήφθηκα μετά απ' αυτούς που με κατηγορούν και δεν έφεραν κανένα μετά από εμένα. Οι μόνες κατηγορίες που υπήρχαν εις βάρος μου ήταν η συμμετοχή μου στην οργάνωση και η συμμετοχή μου στην ενέργεια στο Πολεμικό Μουσείο, και μόνο από τις δικές μου

ομολογίες προστέθηκαν στο τελικό κατηγορητήριο άλλες τρεις υποθέσεις, συν μία κατηγορία για συνέργεια σε ανθρωποκτονία, που έγινε προσπάθεια από τις δικωκτικές αρχές να μου τη φορτώσουν και απαλλάχτηκα με βούλευμα.

Αυτή ήταν η επιβράβευση μου από την Ασφάλεια για τις υπηρεσίες που της πρόσφερα για να συμβάλω και εγώ στην ενοχοποίηση άλλων συγκατηγορουμένων μου.

Αυτά όσον αφορά τη συνεργασία μου με τις δικωκτικές αρχές και ας έρθουμε τώρα στη δήθεν συνεργασία μου με τις δικωκτικές αρχές για να έχω το ελαφρυντικό που μου απέδωσε το δικαστήριο.

Η δική μου στάση από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου πηγάζει από τις γνώσεις μου για τη στάση

των αριστερών αγωνιστών που σε συνθήκες πολύ πιο δύσκολες από τις σημερινές είχαν το θάρρος να αναλαμβάνουν τις ευθύνες που τους αναλογούσαν για την όποια δράση τους στους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες. Ακόμα και δεκαπεντάχρονα παιδιά δεν δίστασαν να θυσιάσουν και τη ζωή τους προκειμένου να υπερασπιστούν τις ιδέες τους, γιατί όπως λέει η παράδοση της Αριστεράς και έρχεται να μας το θυμίσει και επιφανής διανοητής της Αριστεράς και μάρτυρας υπεράσπισης: Όταν ένα μέλος παράνομης αριστερής οργάνωσης συλλαμβάνεται, τότε πρέπει να μην ομολογήσει, ει δυνατόν ούτε το όνομά του. Αν όμως η οργάνωση εξαρθρωθεί, τότε ο αριστερός υπερασπίζεται την οργάνωσή του. Δεν διαχωρίζεται τη θέση του, γιατί τέτοια στάση θα θεωρού-

νταν ποταπή.

Εγώ βέβαια θα ήταν δύσκολο να υπερασπιστώ την οργάνωση από την οποία είχα αποχωρήσει, γιατί διαφωνούσα για τον τρόπο δράσης της, αλλά αυτό δεν με εμπόδιζε να αναλάβω τις ευθύνες μου για την όποια δράση μου με την οργάνωση αυτή. Γι' αυτό το λόγο στην απολογία μου στο δικαστήριο αναφέρθηκα μόνο στη δική μου δράση στην οργάνωση και στις ενέργειες που εγώ πήρα μέρος, χωρίς να κατονομάσω κανέναν άλλον, με συνέπεια το δικαστήριο να μου δώσει μεν το ελαφρυντικό, γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, γιατί μόνο από τη δική μου ομολογία μπορούσε να αντλήσει στοιχεία για την καταδίκη μου, και από την άλλη να μου επιβάλει τις μεγαλύτερες δυνατές ποινές τόσο κατά τη διαδικασία

του καταλογισμού όσο και της επιμέτρησης της ποινής. Και για να δώσω ένα παράδειγμα, η ίδια ποινή -7 χρόνια- για άμεση συνέργεια και η ίδια -7 χρόνια- για απλή συνέργεια. Ας σημειωθεί ότι είμαι ο μόνος από τους «συνεργαζόμενους» που καταδικάστηκε για συμμετοχή στην οργάνωση μέχρι το 2002, χωρίς ούτε ένα στοιχείο εις βάρος μου.

Επειδή η λασπολογία και η κατασκευοφάντηση έχουν κάποια όρια, είμαι αναγκασμένος να απαντήσω στα θρασύτατα ψεύδη τους για τελευταία φορά, γιατί τώρα δεν είναι ο κατάλληλος χρόνος για οποιαδήποτε αντιπαράθεση. Θα μας δοθεί η ευκαιρία στο μέλλον και κάτω από άλλες συνθήκες, για να δοθούν ξεκάθαρως εξηγήσεις και τότε θα φανεύει η κοινή λογική και όχι η «κοινή» λογική των σκοπιμοτήτων τους.

Θωμάς Σερίφης
ΥΓ: Τα μηνύματα αντίστασης δίνονται μέσα από τους αγώνες ενάντια στην εξουσία και όχι λοιδορώντας και λασπώνοντας ανθρώπους που είχαν το θάρρος να αναλάβουν τις ευθύνες των πράξεών τους.

ΣΥΜΗ-ΩΣΕΙΣ

* Καλό το mundial, καλύτερο το moon deal.

* Αχ, τι ωραία ζεστούλα έφερε ο φετινός Ιούνης! Και πού να γινόταν καλύτερη εξαέρωση και καύση στα πανεπιστημιακά σώματα...

* «Φυσάει κόντρα και στη Θεσσαλονίκη / εμπρός στον αγώνα, εμπρός για τη νίκη». Ωραίο το σύνθημα που ακούστηκε ως εδώ...

* Καλό και το αθηναϊκό: «Ο Παλαιокώστας έδειξε το δρόμο / να πάρουμε ελκικόπερο, να κλέψουμε το νόμο». Όμως, δεν είμαστε για περιπτώ εξοδα, παιδιά. Γίνεται κι αλλιώς, πολύ πιο οικονομικά, δέληση να υπάρχει.

* Ένας στους πέντε μαθητές λυκείου, λέει, δεν κάθεται στο οικογενειακό τραπέζι. Σε ποιο; Επίσης, εννιά στους δέκα μαθητές δεν παίρνουν κολατσιό από το σπίτι, αλλά αγοράζουν τροφές από τα σχολικά κυλικεία; Ε, ποια η διαφορά;

* Αρχίζουν τα μπάνια του λαού. Ας πούμε όχι στις ομπρελοξαπλώστρες, ας απαιτήσουμε την ελεύθερη πρόσβαση στις παραλίες, ας επιτελούμε κατά όσων βιάζουν – ακόμα κι έτσι – τις στιγμές και τις ζωές μας. Κι επιτέλους, όχι πάντα μ' αυτή την επίπλαστη, εκβιαστική ευγένεια και «πολιτισμένα». Αποκτηνώδηκα μέσα στην ευγένεια και τις ειρηνικές διευθετήσεις, το κέρατό μου!

Θεός υπάρχει. Αθεοί υπάρχουν;

* Και μην ξεχνάμε ότι ένα φραπεδάκι έχει κόστος κάτι λίγα λεπτά. Επιτεθείτε στους κλέφτες γιολών τε και ορέων, ενδυμούμενοι πόση ώρα συνουσιαζόσαστε με μηχανές στις γραμμές παραγωγής, για να βγει το αντίτιμο ενός καφέ.

* Για εισιτήρια, διαμονή και φαγητό δε λέω, γιατί θα βάλουμε τα κλάματα. Και (συμψύχως) όλα αυτά τα φωνάζω, έχοντάς τα στην πόρτα μου η ανάπηρη (αλλά και δακτυλοδεικτούμενη).

* Ας μάθουμε κάποτε επιτέλους τον ορισμό της ειδήσης. Δεν είναι ειδήση το ότι «ο εγκρατής Κώστας Σημίτης κάπνισε τρία τσιγάρα απαντώντας». Ειδήση θα ήταν το αν πλήρωσε για ν' αγοράσει πακέτο.

* Δεν μου πέφτει και λόγος, αλλά βλέπω μεγάλη απόκλιση στις δηλώσεις εισοδήματος των πολυτεχνιτών... ε, Μαρούλα;

* Να ξαναμαναυενθυμίσω τις τέσσερις νότες στις οποίες πρέπει να εδράζονται κάποιοι καλλιτέχνες, οι οποίοι συχνάκις καταπίνουν τις γλώσσες (και τις συναγριδες) τους: Μι λα ρε σι (Μίλα ρε συ).

* Ταχυδρομήστε εφημερίδες και βοηθείστε τους Λειψούς. Δεν έχει (και δεν είναι το μόνο μέρος)! Βέβαια, δεν έχει και ΑΤΜ, αλλά εκεί δεν μας παίρνει... Απλά δεν εόρτασαν την περασμένη Κυριακή που ήταν της Αναλήψεως και διευρυναν την εορτή του αγίου οιονοπνεύματος για να ξεχάσουν.

* Δηλαδή, κυρ – Τετράδη, από πού κατάλαβες ότι μυρίζει ασφάλεια η προκήρυξη του «Επαναστατικού Αγώνα»; Η ερώτηση είναι σοβαρή, για να μαθαίνουμε κι εμείς οι προλετάρειες Κοκκινσκοουφίτες κι όχι μόνο οι αστές Δουλοτσινέες...

* Γιατί δεν ακούτε τον pretender? Γιατί, φρουροί, δεν πυροβολείτε; Γιατί δεν πλακώνετε τα παιδιά στις φάπες; Γιατί δεν πετάτε μπουκάλια στους διαιτητές; Γιατί αφήνετε να διαιωνίζεται η κοινωνική σε βάρος της ατομικής αδικίας;

* Μιλώντας greeklish, ντυμένος αμερικάνικα και καθώς έβγαине από το φραστ φουστ, ο δέσμιος των τραπέζων νεοέλληνας, σχολίαζε το εφηβικό έγκλημα μουρμουρίζοντας "Αμερική γίναμε"...

* Οι παραλίες της Δωδεκανήσου περνάνε στα χέρια του δημοσίου κι από εκεί στους ιδιώτες; Έτσι φαίνεται. Ας είναι καλά το καλομαγειρεμένο (έως καμένο) 132/1929 ιταλικό κυβερνητικό διάταγμα. Ο αιγιαλός (σημείο που σκάει το χειμείο κύμα συν 12 μέτρα) βαφτίστηκε αιγιαλός και παραλία μαζί, τουτέστιν δημόσιος κοινόχρηστος χώρος. Και κάποιοι ήδη έλαβαν το κουβέρ και περιμένουν το γεύμα.

* Αυξάνονται ραγδαία οι αυτοκτονίες στην Ιαπωνία, όμως στον καπιταλισμό «ουδέν κακόν αμυγιέζ καλού». Ευνοείται ο κρίκος της αλυσίδας που λέγεται «νεκροθάφτες» (μιλώ για τους εν ζωή παραμένοντες).

* «Όλοι μου λεν πως είμαι αθώος γιατί δεν βλέπουν τα κρεμασμένα στους τοίχους ομοιώματα. Μα εγώ φοβάμαι. Γιατί καλώς γνωρίζω πόσες ωραίες πράξεις μου καρατόμησα, πόσες φορές κλάδεμα τους βλαστούς μου» [Στέλιος Γεράνης – «Ομολογία ενοχής»].

Κοκκινσκοουφίτα

στήριο. Κάτι παραπάνω από βέβαιο. Όσο για τις αποδείξεις που ζητάτε, υπάρχει η πρωτόδικη απόφαση, η οποία είναι περιττή απόδειξη μιας ταξικής δίκης και καταδίκης πολιτικών αντιπάλων. Όσο για τα περί αστικής νομιμότητας και αν θα τηρηθεί ή όχι, έτσι κι αλλιώς η αστική νομιμότητα απευθύνεται σ' αυτούς που έχουν λεφτά και όχι σε φτωχούς εργατές, όπως εγώ για παράδειγμα, για τους οποίους δεν ισχύει τίποτα.

Οι συνήγοροι υπεράσπισης των Χρ. Ξηρού και Β. Τζωρτζάτου σχολίασαν συνολικά τις καταθέσεις των μαρτύρων, από τις οποίες αποκλείεται κάθε εμπλοκή των εντολών τους στην υπόθεση. Δεν παρέλειψαν δε να επισημάνουν το γεγονός ότι από το αποδεικτικό υλικό για μια φορά ακόμη τινάζονται στον αέρα οι κατασκευασμένες προανακριτικές «απολογίες», οι οποίες μάλιστα επιλεκτικά χρησιμοποιήθηκαν από το δικαστήριο του πρώτου βαθμού (έγιναν δεκτά μόνο τα σημεία τους που εξυπηρετούσαν συγκεκριμένες καταδίκες, ενώ άλλα σημεία τους δεν χρησιμοποιήθηκαν). Ο Ι. Μυλωνάς ζήτησε συμπληρωματικά την κλήση και ορισμένων άλλων αυτοπτών μαρτύρων, το δικαστήριο (με εισήγηση της εισαγγελέας) απέρριψε το αίτημα και ο συνήγορος χαρακτήρισε την απόρριψη παραβίαση του άρθρ. 6 της ΕΣΔΑ. Το δικαστήριο δέχτηκε να αναγνωστούν οι καταθέσεις και από την πρώτη κιόλας μάρτυρα φάνηκε πόσο αναπιλολήγητη ήταν η απόρριψη του αιτήματος να κληθεί να καταθέσει. Ήταν η μαρτυρία μιας νέας γυναίκας που περιέγραφε με άπειρες λεπτομέρειες το περιστατικό και τους δράστες. Πιο λεπτομερικά από οποιονδήποτε άλλο μάρτυρα. Όμως, η γυναίκα αυτή πήγε στον ανακριτή και δήλωσε ότι δεν αναγνωρίζει κανένα. Γι' αυτό και ποτέ δεν κλήθηκε να καταθέσει στο δικαστήριο. Η απόρριψη του αιτήματος να κληθεί να καταθέσει στο δεύτερο βαθμό επιβεβαιώνει –όπως επισήμανε ο Ι. Μυλωνάς– ότι γίνεται μια δίκη διεκπεραιώσης. Τα ίδια ακριβώς αποκαλύφθηκαν με την ανάγνωση των καταθέσεων και του επόμενου μάρτυρα. Ο άνθρωπος ήταν αυτόπτης, έδωσε περιγραφές, όμως δεν κλήθηκε να καταθέσει, επειδή ήταν κατηγορηματικός: δεν αναγνωρίζω κανένα!

Η υπόθεση έκλεισε με ένα σχόλιο του Χρ. Ξηρού, στο οποίο, παρά το καταγγελλικό του περιεχόμενο, καμιά απάντηση δε δόθηκε από την Εδρα:

«Είδαμε εδώ, ότι οι συγκεκριμένοι μάρτυρες αυτής της υποθέσεως περιφέρονταν εν χορώ και αναγνωρίζανε όποιον βάζανε απέναντί τους. Ο ένας μάλιστα κατάφερε να αναγνωρίσει και τρεις διαδοχικά δράστες, ο κ. Γριβας, όχι δυο όπως πιστεύετε. Διαφορετικούς κάθε φορά. Και ελεγε, α, δεν είν' αυτός, είναι ο άλλος. Δε χρειάζεται να τα επαναλάβω, απλά να πω στην πολιτική αγωγή που πανηγυρίζει για το σωματότυπο να μην πανηγυρίζει και τόσο, γιατί ο πιο κοντινός στο σωματότυπο που περιγράψανε είναι ο κ. Καπετανάκης και κινδυνεύει περισσότερο από εμάς (σ.σ. πρόκειται για έναν μέτριο αναστήματος και ιδιαίτερα... ευτραφή δικηγόρο).

Το θέμα που θέλω να τονίσω εγώ είναι πως στήθηκαν αυτοί οι μάρτυρες και πως στήθηκαν αυτές οι κατηγορίες. Είναι κοινός τόπος πλέον, δε χρειάζεται καν απόδειξη, εγώ το θεωρώ πλέον δεδομένο, ότι όλη αυτή η ιστορία στήθηκε καταρχήν από την Αντιπρονομοκρατική και αργότερα, επικουρικά, από τον εφέτη ανακριτή. Δηλαδή, ήρθαν εδώ μάρτυρες, όχι ένας, όχι δύο, πολλοί μάρτυρες, και μας είπαν ότι ο εφέτης ανακριτής μας υπέδειξε ποιος είναι ο κατηγορούμενος που πρέπει να αναγνω-

ρίσουμε. Δεν το είπε ένας, δεν το είπαν δύο, το είπαν πολλοί. Μάλιστα η κ. εισαγγελέας κάποια στιγμή εξανέστη και είπε σε κάποιον, "δε ντρέπεστε να εκθέτετε δικαστές". Τους δικαστές, κ. εισαγγελέ, δεν τους εκθέτει ο μάρτυρας που είπε τι κάνανε, τους εκθέτει η πρακτική τους. Και η πρακτική τους δυστυχώς είναι αυτή. Σπήσανε την κατηγορία. Βάλανε τους μάρτυρες να αναγνωρίσουν εν χορώ. Μας το είπε και ο κ. Μπερεδημάς σ' αυτή την υπόθεση, ότι "μου είπε ο ανακριτής ότι αυτοί τα ομολογήσανε". Αν δεν είναι αυτό υπόδειξη, τι είναι;

Βλέπουμε επίσης ότι, παρότι υπήρξαν μάρτυρες που προς τιμήν τους δε δεχτήκανε να αναγνωρίσουν, παρά τις υποδείξεις, όπως φαίνεται, δεν τους καλέσαν εδώ. Και ενώ εμείς, από την πρώτη κιόλας υπόθεση, την υπόθεση Τζαντ, και μέχρι τη σημερινή και τις επόμενες, ζητήσαμε να έρθουν όλοι οι αυτόπτες μάρτυρες εδώ, συναντήσαμε ένα τείχος σ' αυτή την περίπτωση και από την πολιτική αγωγή – πρώτος ο κ. Ανωγνωστόπουλος μάλιστα είπε "τι, να φέρουμε μάρτυρες να 'ρθουν εδώ να πουν ότι δεν ήταν ο Χριστόδουλος;" – και από την κ. εισαγγελέα που είπε "τι να τους κάνουμε αυτούς, δεν αναγνωρίζουν" και από το δικαστήριο που απέρριψε ανεξαιρέτως όλα τα αιτήματά μας για κλήτευση μαρτύρων. Και τι μαρτύρων, κατηγορίας. Μη γελάτε ειρωνικά, κ. εισαγγελέα, δεν καταγράφεται αυτό στα πρακτικά. Έτσι είναι τα πράγματα, δυστυχώς. Ζητάμε μάρτυρες κατηγορίας, διότι καταρρίπτουν τη δική σας κατηγορία και γι' αυτό δεν τους φέρνετε. Κι όχι μόνο καταρρίπτουν την κατηγορία αλλά λένε και πως τους έπηρεξε ο κ. εφέτης ανακριτής και τους λέτε "δε ντρέπεστε να εκθέτετε δικαστές". Δυστυχώς έτσι είναι τα πράγματα. Να θυμίσω επίσης ότι για τη συγκεκριμένη υπόθεση, εκτός του ότι –όπως επισήμανε εδώ από τον κ. Κωνσταντάκη– δεν υπάρχει ομολογία η οποία προστέθηκε εκ των υστέρων, όπως θα αποδείξω για ληστεία στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο Αιγάλεω – τέτοια ληστεία δε νομίζω να δικάσαμε εδώ. Πέρα απ' αυτό, όμως, όταν οδηγήθηκα στην ανακρίτρια Μπούρη να απολογηθώ, δεν υπάρχει καμιά κατηγορία για ληστεία στο Αιγάλεω, όπως δεν υπάρχει και για άλλες έξι ενέργειες. Τα έχω πει, απλώς σας θυμίζω ότι είναι και αυτή μέσα στις εφτά ενέργειες που δεν μου απαγγέλθηκε κατηγορία, το οποίο ένα και μόνο πράγμα σημαίνει: ότι δεν υπήρχε ομολογία. Απ' όσες ληστείες κατηγορήθηκαν όλοι εδώ μέσα κι εγώ μαζί αυτή είναι η μεγαλύτερη. Είναι δυνατόν δηλαδή να πιστεύουμε ότι υπήρχε ομολογία γι' αυτή τη ληστεία και δεν μου απαγγέλθηκε κατηγορία; Κανείς δεν το πιστεύει. Προφανώς εκ των υστέρων, γι' αυτό τη συναντάμε για πρώτη φορά στο κατηγορητήριο στον εφέτη ανακριτή. Αυτά για το στήσιμο, καταρχήν».

Νέα ένταση προέκυψε, όταν ο συνήγορος πολιτικής αγωγής Η. Ανωγνωστόπουλος ζήτησε να αναβληθεί για τις 20 Ιούνη η εκδίκαση της υπόθεσης Σόντερς (ήταν προγραμματισμένη για αύριο), λόγω υποχρεώσεων του ίδιου και αδυναμίας προέλευσης της χήρας Σόντερς. Το δικαστήριο έδειξε αμέσως διάθεση να εξυπηρετήσει το συνήγορο μεταθέτοντας την υπόθεση. Η υπεράσπιση, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν έχει καμιά αντίρρηση και ότι σέβεται τους λόγους που επικαλείται ο συνήγορος, επισήμανε δηκτικά στο δικαστήριο, ότι εφαρμόζει δυο μέτρα και δυο σταθμά, αρνούμενο οποιαδήποτε διευκόλυνση στους συνηγόρους υπεράσπισης και διευθετώντας με μοναδική ευκολία όλα τα αιτήματα των συνηγόρων της πολιτικής αγωγής.

Απάντηση σ' αυτές τις αιτιάσεις δεν υπήρξε, όμως, επειδή δε βρισκόταν υπόθεση να βάλουν για αύριο (είχαν κωλύματα και συνήγοροι υπεράσπισης, που είχαν κάνει τον προγραμματισμό τους με βάση το ότι θα ξεκινούσε η υπόθεση Σόντερς), η εισαγγελέας πρότεινε να ξεκινήσει η υπόθεση Σόντερς με τους μάρτυρες από την Ελλάδα και να ακολουθήσει η χήρα Σόντερς (ο συνήγορός της είχε δηλώσει ότι μόνο μετά τις 20 Ιούνη θα μπορούσε να βριστεί στην Ελλάδα). Τότε, η Γ. Κούρτοβικ δήλωσε ότι με τίποτα δεν πρόκειται να δεχτεί κατακερματισμό της υπόθεσης με παρεμβολή άλλων. Η υπόθεση Σόντερς θ' αρχίσει και θα τελειώσει χωρίς παρεμβολή άλλων υποθέσεων, ήταν η κατηγορηματική της δήλωση.

Υστερα από διάλειμμα που κράτησε περισσότερο από μισή ώρα, το δικαστήριο αποφάσισε διευθετήσεις στην εκδίκαση των υποθέσεων που απομένουν, βάζοντας για αύριο την υπόθεση Σόντερς και για την Παρασκευή άλλες υποθέσεις, παρά την εκ νέου τοποθέτηση-δήλωση της Γ. Κούρτοβικ, ότι δεν πρόκειται να δεχτεί διάσπαση της υπόθεσης. «Θα το δούμε, κα συνήγορε, έχουμε καλέσει μάρτυρες για αύριο», ήταν η συγκαταβατική απάντηση του προέδρου.

■ 99η συνεδρίαση Πέμπτη, 15.6.06

Συνεδρίαση δέκα λεπτών! Για μια ακόμη φορά κατέβασαν τόσο κόσμο στον Κορυδαλλό για δέκα λεπτά. Για να πάρουν παρουσίες ή μάλλον για να δώσουν παρουσία σε εκείνους που προφανώς τους ελέγχουν.

Ο πρόεδρος φώναξε τους μάρτυρες για την υπόθεση Σόντερς. Ο Δ. Κουφοντίνας δήλωσε πως η πρόταση για αναβολή της υπόθεσης κατατέθηκε αιφνιδιαστικά χτες από την πολιτική αγωγή και πως ο ίδιος ξεκαθάρισε πως δε θα δεχτεί εκπροσώπηση από συνήγορο, γιατί δεν δέχεται να διασπαστεί η υπόθεση. Το δικαστήριο, πανέτοιμο γι' αυτή την τοποθέτηση, συμφώνησε αμέσως και μετέθεσε την έναρξη της υπόθεσης για την Τετάρτη 21 Ιούνη (όπως είχε ζητήσει ο εκπρόσωπος των Αγγλοαμερικανών δηλαδή). Στη συνέχεια διαβάστηκε ένα έγγραφο (αφορούσαν ληστεία σε χρηματοπιστοτική της Wackenhut στη Θεσσαλονίκη) και η συνεδρίαση έλαβε τέλος. Όπως γνωρίζετε από το ρεπορτάζ, η συζήτηση για την αναβολή της υπόθεσης Σόντερς έγινε χτες. Γιατί, λοιπόν, δεν πάρθηκε τότε η απόφαση; Δεν είναι φανερό ότι το δικαστήριο αισθάνεται υποχρεωμένο να δείχνει ότι συνεδριάζει κάθε μέρα, ακόμα και αν συνεδριάζει;

Και βέβαια, είναι προκλητική η τακτική των δύο μέτρων και δύο σταθμών. Ο,τι διευκόλυνση ζητά η πολιτική αγωγή την παίρνει αμέσως. Η Ντόρα καθόρισε μόνη της ποια μέρα θα προσέλθει να καταθέσει. Η χήρα Σόντερς το ίδιο. Η υπεράσπιση φτύνει αίμα κάθε φορά που ζητά μια ρύθμιση. Τις περισσότερες φορές αποτυγχάνει μάλιστα. Και μετά, η εισαγγελέας και το δικαστήριο κάνουν επίδειξη τσαμπουκά αποφασίζοντας την αποστολή των πρακτικών στο ΔΣΑ για να ελεγχθούν πειθαρχικά οι υπερασπιστές δικηγόροι. Οποτε συνήγορος πολιτικής αγωγής επικαλείται κάποιο κώλυμα, αυτό γίνεται αμέσως δεκτό. Αντίθετα, για κωλύματα συνηγόρων υπεράσπισης η εισαγγελέας έφτασε στο σημείο να ζητήσει χαρτί από άλλο δικαστήριο στο οποίο παρίσταντο ή χαρτί από το νοσοκομείο στο οποίο έκαναν εξετάσεις! Ακόμα και σ' αυτά τα ασήμαντα φαίνεται ο διαχωρισμός και η προκατάληψη.

■ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ (ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΡΙΣ)

Κροκοδείλια δάκρυα για παράνομη απόλυση

Στις 2 Ιούνη του 2006, αργά το μεσημέρι, διευθυντικό στέλεχος της ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΡΙΣ κάλεσε εργαζόμενο που δούλευε για 17 χρόνια στο εργοστάσιο του Παπαστρατού και του ανακοίνωσε, χωρίς καμία προειδοποίηση και στην ψύχρα, την απόλυσή του. Αυτή δεν είναι η μοναδική απόλυση. Πριν ενάμιση μήνα είχε προηγηθεί μια άλλη απόλυση εργαζόμενου, που είχε σχεδιαστεί από τα ίδια στελέχη της ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΡΙΣ και εκτελέστηκε με τη συνδρομή των τσιρακιών της. Ακόμη, άλλον εργαζόμενο, με την απειλή απόλυσης, τον εξανάγκασαν να εργαζόταν σε δουλειά που δεν έχει καμία σχέση με την ειδικότητά του.

Θυμίζουμε ότι οι εργατοπατέρες του Παπαστρατού, στα πλαίσια της ξεπουληματικής επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης, είχαν συμφωνήσει για τις απολύσεις 200 εργατών από τον Απρίλη του 2005 μέχρι το 2008 που θα μεταφερθεί το εργοστάσιο από

τον Πειραιά στον Ασπρόπυργο. Είχαν ακόμη συμφωνήσει στην αλλαγή ειδικοτήτων πολλών εργαζόμενων και όσοι εργαζόμενοι έκαναν το λάθος να παραπονθούν στους εργατοπατέρες για τις αλλαγές ειδικοτήτων βρίζονταν άγρια απ' αυτούς.

Η απόλυση αυτή είναι παράνομη και καταχρηστική και όχι άσχετη από τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την τύχη της ξεπουληματικής επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας, που την ακύρωσε το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά (η απόφαση τελεσιδίκησε, μετά την κατάθεση εκπρόθεσμης έφεσης από τους εργατοπατέρες).

Οι εργατοπατέρες, με προσυνεννόηση κάποιων απ' αυτούς με την εργοδοσία, άλλαξαν την τακτική που ακολουθούσαν στις απολύσεις, δηλαδή την τακτική του προβοκαρισματος του Κυρ. Βαρβεράκη (συγκεκριμένα, έλεγαν στους εργάτες, ότι αφού πάνε μαζί με τον Βαρβεράκη καλά να πιά-

θουν). Διαπίστωσαν ότι μ' αυτή την τακτική ξεβρακώθηκαν τελείως στη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων στο εργοστάσιο του Παπαστρατού και έτσι αποφάσισαν να κάνουν κάποιες, ανώδυνες για την εργοδοσία, κινήσεις με στόχο να δείχνουν ότι διαφωνούν με αυτές τις απολύσεις.

Συγκάλεσαν, λοιπόν, το ΔΣ του σωματείου στις 7 Ιούνη, στο οποίο πήρε μέρος και ο απολυμένος εργάτης, και αποφάσισαν να διαμαρτυρηθούν στην εργοδοσία, να ζητήσουν την επαναπρόσληψή του και να δώσουν νομική στήριξη στον απολυμένο εργάτη. Η εργοδοσία, στην προσυνεννοημένη συνάντησή της με τους εργατοπατέρες, «αναγνώρισε το λάθος της ότι δεν τήρησε τις διαδικασίες, δήλωσε ότι δεν θα επαναληφθεί», αλλά αρνήθηκε να επαναπρολάβει τον απολυμένο εργάτη. Από την πλευρά του ο Κυρ. Βαρβεράκης αμφισβήτησε εμμέσως πλην σαφώς

τους λόγους που πρόβαλε η εταιρία για να δικαιολογήσει την παράνομη αυτή απόλυση.

Οι εργατοπατέρες στις 14 Ιούνη έβγαλαν ανακοίνωση, με την οποία ενημερώνουν τους εργαζόμενους και τους καλούν να συσπειρωθούν γύρω τους. Σαν πιστά σκυλάκια της εργοδοσίας αρνούνται να κάνουν το αυτονόητο. Να ξεκινήσουν απεργιακές κινητοποιήσεις με μοναδικό αίτημα την επαναπρόσληψη του απολυμένου εργάτη, που θα λήξουν όταν η εργοδοσία αναγκαστεί να τον ξαναπάρει στη δουλιά. Αυταπατώνται οικτρά αν νομίζουν ότι θα τουμπάρουν τον απολυμένο δίνοντάς του μερικά ψήφουλα για τη νομική του υπεράσπιση. Αυτό που αρνούνται να κάνουν οι εργατοπατέρες καλούνται να το κάνουν οι σύντροφοι της ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Να στριμώξουν τους εργατοπατέρες για να κηρύξουν απεργιακές κινητοποιήσεις για την επαναπρόσληψη του απολυμένου εργάτη.

■ Δρούζοι

Μετά τη Δρούζα, που τη χρυσοπληρώνουμε για να σερβίρει από την ΕΡΤ το κατώτατης υποστάθμης τηλεοπτικό πατσαβούρι της, τώρα έχουμε και τους Δρούζους. Η μάλλον το Δρούζο και τον παλιό φίλο του, που επανασύστησαν τα «κακά παιδιά» και κάθε βράδυ κάνουν μια (ο θε-

ός της TV να την ονομάσει) αθλητική εκπομπή, που είναι λίγο απ' όλα: λίγο ποδόσφαιρο, λίγο life style και λίγο τηλεοπτικό ξεκατάνιασμα με καλεσμένους διάφορους celebrities που ανάθεμα κι αν έχουν ιδέα από ποδόσφαιρο. Τόσα χρόνια οι δρούζοι τους είχαν χωρίσει. Ο Ταγματάρχης παράτησε τη δημοσιογραφία και έγινε μάνατζερ της εταιρίας που έχει το συνδρο-

μητικό κανάλι. Ο Λάλας βολεύτηκε καλά στο Συγκρότημα Λαμπράκη και χρόνια τώρα οργώνει εξόδοις του Συγκροτήματος τον κόσμο για να πάρει συνεντεύξεις από διάσημους. Τι ένωσε και πάλι αυτούς τους δυο ανθρώπους με τις διαφορετικές καριέρες; Το μέγα μυστήριο της Αγίας Παρασκευής, που έχει ονοματεπώνυμο: Θο δωρής Ρουσόπουλος.

Πρέπει, πάντως, να 'ναι πολλά τα λεφτά για να βγουν στο γυαλί παρέα αυτοί οι δύο. Επί τη ευκαιρία, μήπως μπορούμε και μεις οι ταλαίπωροι φορολογούμενοι, που πληρώνουμε τα... γαμησιάτικα, να μάθουμε πόσο μας κοστίζει το βραδινό καλαμπούρι; Οχι τίποτ' άλλο, αλλά και πληρώνουμε και τσατάλια γίνονται τα νεύρα μας (τουλάχιστον όσοι είμαστε ποδοσφαιρόφιλοι και θέλουμε μια καλή ανασκόπηση της κάθε μουντιαλικής ημέρας).

■ Μιντιάρης

Ο Ρουσόπουλος, πάντως, εκμεταλλευόμενος την προηγούμενη θητεία του στον Τύπο και την Τηλεόραση (όπου είχε τη φήμη του καλού παιδιού), στήνει σιγά-σιγά τον προσωπικό του μηχανισμό στα ΜΜΕ, ρίχνοντας γέφυρες σε ανθρώπους που ανήκουν στην αντιπολίτευση (γι' αυτό ο Τράγκας δε θέλει να τον δει ούτε ζωγραφιστό και ξερνάει κάθε που ακούει τ' όνομά του). Γνωρίζει πολύ καλά ότι αν μείνει προσωπικά στο απυρόβλητο από την αντιπολιτευόμενη μερίδα των μίντια (πολύ περισσότερο αν έχει ανθρώπους που να φιλοτεχνούν το πολιτικό του προφίλ με τον τρόπο που αυτοί γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα), η θέση του στο πολιτικό στερέωμα θα είναι πάντα ψηλά.

Επί τη ευκαιρία. Μήπως μπορεί η ευειδής κ. Χριστίνα Κοραή της «Ελευθεροτυπίας», που κεντάει με φιλοβελονιά την προσωπογραφία του Θ. Ρουσόπουλου, να μας πει αν έχει αποκτήσει οποιαδήποτε εργασιακή σχέση με την κρατική τηλεόραση, στην οποία τη βλέπουμε σχεδόν καθημερινά; Αν ναι, μήπως μπορεί να μας πει και το αντιμίσθιο αυτής της εργασιακής σχέσης; Ετσι για να ξέρουμε πόσο πληρώνουμε ποιον.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Είναι αρχαιόθεν γνωστό ότι η ζέστη βλάπτει τον εγκέφαλο (όταν υπάρχει). Αυτό εσείς το ξέρετε πολύ καλύτερα, ευρισκόμενοι παρά την εξέδρα των επισήμων ενώπιον της οποίας παρελαύνουν πλείστοι όσοι θερμόπληκτοι. Εχω δε την εντύπωση πως είστε σε θέση ν' αποδείξετε ότι και το κρύο επενεργεί ομοίως, μιας και ούτε τον χειμώνα είχαμε κάποια διαφοροποίηση στις βλαπτικές επιπτώσεις επί κάποιων εγκεφάλων (και εγκεφάλων, αν μου επιτρέπτε τον φροϊδισμό).

Αnyway, που λένε και οι φίλοι και σύμμαχοι αμερικανοί (με όλα αυτά, τους θυμήθηκα). Σας στέλνω μια διατριβή, ικανή να καταδείξει το μέγεθος των βλαπτικών επιπτώσεων της ζέσσης (Ιούνης, βλέπετε) αλλά και τα κρυμμένα μηνύματα κάποιων ονομάτων (σαν τα κρυμμένα μηνύματα της ροκ που δεν γουστάρει η εξουσία). Δεν έχουμε και λέμε, λοιπόν:

Καραμανλής: 1. Αυτό το «Καρ» (car) τον φέρνει σε μειονεκτική θέση. Πορεύεται με αυτοκίνητο στον καιρό των διαπλανητικών ταξιδιών! Πάντα δυσκίνητος. 2. Το «αμάν» που ακολουθεί δείχνει κούραση, αγανάκτηση, παραίτηση και οριακό φόρτο. Δεν κάνει...3. Στο όνομα περιέχεται επίσης το συμπερασματικό «αρα», που όμως δεν ακολουθείται από κανένα συμπέρασμα! Εκτός αν εκληφθεί ως τέτοιο ο δισταγμός (μα) που το ακολουθεί. 4. Υπάρχει το υποθετικό «αν» που κάθε άλλο παρά εχέγγυα παρέχει. 5. Το εμπιερχόμενο «καρα» δεν είναι και ο πλέον ελπιδοφόρος χρωματισμός και φωτογραφίζει μια κρυφή πτέρυγα του κόμματός του. Ως παροξύτονο μπορεί να χαρακτηρίζει κάποιους, αλλά δεν είναι και ό,τι ελκυστικότερο. 6. Τέλος, υπάρχει το «ραμ» (ram) το οποίο θα ήταν χρησιμότερο σε ηλεκτρονικό υπολογιστή, όχι όμως και σε άνθρωπο (man, που περιέχεται επίσης στο όνομά του) ή μέλος της πανίδος εν γένει.

Παπανδρέου: 1. Ομοίως εδώ έχουμε το «αν», την υπόθεση που μας βάζει σε σκέψεις. 2. Εχουμε το «Παπ» που ως τεστ είναι χρήσιμο στον μισό πληθυσμό, δεν βλέπω όμως πολιτική χρησιμότητα εν τω συνόλω. 3. Υπάρχει το «παπα», όμως καλό θα ήταν να κρατήσουμε την εκκλησία μακριά από την πολιτική ζωή. 4. Το εμπιερχόμενο «παν» παραπέμπει σε όλα, αλλά κυρίως στον γνωστό τραγοπόδαρο. Δεν είναι αυτό image για αρχηγό, να παίζει αυλό και να κυνηγάει κοριτσάκια στα δασωμένα όρη. 5. Το «ρε» ως νότα είναι εύηχος, όχι όμως ως προσφώνηση περιεχόμενη στο όνομα ενός εν δυνάμει ηγέτη. 6. Τέλος, θα αποφεύγαμε όλη αυτή την έρευνα και φιλολογία, αν εξαρχής εστιάσαμε στην ανεπίτευτη κατάληξη του επωνύμου, στο αποτρεπτικό και αποδοκιμαστικό «ου».

Παπαρήγα: 1. Εμφανίζεται και εδώ το «παπα» (βλέπε παραπάνω) το οποίο για μας τους γαλλοθρεμμένους, μπορεί να εκληφθεί και ως επίμονη άρνηση (pas, pas). 2. Ηχητικά (στον προφορικό λόγο), η συνεκφορά των πρώτων έξι γραμμάτων είναι τουλάχιστον αισχρή. 3. Σε σοβαρές σκέψεις μας βάζει το «Πάρη». Πρόκειται για ξεμυαλιστή παντρεμένων γυναικών και η ελληνοχριστιανική ηθική μας δεν ανέχεται τέτοια υπονοούμενα (ρωτήστε και τη Λιάνα, ακόμη και τον Ζουράρι αν τον καταλαβαίνετε). 4. Το μόνο που αναστέλλει την οριστική απόρριψη είναι εκείνο το «Αρη». Μα αν το καλοσκεφτούμε, τι δουλειά έχουν αυτοί με όπλα, ανάρτικα και ξεσηκωμούς πια; «Οχι, όχι τέτοια πράγματα στο μαγαζί μας», λένε. Οχι τέτοια μαγαζιά στα πράματά μας, λέω γω.

Αλαβάνος: 1. Αυτό το «αλα» ως παροξύτονο, παραπέμπει σε μερακλωμένο χορευτή ζειμπέκικου (έχει κάτι από Γιωργάκη δηλαδή). Ως οξύτονο παραπέμπει σε αντιγραφική και συνταγές. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά. 2. «Λαβα!» Εδώ έχουμε κάτι κόκκινο και κάτι που καίει. Όμως και πολλές πιπεριές είναι έτσι, οπότε δεν είναι και ό,τι πιο λυσιτελές. 3. Για το «βαν» ισχύουν όσα και για το «καρ», παραπάνω. Ε, όχι και βαν, τι είμαστε, πράκτορες της πλατείας Αμερικής; (παρένθεση: Στην Αμερική έχουν πλατεία Ελλάδα;). 4. Για το «αν» τα είπαμε. 5. Είναι κι εκείνη η άρνηση, η αμερικανιά στο τέλος. Το "no" που κλείνει οριστικά το ζήτημα. No, thanks.

Κι αφού εμβαθύναμε στα ονόματα, ας βγούμε ξανά στο στίβο της ζωής. Μπάσκατ (Φασούλας) στον Πειραιά, σπριντ (Πατουλίδου και Παπαγεωργόπουλος) στη Θεσσαλονίκη. Αθλοπαίδες παντού, στον καιρό της μουντιαλοποίησης.

Εμεινεμ

■ Παπαρολογία και τρομοφοβία

Το περιοδικό FANTOMAS φιλοξενεί στο τελευταίο τεύχος του συνέντευξη με βρετανό πράκτορα, ο οποίος υποτίθεται ότι ήρθε στην Ελλάδα μετά την εκτέλεση του βρετανού ταξίαρχου Σόντερς από την Ε.Ο. 17Ν και συνέβαλε στην «εξάρθρωση της τρομοκρατίας». Ας παραβλέψουμε τα ερωτήματα του τύπου «τι άκρες είχαν οι άνθρωποι του περιοδικού και πήραν συνέντευξη από την πρακτοράντζα στην Αγγλία;» ή «από τότε οι πράκτορες άρχισαν να δίνουν συνεντεύξεις;». Ας παραβλέψουμε ακόμη το γνωστό παραμύθι περί της μεθοδικότητας και εξυπνάδας των Βρετανών πρακτόρων, σε αντίθεση με την αχαρμποςύνη και τις εμμονές των Αμερικανών και την τεμπελιά και την ασχετούνη των Ελλήνων (πολύ Τζέιμς Μποντ βλέπετε, ρε παιδιά) και ας επικεντρωθούμε σ' αυτό που (υποτίθεται ότι) αποτελεί την ειδηση.

Ο πράκτορας ισχυρίζεται ότι με τη μεθοδικότητά τους ουσιαστικά παγίδευσαν τη 17Ν. Ηξεραν ότι η 17Ν έχει ευαισθησία στα ζητήματα των ναυτεργατών, έπεισαν την κυβέρνηση να προχωρήσει σε πολιτική επιστράτευση των απεργών ναυτεργατών και παγίδευσαν τον Πειραιά με κάποια υπερσύγχρονα ηλεκτρονικά μηχανήματα τα οποία είχαν την ικανότητα να σκάσουν οποιοδήποτε πυροκροτητή. Ετσι, ο πυροκροτητής στα χέρια του Σάββα Ξηρού δεν έσκασε από κακή κατασκευή του ρολογιού, αλλά τον έσκασε ο μηχανισμός που είχαν στήσει οι πράκτορες.

Αν ρωτήσετε έναν ηλεκτρονικό, θα σας πει ότι αυτά είναι παπαριές. Οντως, μπορεί να γίνουν ηλεκτρονικές παρεμβολές σε ένα ηλεκτρονικό σύστημα (πολύ περισσότερο σε ένα ψηφιακό), όμως τι παρεμβολή να γίνει σ' ένα απλούστατο ηλεκτρικό κύκλωμα που λειτουργεί με μια μπαταρία και ένα μηχανισμό χρονοκαθυστέρησης (ρολόι); Δεν υπήρχε καν τηλεχειρισμός σ' αυτό τον κερηκτικό μηχανισμό, για να πεις ότι κάποιο μηχανάκι που έστελνε συνεχώς συχνότητες (μ' ένα κυκλικό τρόπο) έκλεισε το κύκλωμα και έσκασε τη βόμβα. Το δεύτερο που μπορεί να σκεφτεί κανείς, έτσι εντελώς πρόχειρα, είναι αυτό που συμβαίνει στο Ιράκ. Γιατί ο υπερσύγχρονος αμερικάνικος και βρετανικός στρατός δεν οχυρώνει τα κτίρια και τα οχήματά του με τέτοιους μηχανισμούς, ώστε οι βόμβες των αντιστασιακών να σκάνε στα χέρια τους και να μη τινάζουν στον αέρα τους κατακτητές;

Υπάρχει, όμως, και άλλο ατράνταχτο επιχείρημα, στηριγμένο στα πραγματικά δεδομένα αυτής της υπόθεσης και όχι σε λογική επεξεργασία. Οποιος έχει έρθει σε επαφή με τη δικογραφία της υπόθεσης 17Ν γνωρίζει καλά ότι ο Σάββας Ξηρός είχε μαζί του δύο κερηκτικούς μηχανισμούς. Γιατί, λοιπόν, έσκασε μόνο ο ένας και όχι και ο άλλος; Μήπως μπορούν να μας δώσουν μια απάντηση;

Όλα αυτά είναι παπαρολογίες. Παπαρολογίες που έχουν φανερή στόχευση: να καλλιεργήσουν την ιδέα του άτρωτου και του πανίσχυρου των δικωκτικών μηχανισμών. Κάτι που δεν ισχύει, βέβαια.

Έχετε ποντάρει στην Αργεντινή;

Το κυρίως πιάτο σήμερα θα είναι το Μουντιάλ της Γερμανίας. Δυστυχώς στη στήλη θα υπάρχει πολύ γκρίνια, αφενός γιατί το μέχρι στιγμής θέαμα που προσφέρουν οι αγώνες του Μουντιάλ δεν είναι το αναμενόμενο και αφετέρου γιατί θα ασχοληθούμε και με το ελληνικό ποδόσφαιρο. Αν στα παραπάτω προσθέσουμε και τον άσχημο καιρό του τριημέρου, τότε μπορούμε να μιλάμε για μια άσχημη αθλητική βδομάδα που ευτυχώς τελειώνει.

Το σίριαλ με τη συμμετοχή του ΠΑΟΚ στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις είχε άδοξο τέλος, αφού η αρμόδια επιτροπή της ΟΥΕΦΑ, κόντρα στις πιθανότητες, δεν έκανε δεκτή την εισήγηση της ελληνικής ομοσπονδίας και αποφάσισε να μην επιτρέψει τη συμμετοχή του με αιτιολογικό την εκπρόθεσμη κατάθεση του φακέλου. Επιπλέον, την περασμένη Πέμπτη, η Επιτροπή Επαγγελματικού Αθλητισμού θα εξέταζε την προσφυγή (ήδη είχε αναβληθεί μια φορά για να δοθεί χρόνος στην ομάδα να τακτοποιήσει τις οφειλές της) πρώην προπονητών και παιχτών για δεδουλευμένα, η οποία αν γινόταν δεκτή (μέχρι το κλείσιμο της ύλης δεν είχαμε απόφαση), θα είχε σαν αποτέλεσμα να καταπέσει η εγγυητική επιστολή και να μην μπορεί να πάρει η ομάδα πιστοποιητικό συμμετοχής στο πρωτάθλημα.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι έστω και την τελευταία στιγμή και με έξωθεν απόφαση το ελληνικό ποδόσφαιρο γλίτωσε από τη συμμετοχή του ΠΑΟΚ στην Ευρώπη, που θα ήταν καταστροφική γι' αυτό. Το σημείο που θα πρέπει να αναδείξουμε είναι η υποκρισία της ΕΠΟ και όλων των συναδελφών. Πριν δυο-τρεις μήνες, έπεφτε πολύ κλάμα, για την προοπτική η χώρα μας να χάσει την 8η θέση στην κατάταξη της ΟΥΕΦΑ και συνεπώς να μειωθούν οι ελληνικές ομάδες από έξι σε τέσσερις. Με τη συμμετοχή του ΠΑΟΚ, μέσα από μεθοδεύσεις και με παράνομο τρόπο, στο ΟΥΕΦΑ, η προοπτική να χαθεί η 8η θέση ήταν πλέον πιθανή, αφού η ομάδα όχι μόνο δε θα μπορούσε να ενισχυθεί σε έμφυχο δυναμικό, αλλά το πλέον πιθανό ήταν να παρουσιαζόταν με σύνθεση ανάγκης, άρα θα ήταν μηδενικές οι ελπίδες της για επιτυχίες και βαθμούς. Εκτός λοιπόν από την πλήρη απαξίωση του ποδοσφαίρου μας, θα είχαμε και «υλικές» συνέπειες από τη συμμετοχή του διαλυμένου ΠΑΟΚ στο ΟΥΕΦΑ, αλλά αυτό ουδόλως απασχολούσε τους «ανιδιοτελείς εργάτες» που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στο άθλημα. Άλλωστε, όλοι αυτοί ως πρώτη προτεραιότητα

τά τους έχουν να κάνουν τα χατίρια της εκάστοτε ηγεσίας, προκειμένου να διατηρήσουν τη θέση και τα προνόμια τους. Μετά τις τελευταίες εξελίξεις εκτός από τους οπαδούς του ΠΑΟΚ, πολύ κλάμα πέφτει και στη ΝΔ, η οποία είναι σίγουρο ότι θα πληρώσει το τίμημα. Απαντες περιμένουμε να δούμε πόσο μεγάλο θα είναι.

Τα βρήκαν, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, Σουφλιάς και Τζήγερ στην πρόσφατη συνάντησή τους και στις αρχές Ιουλίου θα κατατεθεί το επίμαχο νομοσχέδιο στην Βουλή, ώστε να ρυθμιστούν οι λεπτομέρειες για την κατασκευή του νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού στο Βοτανικό. Την επαύριο της ανακοίνωσης της συμφωνίας, υπέρ της κατασκευής του γηπέδου του Παναθηναϊκού τάχθηκε και ο υποψήφιος δήμαρχος του ΠΑΣΟΚ στην Αθήνα Κώστας Σκανδαλίδης, ο οποίος ξεκαθάρισε ότι αν η πρόταση Σουφλιά είναι στη σωστή κατεύθυνση θα την ψηφίσει στη Βουλή. Μάλιστα, τις επόμενες μέρες θα έχει επαφές με το ΥΠΕΧΩΔΕ και τη διοίκηση του Παναθηναϊκού, προκειμένου να βρεθεί η καλύτερη δυνατή λύση. Αυτό που χρειάζεται να τονίσουμε είναι ότι ο μεν Σουφλιάς πήρε τις εγγυήσεις που ήθελε για να δώσει το πράσινο φως σε ένα έργο που θα παιχτούν γύρω του μεγάλα οικονομικά πακέτα (μετά την υπουργοποίηση της Ντόρας, ο Δήμος Αθηναίων δεν έχει τη δυνατότητα να αντιπαρατεθεί στο Σαρακατσάνο), ο δε Σκανδαλίδης στην προσπάθειά του να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερους ψήφους από τους οπαδούς του Παναθηναϊκού, δε θα διστάσει να νομιμοποιήσει οποιαδήποτε απόφαση του Σουφλιά. Άλλωστε, όταν είναι να προωθηθούν τα επιχειρηματικά συμφέροντα των καπιταλιστών, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ αφήνουν στην άκρη τα μικροκομματικά τους συμφέροντα και αγωνίζονται από κοινού για την πρόοδο των αφεντικών τους.

Την ηρωχία τους έχουν βρει οι διοικήσεις των μεγάλων ομάδων, αφού η πλειοψηφία των φιλάθλων ασχολείται με το Μουντιάλ και το Στοιχίημα και δεν ενδιαφέρονται για τις μεταγραφικές κινήσεις. Ως γνωστόν, το καλοκαίρι οι οπαδοί, λόγω ελλειψής αγωνιστικής δράσης, ασχολούνται με τις μεταγραφές που θα κάνει η ομάδα τους και καταστρώνουν τα αγωνιστικά πλάνα τις νέας σεζόν κατατροπώνοντας τους αντιπάλους τους στα καφενεία. Μάλιστα, η πίεση προς τις διοικήσεις είναι αρκετά μεγάλη και οι μεταγραφές

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

άμεσα συνδεδεμένες με την κίνηση των διαρκείας, με την ηρεμία στην ομάδα και όλα τα άλλα συμπαρομαρτούντα. Το Μουντιάλ έχει τραβήξει την προσοχή των φιλάθλων, οι οποίοι έχουν απηυδιστεί από την πρακτική των προέδρων τους και δεν ελπίζουν σε κάτι καλό. Άλλωστε, το μεταγραφικό παζάρι είναι πολύ φτωχό και μειωμένου ενδιαφέροντος. Όταν ο Σαλπηγγίδης αποτελεί το κυριότερο μεταγραφικό στόχο και των τριών ομάδων του ΠΟΚ, καταλαβαίνουμε τη μπάλα που θα δούμε στο επόμενο πρωτάθλημα.

Ολοκληρώθηκε η πρώτη αγωνιστική των ομίλων στο Μουντιάλ και από τους 16 αγώνες που είδαμε ελάχιστοι ήταν αυτοί που κέντρισαν το ενδιαφέρον μας. Η πρώτη εκτίμηση από την αγωνιστική δράση είναι ότι τα φαβορί εύκολα ή δύσκολα θα καταφέρουν να δικαιολογήσουν τον τίτλο τους, η ποιότητα και το θέαμα είναι κατώτερα του αναμενόμενου, οι εκπλήξεις πολύ λίγες και η μοναδική ομάδα που μας ξάφνιασε ευχάριστα ήταν η Αργεντινή, ενώ αντίθετα απογοήτευσαν πλήρως η Πολωνία (δεν είναι τυχαίο ότι στην ομάδα αγωνίζεται το νέο μεταγραφικό απόκτημα του Ολυμπιακού Μίχαλ Ζεβλάκοφ) και η Γαλλία.

Τα τρία μεγάλα φαβορί για την κατάκτηση του τροπαίου, Βραζιλία, Γερμανία, Αγγλία, κατάφεραν να κερδίσουν, χωρίς όμως να πιάσουν καλή απόδοση. Οι Βραζιλιάνοι έπαιξαν όσο χρειάστηκε για να κερδίσουν τους καλούς Κροάτες, οι Γερμανοί με τεράστια αμυντικά κενά εκμεταλλεύτηκαν την επίθεσή τους και κέρδισαν την αδύναμη Κόστα Ρίκα και οι Αγγλοι με πολύ μέτρια εμφάνιση κέρδισαν την Παραγουάη και ταυτόχρονα πανηγύρισαν την ισοπαλία των Σουηδών με το Τρινιάντ, που τους δίνει το προβάδισμα για την πρώτη θέση του ομίλου. Πολύ καλά στοιχεία έδειξαν οι Τσέχοι, που κέρδισαν εύκολα και με ικανοποιητικό σκορ (3-0) τις ΗΠΑ, και οι Ιταλοί, που δείχνουν να έχουν ξεπεράσει το σκάνδαλο που ακόμη απασχολεί το ιταλικό ποδόσφαιρο. «Απρόσμενο» αποτέλεσμα ως προς την έκταση του σκορ είχαμε στον αγώνα Ισπανία - Ουκρανία 4-0, όμως λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων δεν είδαμε τον αγώνα και συνεπώς δεν έχουμε ίδια άποψη. Από τους καλούς αγώνες θεωρήθηκε με βάση τα δημοσιεύματα των εφημερίδων και ο αγώνας Τυνησία - Σαουδική Αραβία 2-2 (ούτε αυτόν κατα-

φέραμε να δούμε).

Ανακεφαλιώνοντας, από τους αγώνες που είδαμε αξίζει να σχολιάσουμε δύο. Τη συνάντηση Αργεντινή - Ακτή Ελεφαντοστού 2-1, που κατά την γνώμη μου είναι το καλύτερο παιχνίδι μέχρι τώρα. Οι δυο ομάδες έπαιξαν ανοιχτό και καλό ποδόσφαιρο, κυνήγησαν με πάθος τη νίκη και πρόσφεραν καλό θέαμα. Οι Λατίνοι εκμεταλλεύτηκαν την εμπειρία τους και έφτασαν σε μια πολύ σημαντική νίκη. Οι «Ελέφαντες» έχασαν το παιχνίδι, κέρδισαν όμως τις εντυπώσεις και πλέον θα πρέπει να φτάσουν στη νίκη κόντρα στους Ολλανδούς για να έχουν ελπίδες να περάσουν στην επόμενη φάση. Αρκετά καλό παιχνίδι ήταν και η κόντρα Αυστραλία - Ιαπωνία, με τα «καγκουρό» να δείχνουν τεράστια αγωνιστική πειθαρχία και να φτάνουν σε μια απρόσμενη νίκη (μέχρι το 85ο λεπτό έχαναν με 0-1 και τελικά κέρδισαν 3-1). Η Αυστραλία δικαιολόγησε τον τίτλο του αουτσάιντερ και όποιος την υποτιμήσει θα το πληρώσει πολύ ακριβά. Ο Γκούους Χίντγκ (θα αναλάβει την εθνική Ρωσίας μετά το Μουντιάλ), μετά την επιτυχημένη πορεία της Νόπας Κορέας στο προηγούμενο Μουντιάλ, ετοιμάζεται να υπογράψει μια ακόμη επιτυχημένη πορεία με την Αυστραλία, αποδεικνύοντας ότι είναι ένας από τους καλύτερους ή αν θέλετε από τους αποτελεσματικότερους προπονητές. Την επόμενη βδομάδα θα σχολιάσουμε την 2η και την 3η αγωνιστική της πρώτης φάσης και ελπίζουμε ότι το θέαμα θα είναι πολύ καλύτερο από αυτό που έχουμε δει μέχρι στιγμής.

Κος Πάπιας

ΥΓ: Η στήλη συνοπογράφει το περιεχόμενο της φωτογραφίας που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της Κόντρας. Αναφερόμαστε στην ανακοίνωση κάποιας φοιτητικής κατάληψης, ότι ο τελικός του Μουντιάλ θα προβληθεί στην αίθουσα Β και παρακαλεί να κρατηθεί μια θέση και γι' αυτή. Το σχολιάζουμε, γιατί η συγκεκριμένη φωτογραφία βγάζει αγωνιστικότητα, αποφασιστικότητα, αισιοδοξία και ευρηματικότητα και αποδεικνύει ότι οι φοιτητές δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν πίσω και μέχρι τις αρχές Ιουλίου που θα τελειώσει το Μουντιάλ θα έχουν τις σχολές του κατειλημμένες.

Α διάφορες ταινίες βγαίνουν και αυτή τη βδομάδα στις κινηματογραφικές αίθουσες. Κατ' αρχήν το ιπποτικό μυθιστόρημα «**Τριστόνος και Ιζόδη**», που έγραψε το 12ο αιώνα ο νορμανδός τροβαδούρος Μπερούλ και σκηνοθέτησε ο **Κέβιν Ρέινολντς**. Επειτα η ταινία τρόμου «**Δίψα της εκδίκησης**», που είναι μεταφορά ομώνυμου videogame στη μεγάλη οθόνη. Στην ταινία της **Βαλερί Λεμερσέ «Βασιλική Ζωή**», οι Γάλλοι σατιρίζουν δηκτικά (όχι όμως όσο θα 'πρεπε) το θεσμό της βασιλείας και κυρίως το ανόητο ενδιαφέρον του κόσμου και των ΜΜΕ για όσα συμβαίνουν στις βασιλικές οικογένειες. Αν και υπάρχουν σαφείς αιχμές και για την μακαρίτισσα Νταϊάνα, όμως, όπως προείπαμε, η ταινία υπολείπεται σε έμπνευση και σαρκασμό. Άλλη μια μέτρια ταινία είναι το «**Ρώτα τον άνεμο**» του **Ρόμπερτ Τάουνι**, που αφηγείται την ιστορία νεαρού επαρχιώτη ιταλικής καταγωγής, που φτάνει στο Λος Άντζελες γεμάτος φιλοδοξίες. Όμως τα όνειρά του συντριβονται στα πόδια μιας Μεξικάνικης σερβιτόρας που ερωτεύεται παράφορα.

Οι καθιερωμένες επαναλήψεις έρχονται να υπογραμμίσουν τη μιζέρια των πρώτων προβολών. Έτσι αυτή τη βδομάδα έχουμε τη «**Διπλή Ζωή της Βερόνικα**» του **Κριστόφ Κίζλόφσκι**, τις παράλληλες ιστορίες δύο γυναικών που διαπλέκονται αινηματικά μεταξύ τους (η στήλη δεν είναι διόλου φραν του Πολωνού σκηνοθέτη).

Επίσης στο Αλφαβίλ ξεκινά για πολλοστή φορά αφιέρωμα στους **αδελφούς Μαρξ** και τον **Τσαρλί Τσάπλιν** με τις πιο γνωστές ταινίες τους από 15/06 έως 21/06.

Ελένη Σταματίου

Μεγάλη επίθεση κατά των Ταλιμπάν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

αμερικάνικη εισβολή, συμπεριλαμβανομένων πυραύλων υπηρεσίας Πληροφοριών στην επαρχία Γκαζνί. Την ίδια μέρα, 3 «συμμαχικά» οχήματα κήκαν και ένα υπέστη ζημιές, όταν το κονβόι τους δέχτηκε επίθεση από τους Ταλιμπάν στην επαρχία Χέλμαντ, σύμφωνα με ανακοίνωση εκπροσώπου των «συμμαχικών» δυνάμεων στην Κανταχάρ. Νωρίτερα ο εκπρόσωπος των Ταλιμπάν, Κάρι Μουχάμαντ Γιουσόφ, είχε ανακοινώσει ότι κήκαν 7 βρετανικά και αφγανικά οχήματα και ένα πέρασε στα χέρια των Ταλιμπάν και ότι σκοτώθηκαν 18 βρετανοί και αφγανοί στρατιώτες.

Τις εκτιμήσεις που περιέχονται στο προαναφερόμενο άρθρο των «Asia Times» επιβεβαιώνουν και οι φονικές επιθέσεις μιας μόνο ημέρας που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας. Στις 13 Ιουνίου σκοτώθηκαν 2 αμερικάνοι στρατιώτες από επιθέσεις των Ταλιμπάν, ο ένας στην επαρχία Χέλμαντ και ο άλλος στην

Μαριέτα -Γουρούνια - Δολοφόνοι Φοιτητικό κίνημα: «We will rock you»

ΔΑΠ-ΝΔ Fuck off (ΦΚ)

Al-ex (files): Dog eat dog

Π.Σ.Κ. (Πούστικα Συνέχεια Κινείται)

Η Γιαννάκου απέδειξε πόσο κούτσικη είναι η κυβέρνηση ΊΥΑ ΒΑΣΤΑ!

◆ Ανεργος δυτικών προαστίων επιθυμεί να συμμετέχει στον αθλητικό όμιλο Παλαιοκώστα.

◆ κ.κ Υπ(ερ)ασπιστές Αλ. Γιωτόπ: σας πήραμε χαμπάρι, ρεεεεε!

◆ Αλλ' αυτοί εκεί: σκορδιλοκαίλα τους...

◆ Για να τη βγείτε στο Μήτσο πρέπει να' χετε... (αλλά εσείς είστε...)

◆ «Προεκλογικό όργιο διαπλοκής. Πέφτουν πακέτα κάτω από το τραπέζι»: Τίτλος σε αποκαλυπτικό άρθρο της εφημερίδας ΡΗΓΜΑ (Λέσβος, φ. 85, 2006). Και ρωτάμε εμείς (οι αφελείς): και η συμμετοχή σας στο στημένο παιχνίδι τι νόημα έχει, ωρέ παλληκάρια; Μήπως ότι «Μπορούν και πρέπει να λαμβάνονται μέτρα καταπολέμησης της διαπλοκής» (σ. 1) για να δικαιολογήσετε την «άσπιλη» παρέμβασή σας; (Για όνομα του Λουδάρου, δηλαδή!).

◆ Κοκορομαχίες ΚΝΕ-ΕΑΑΚ (σημειώσατε χ... εστήκαμε)

◆ Αφού πάλι τις... καπνοσακούλες του Σάββα θα πάρουν, τι το γαμπίμο το θέμα πάλι;

◆ Χριστόδουλε (Ξηρέ), χώστα τους!

◆ Πολύ και... πειρατής δεν τόπαιξε ο Πε(ι)ρατικός; (Αιντε, ρε, λαμογιοκερατάδες!).

◆ κ. Αξαρλιάν: (για να δουλέψει ο «σύλλογος» θέλει και «λάδι», έτσι δεν είναι);

◆ Αλήθεια, το δημοσίευμα της ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗΣ, μπήκε άραγε στο Ριζοσπάστη; (Ρητορικό το ερώτημα).

◆ Τριξίματα (εσωτερικά) στον Περισσό (ξανά Περι-SOS-ψηφίστε μας).

◆ Ξέρετε ποιον υποστηρίζουμε για δήμαρχο (όχι μόνο της Αθήνας): οι σχολαστικές στήλες της Κόντρας περιμένουν με... λαχτάρα την υποψηφιότητά ΤΟΥ (μεγάλε!).

◆ Όταν τους ονομάζουμε Περισσός ΑΕ να το βουλώνουν γιατί ως ΑΕ συμπεριφέρθηκαν πρόσφατα στους εργαζόμενούς τους...

◆ «Θα 'θελα να ήμουν Κνίτης» γράφει σε επιστολή του 81χρο-

Summer Heat (ΛΕΠΙ ΠΟΛΙΤΣΑΓΙΑΤΣΙ, ΛΕΠΟ ΓΚΟΡΕ

νος (στο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, 8-6-06). Εντάξει, θείο...

◆ Γιατί στις 8-6-06 είχε μόνο η ΑΥΓΗ πρωτοσελιδη διαφήμιση του ΤΖΑΚ-ΠΟΤ και όχι ο Ριζοσπάστης; (Διακρίσεις, κύριέ μου, διακρίσεις...)

◆ Να τον χαίρονται τον Λούλα στη Βραζιλία οι Φορουμίτες και οι λοιποί του «εφικτού».

◆ 8-6-06: Στο δελτίο του 902 TV (19:30) ουδεμία (!) αναφορά στην τρομοκρατία της μπατσαρίας, ούτε λόγος για συλλήψεις. (Τι έχετε να πείτε, ωρέ Κνιτόπουλα;). Το ίδιο και στο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ της επόμενης μέρας (9-6-06).

◆ Εχουν ξεκωλωθεί με τον «φωτογράφο Τσε» (Λες και ο άνθρωπος περιόδευε ανά την υφήλιο βγάζοντας φωτογραφίες - κείνο το έργο το όπλο δεν αναφέρουν...).

◆ Ακου αφιέρωμα του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ στο Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας! Εδώ μια πέτρα πέφτει και κλάνν μεντς σκέψου τώρα ολόκληρη ένοπλη επανάσταση...

◆ «Οι αυξήσεις που απέσπασαν οι οικοδόμοι με τη νέα σύμβαση προστίθενται πάνω σε μεροκάματα που βρίσκονται υψηλότερα από τα μεροκάματα άλλων κλάδων...» (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 8-6-06). Αυξήσεις μέσω συγκρίσεων με άλλους κλάδους και όχι ως εργατικό εισόδημα...

Ο Ζαρκάουι
εξοντώθηκε,
ο πόλεμος
συνεχίζεται

◆ Από 26-5-06 στην 4-6-06 ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ έχασε (το κυριακάτικο φύλλο) 3.500 και βάλε φύλλα (εν μέσω φουντώματος καταλήψεων...). Γκέγκε, γιατί η στροφή 360 μοιρών του Περισσού ΑΕ;

◆ Οχι θα «σεβόντουσαν» τον Μηλιό αυτοί που ευχαριστούσε ο Σημίτης...

◆ Στα νησιά καίγεται το αιδώ μας από τις αυξήσεις των ναύλων.

◆ Χολή για τον Ζαρκάουι από τον Μιχαηλίδη (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 9-6-06) και την Παπα... δοπούλου Τέτα (στο ίδιο φύλλο) η οποία ελπίζει να μη δούμε αύριο, μεθαύριο καμιά διαδήλωση συμπαρατάσσας στο πένθος της Αλ-Κάιντα με σύνθημα «ο Ζαρκάουι ζει». Επειδή η εν λόγω κ. (σημαίνει κυρία αλλά και κότα) τα συνηθίζει κάτι τέτοια (τόχουν οι βολεμένοι και οι ρουφιάνοι βλέπεις), απλώς αναφέρουμε ότι η Αλ Κάιντα ΔΕΝ πενθεί αλλά «αισθάνεται ευχαρίστηση για τον θάνατο του μάρτυρα Ζαρκάουι». (Ετσι για να μπαίνουν τα πράγματα στη θέση τους - και να ονομάζονται οι παρoίts παπαγαλάκι και οι παρακεεts, παπαγαλάκια...).

◆ Ο ίδιος ο Καρκαγιάννης «λυπάται» (Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 9-6-06) για τις πρότερες εκτιμήσεις του για το φοιτητικό κίνημα του Μάη-Ιούνη: «sìx the col'...

◆ Επαναστατικός Αγώνας: Εξολοθρευτής Αγγελος - και άστοχος...

◆ «Δεν παραβλέπουμε όμως και την ευθύνη των ιδίων των λαών της Ευρώπης και των ΗΠΑ, στο βαθμό που ανέχονται ή μένουν απαθείς στη νεοϊμπεριαλιστική πολιτική των κυβερνήσεών τους εναντίον των λαών του Τρίτου Κόσμου» (από την προκήρυξη του Επαναστατικού Αγώνα, ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ, 8-6-06).

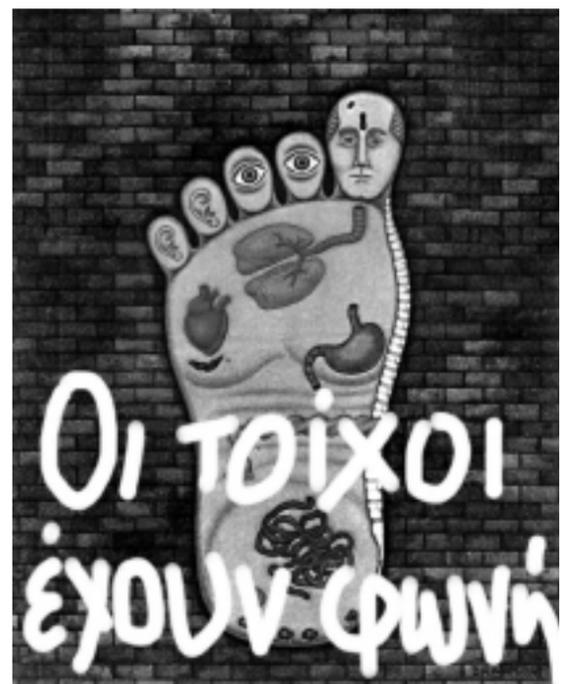
◆ «Κανένας άλλος κόσμος δεν είναι εφικτός όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός».

◆ Στους Αγ. Αναργύρους παράλληλα με την παράλληλη πορεία των παρoτάξεων (δημοτικά εκλογαί) ανυψούται παράλληλα και το «τείχος του αίσχους» εν μέσω... ουδεμιάς διαμαρτυρίας (ή κίνησης διαμαρτυρίας). Αφεριμ!

◆ «Σταματώ εδώ τις σημειώσεις μου και κατεβαίνω στο καφενείο του προσφυγοχωριού Στουπί (Σπι), για να δώ τους ανθρώπους του και ν' ακούω τους πόνους τους. Το καφενείο γεμάτο. Ακούω και σημειώνω μεσ' τους καπνούς: "Μακροπρόθεσμα δάνεια. Εκχερσώσεις. Ο Εποικισμός ζητά εκκαθαρίσεις λογαριασμών, αποδόσεις. Εντάλματα εποικισμού, εντάλματα εισπράκτορας, φόροι"». (Στρατή Δούκα, «Ιστορία ενός αιχμαλώτου» - Το ιστορικό της).

◆ Από τη θέση μου ως γενικού γιατρού στο κέντρο της πόλης, το παλιρροϊκό κύμα της ρητορικής που αφορά την προαγωγή της υγείας μου φαίνεται σαν ένας περίτεχνος μηχανισμός για να επιρρίπτεται η ευθύνη στα θύματα». (Στο: Μ. Fitzpatrick: Η Τυραννία της υγείας).

Βασίλης

◆ Δεν έμαθαν να μας σέβονται, τώρα θα μάθουν να μας φοβούνται. Αιώνια θα μας βρίσκουν μπροστά τους (Καταλήψεις Σχολών Αθήνας)

Είμαι υποχρεωμένος να κάνω το συνήγορο του διαβόλου. Γελαδοσυνήγορος; Ε, τι να πω, το συνήγορο της αγελάδας; Μπα. Προς μοσχάρι φέρνει. Μοσχοαναθρεμμένη που λένε. Όπως τα περισσότερα γαλάζια παιδιά. Κοίτα τώρα, από αλλού το ξεκίνησα, αλλού πάει. Είπα γαλάζια παιδιά. Και σκέφτηκα το ταλαίπωρο το μοσχάρι, συγγνώμη, τον ταλαίπωρο το ΔΑΠίτη. Που είναι υποχρεωμένος, για να κρατήσει ανοιχτό το παράθυρο στο μέλλον -δηλαδή στο γλείψιμο και στην καριέρα- να τρέχει να σπάσει τις καταλήψεις. Αυτό δεν είναι ταλαιπωρία, αυτό είναι το μαρτύριο του Ιώβ. Να τρώει και τις μούτζες και ενίοτε τις μπουφλες από πάνω. Ποιος, αυτός, ο άρχοντας του πανεπιστημίου. Ο γαλαζοαίματος, ο ιντριγκαδόρος, ο πρώτη δύναμη. Χάλια, χάλια αδιόρθωτα. Να μη μπορεί να πει μια φραπαδιά με την ησυχία του, κανονίζοντας τις εκδρομές του, τις διακοπές του στη Μύκονο. Τέτοια κατάσταση. Ας γυρίσουμε στη δικηγορία της αγελάδας. Πώς να σας σεβαστεί; Είχατε βγει αποφασιστικά στους δρόμους; Είχατε ταρακουνήσει την εξουσία; Είχατε ζορίσει τη κυβέρνηση; Πώς να σας σεβαστεί; Ν.Δ. είναι. Η αγελάδα. Τον πλούτο έχει μάθει να σέβεται. Το κεφάλαιο να υπηρετεί. Τα ΜΑΤ, τους εισαγγεείς και τα κάγκελα να χρησιμοποιεί ως κύριο εκπαιδευτικό σώμα. Ούτε τώρα που σας φοβούνται σας σέβονται. Κάνουν πως σας σέβονται. Δηλώνουν πως σας σέβονται και πως σας υπολογίζουν. Από πίσω ξέρετε τι σούρνουν. Αλλά τί σας νοιάζει; Εύσημα από αυτούς θέλετε να εισπράξετε; Εύσημα από δαύτους, από το σκυλολόι τους; Τέτοια ζητάνε μόνο οι αριστεροί του κοινοβουλίου. Οποιος αγωνίζεται, από το δρόμο παίρνει εύσημα. Από τους «ταπεινούς» παίρνει εύσημα. Δεν τα εξαργυρώνει όμως. Γιατί τότε μπαίνει στο δικό τους στρατόπεδο. Και αντί να τον βρίσκουν αιώνια μπροστά τους, τον έχουν αιώνια πλάι τους. Αιώνιο «συνεργάτη» τους.

◆ Νέα πολεμική τέχνη κατά φοιτητών, «ΑΕΙ-ΚΟΥΤΣΙΚΟΥ» (ΑΣΚΤ)

Ετσι κι αλλιώς, πόλεμος είναι, αγαπητοί φίλοι. Πόλεμος αδυσώπητος. Και τον πόλεμο για να τον κερδίσεις πρέπει να δράσεις πολεμικά. Μόνο τότε είσαι σύγυρος ότι θα κερδίσεις. Αφού έχεις το δίκιο. Γιατί δεν σημαίνει ότι επειδή έχεις το δίκιο κερδίζεις. Αν ήταν έτσι... Πολεμικές τέχνες, λοιπόν! Πολεμικές τέχνες των μαζών. Καταλήψεις, συνελεύσεις, αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, ενημέρωση του λαού. Ολα τα όπλα, όλες οι τακτικές, όλες οι δράσεις. Και μετά, άσ' τους να παρακαλάνε.

◆ Παλαιοκώστα, βγάλε τα παιδιά, ξεφτίλισε τους μπάτσους για άλλη μια φορά (σύνθημα της φοιτητικής πορείας)

Και το χιούμορ -το ανατρεπτικό, όχι το ξενέρωτο- στους δρόμους αναπτύσσεται.

«Την Παρασκευή το βράδυ, τρεις κρατούμενοι στο Γκουαντανάμο αυτοκτόνησαν. Δύο Σαουδάραβες και ένας από την Υεμένη κρεμάστηκαν. Σε μια απελπισμένη κίνηση να αντιστρέψουν τα πράγματα, οι ΗΠΑ ισχυρίστηκαν ότι αυτή ήταν μια πράξη πολέμου ή άσκηση δημοσίων σχέσεων. Η αλήθεια είναι αρκετά διαφορετική. Το Ισλάμ λέει ότι είναι ενάντια στο θέλημα του Θεού να αυτοκτονήσεις. Τι θα οδηγούσε, λοιπόν, έναν άνθρωπο να ακραϊρέσει την ίδια του τη ζωή, παρά τα θρησκευτικά του πιστεύω; Η απάντηση ντροπιάζει τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους, της Βρετανίας προφανώς συμπεριλαμβανομένης. Οι πάνω από 460 άνθρωποι στο Γκουαντανάμο κρατούνται για περισσότερο από τέσσερα χρόνια. Μόνο 10 έχουν κατηγορηθεί για έγκλημα. Ούτε ένας δεν δικάστηκε. Οι άνθρωποι δεν επιτρέπεται να μιλούν ή να τους επισκέπτονται φίλοι και οικογένεια. Πολλοί έχουν υποφέρει σοβαρές κακοποιήσεις. Οι περισσότεροι κρατούνται στη βάση διαδόσεων, μαρτυριών τόσο αναξιόπιστων που ένα ποινικό δικαστήριο θα τις πετούσε στα σκουπίδια.

Κι όμως, οι ΗΠΑ λένε ότι μπορούν να τους κρατούν φυλακισμένους για το υπόλοιπο της ζωής τους. Φανταστείτε κι εσάς σε ένα τέτοιο περιβάλλον, να σας λένε ότι δεν έχετε τη δυνατότητα να σταθείτε σ' ένα δικαστήριο και να αντιπροσωπεύσετε τη δική σας άποψη...Γι' αυτούς τους τρεις ανθρώπους λίγα είναι γνωστά. Ήταν στο Καμπ 1, στην πλέον ασφαλισμένη περιοχή όπου αρνούνται να δώσουν στους κρατούμενους ακόμα κι ένα ρολό χαρτί τουαλέτας. Όμως δεν γνωρίζουμε τις ιστορίες αυτών των ανθρώπων. Ενώ οι περισσότεροι άνδρες στο Γκουαντανάμο έχουν δικηγόρους που παλεύουν για το δικαίωμά τους σε μια δίκαιη δίκη, αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν.

Μέχρι το Μάη, οι ΗΠΑ αρνούνταν να πουν ακόμα και το ποιο βρίσκονταν στο Γκουαντανάμο. Όμως πριν τελικά ανακοινώσουν τα ονόματα όλων όσων ήταν εκεί, η κυβέρνηση Μπους πέρασε νόμο που απαγόρευσε τις δίκες για τους κρατούμενους στο Γκουαντανάμο. Αυτό σημαίνει ότι γνωρίζουμε τα ονόματα των κρατουμένων, αλλά δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να τους βοηθήσουμε. Οι άνθρωποι που αυτοκτόνησαν βρέθηκαν μέσα σ' αυτή τη νομική μαύρη τρύπα. Δεν είχαν καμία νομική αντιπροσωπεία, μόνο την προσωπική μιας ισόβιας κάθειρξης, στην απομόνωση, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλους, χωρίς τίποτα. Τους πήραν τις ζωές τους.

(Απόσπασμα από άρθρο του Zachary Katznelson, ενός από τους δικηγόρους 36 κρατούμε-

νων στο Γκουαντανάμο, με τίτλο «Τούνελ δίχως έξοδο», στη βρετανική εφημερίδα «Γκάρντιαν», 12/6/06).

Θα ήταν άκρως παραπλανητικό εν τέλει, αν προσπαθούσαμε να αντιδικήσουμε με τη ναζιστική διοίκηση του στρατοπέδου στο αν οι τρεις κρατούμενοι, που ο αμερικάνικος στρατός δήλωσε ότι βρέθηκαν κρεμασμένοι στα κελιά τους την Παρασκευή 9 Ιούνη 2006, αυτοκτόνησαν ή δολοφονήθηκαν από τους αμερικάνους δεσμοφύλακες. Για μας, είτε αυτοκτόνησαν είτε δολοφονήθηκαν (θεωρώντας το δεύτερο πιο πιθανό, για λόγους που θα εξηγήσουμε στη συνέχεια), πρόκειται για εν ψυχρώ δολοφονία, για

Πεθαίνοντας στο Γκουαντανάμο

ένα ακόμα έγκλημα για το οποίο θα λογοδοτήσει κάποια μέρα το ναζιστικό σκυλολόι που ηγείται του «παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Στην πραγματικότητα, οι κρατούμενοι είχαν πεθάνει πολύ πριν επέλθει ο σωματικός τους θάνατος. Ήταν ζωντανά νεκροί μέσα στη χειρότερη μονάδα του κολαστήριου, το Καμπ 1. Αυτή τη φυλακή της φυλακής, όπου -όπως επισημαίνει ο δικηγόρος Κάρτζελσον- δεν τους επιτρέπεται ούτε το χαρτί τουαλέτας. Ο ένας απ' αυτούς μάλιστα ήταν 21 ετών. Πράγμα που σημαίνει ότι όταν φυλακίστηκε πριν από τέσσερα χρόνια δεν ήταν καν ενήλικας.

Γιατί όμως θεωρούμε πιθανότερο να δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ; Πρώτα απ' όλα γιατί ήταν απ' τους «επικίνδυνους». Όπως αποκάλυψαν δυτικά πρακτορεία (βρετανικό BBC, 11/6), οι κρατούμενοι είχαν υποβληθεί σε υποχρεωτική σίτιση εφόσον ήταν απ' αυτούς που συμμετείχαν στις απεργίες πείνας του περασμένου Αυγούστου. Το Αλ-Τζαζίρα πρόσθεσε ότι το γεγονός ότι οι κρατούμενοι θεωρούνταν ως «επικίνδυνοι μαχητές του εχθρού» επιβεβαιώθηκε από αμερικάνους αξιωματούς τους. Ακόμα κι αν δεν υπήρχαν αυτές οι δηλώσεις, το καταλαβαίνει αυτό κανείς και μόνο απ' το μέρος που κρατούνταν. Την πλέον φρουρούμενη μονάδα του κολαστήριου. Είχαν κάθε λόγο λοιπόν οι Αμερικάνοι να θέλουν να απαλλαγούν απ' αυτούς τους «επικίνδυνους τρομοκράτες». Ο ένας Σαουδάραβας (που οι Αμερικάνοι κατηγο-

ρούσαν για μέλος ισλαμικής ομάδας στη Σαουδική Αραβία) επρόκειτο μάλιστα να μεταφερθεί σε άλλη φυλακή, όπως αποκάλυψε το Πεντάγωνο τη Δευτέρα. Δεν θα υπήρχε λόγος να γίνει κάτι τέτοιο αν ο κρατούμενος δεν ήταν ένας απ' τους «ζωηρούς». Αυτούς που όχι μόνο συμμετείχαν αλλά ίσως και να βοήθησαν στην επέκταση των απεργιών πείνας σαν ύστατη αντίσταση στη βαρβαρότητα του κολαστήριου.

Υστερα υπάρχουν και οι δηλώσεις των οικογενειών. Όλοι οι συγγενείς ήταν κάθετοι, ότι οι

κρατούμενοι δολοφονήθηκαν, εφόσον ήταν πιστοί Μουσουλμάνοι, απολύτα δεσμευμένοι απ' την απαγόρευση της θρησκείας τους να αυτοκτονήσουν (οι επιθέσεις αυτοκτονίας είναι άλλο πράγμα, εφόσον αποτελούν πολεμική πράξη μαρτυρίου). Σε μια προσπάθεια να ενισχύσει την αμερικάνικη άποψη, το BBC αναφέρει ότι οι κρατούμενοι άφησαν μάλιστα και επιστολές. Συμπλήρωσε, όμως, ότι δεν υπάρχουν περαιτέρω στοιχεία και κανείς δε γνωρίζει τίποτα περισσότερο γι' αυτές. Κι ούτε φυσικά περιμένουμε να μάθουμε...

■ Ασφαλιστικό: Ετοιμη και η Επιτροπή

Το πρώτο πράγμα που τόνισε ο Αλογοσκούφης βγαίνοντας από τη δεύτερη κοινή συνεδρίαση των Διαρκών Επιτροπών Οικονομικών και Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής με θέμα το Ασφαλιστικό ήταν η συμμετοχή της αξιωματικής αντιπολίτευσης στη συζήτηση και η συμβολή της. Μια μέρα μετά ο Τσιτουρίδης ζήτησε από τους δημοσιογράφους να μην αδικούν το ΠΑΣΟΚ (!), διότι συμμετέχει στο διάλογο για την Κοινωνική Ασφάλιση. Αφορμή στάθηκαν κάποιες κορόνες του Βενιζέλου, που κατηγορήσε την κυβέρνηση ότι φτάνει μια τεχνοκρατική επιτροπή και δεν κάνει πολιτικό διάλογο και προανήγγειλε άρνηση του ΠΑΣΟΚ να ορίσει δικούς του τεχνοκράτες σ' αυτή την επιτροπή. Το ίδιο διοχετεύει ότι θα πράξει και η ΓΣΕΕ.

Η κυβέρνηση, όμως, μπορεί να τους θυμίσει τη συμμετοχή της ΓΣΕΕ με εκπροσώπους της σε ανάλογη επιτροπή (Φακωλά) την περίοδο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, καθώς και την επιτροπή Σπράου που έφτιαξε το ΠΑΣΟΚ, χωρίς καν να καλέσει την αντιπολίτευση να πάρει μέρος. Στο κάτω-κάτω, αυτό που ήθελε η κυβέρνηση το πέτυχε. ΠΑΣΟΚ και ΓΣΕΕ νομιμοποίησαν το «διάλογο» και τώρα η υπό τον έμπειρο Ν. Αναλυτή επιτροπή θα αναλάβει να μελετήσει την τεχνοκρατική πλευρά του ζητήματος, για να ακολουθήσει η πολιτική παρέμβαση στην επόμενη κοινοβουλευτική περίοδο.

Το φλέγον ζήτημα του αποχακτηρισμού των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών τον αναλαμβάνει για άμεση διεκπεραίωση ο Τσιτουρίδης που ανήγγειλε άλλη επιτροπή.

Περί ρουφιανιάς

«Ακόμα κι αν τον έβλεπα μπροστά μου δε θα τον πρόδινα». Κατηγορηματικός ο ορεσειβίος γερο-αγρότης από το χωριό του Ν. Παλαιοκώστα, άφησε κάγκελο το ρεπόρτερ που του έκανε το σχετικό ερώτημα. Δεν επικαλέστηκε ούτε συγγένεια, ούτε φιλία, ούτε ευεργεσία από τον μυθικό πλέον παράνομο που κατάφερε για μια φορά ακόμη να ξεφτιλίσει τους μηχανισμούς καταστολής. Απλά, «δε θα τον πρόδινα». Χωρίς άλλη επιχειρηματολογία. Χωρίς αναλύσεις του κώλου.

Μας επανέφερε έτσι ο γέροντας στον κόσμο της λαϊκής παράδοσης, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί ανά τους αιώνες. Μπορεί στις 10 εντολές της κυρίαρχης θρησκευτικής πίστης στον τόπο μας να μην υπάρχει το «ου προδώσεις», όμως στη λαϊκή παράδοση υπάρχει η περικρόνηση, η απόλυτη απαξία για τη ρουφιανιά και τους ρουφιάνους. Πρόκειται για μια στάση αντίστασης προς την εξουσία, η οποία για το λαό πάντοτε ήταν ξένη. Κάθε κυνηγημένος από την εξουσία για τη λαϊκή συνείδηση είναι ιερό πρόσωπο. Και παραπέρα: η ρουφιανιά είναι καταδικαστέα, ακόμα κι αν ο διωκόμενος είναι πρόσωπο γενικά απεχθές. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, ο άνθρωπος του λαού δε μπαίνει στις προσωπικές διαφορές του οποιοδήποτε παράνομου με την εξουσία. Δεν αναλαμβάνει αυτός να κάνει τη δουλειά του μπάτσου.

Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια, αυτές οι παραδοσιακές λαϊκές αξίες τείνουν να ξεχαστούν. Βλέπεις πολίτες να στρώνουν στο κυνήγι ληστές τραπεζών, κινδυνεύοντας μάλιστα να φάνε και καμιά αδέσποτη από το πιστολίδι που σπίνεται με τους καταφθάνοντες μπάτσους. Λες κι είναι δικά τους τα λεφτά ή λες και δεν τα 'χουν ασφαλισμένα οι τραπεζίτες. Τρέχουν να υπερασπιστούν τα λεφτά των μεγάλων ληστών, των τραπεζιτών, από κάποιους φτωχοδιάβολους που κοιτάνε να τη βολέψουν με μερικές χιλιάδες ευρώ που θ' αρπάξουν, βάζοντας σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους.

Το ηχηρότερο χαστούκι η παράδοση της λαϊκής ηθικής το δέχτηκε την περίοδο του καλοκαιριού του 2002. Τότε που η Ασφάλεια έδινε από τα ΜΜΕ οδηγίες προς μαθητευόμενους ρουφιάνους, προκειμένου να εντοπίσει και να συλλάβει το Δημήτρη Κουφοντίνα. Ανατριχιάζει και που το σκέφτεσαι. Ολόκληρο το σύστημα της κυρίαρχης προπαγάνδας προσπαθούσε να μετατρέψει έναν ολόκληρο λαό σε ρουφιάνους. Να παρακολουθούν τους διπλανούς τους μη τυχόν και εντοπίσουν κάτι «ύποπτο» και να ειδοποιούν την Αστυνομία ακόμα κι αν δεν ήταν βέβαιοι για ό,τι «εντόπισαν».

Δε γνωρίζουμε πόσοι ανταποκρίθηκαν τότε σ' αυτό το κάλεσμα και στα όσα ανακοίνωσαν οι μπάτσοι για μεγάλη ανταπόκριση δε δίνουν βάση. Όμως, και μόνο το γεγονός ότι η ρουφιανιά εξιδανικεύεται χωρίς να υπάρξουν αντιδράσεις αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες ντροπές των τελευταίων χρόνων. Γι' αυτό λέμε ότι η ντόμπρα απάντηση του συχωριανού του Παλαιοκώστα μας επανέφερε στην τάξη της λαϊκής ηθικής.

Το ιδεολόγημα που με κάθε τρόπο προσπαθούν να περάσουν οι εξουσίες τα τελευταία χρόνια είναι η ανάγκη να περιοριστεί η ελευθερία χάριν της ασφάλειας. Και ποιος απειλεί την ασφάλεια; Οι πάντες. Όσοι έχουν ανοίξει λογαριασμούς με την εξουσία. Από τις οργανώσεις βίαιης επαναστατικής δράσης, μέχρι τους «λαθρο»μετανάστες που «παρνομούν» για να εξασφαλίσουν ένα μεροκάματο πείνας και μέχρι τους ληστές των τραπεζών, που δεν ανοίγουν λογαριασμούς με τους πολίτες αλλά με τους τραπεζίτες. Η εξουσία που περιορίζει την ελευθερία και στηρίζει την πραγματική ανασφάλεια αυτοαναγορεύεται σε προστάτη της κοινωνίας και θέλει να μας κάνει όλους ρουφιάνους.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

